

**İşbirlikçiliği ve zulmü sürdürdüğünüz müddetçe,
çadırları, gösterileri yasaklasanız, yolları kesseniz, terör estirseniz de,
bu sloganın ülkenin dört bir yanında yankılanmasını
engellemezsiniz!**

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 78 / Tarih: 21 Eylül 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

**F Tiplerine
Karşı Direniş**

**Ölüm Orucu,
1067. Gününde!**

**3. Yıl
tamamlanmak üzere!**

Oligarşinin halka düşmanlığının sınırı yok...

Mezarlarımıza da düşmanlar!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Korkmadıkları ne var ki?

Hayır, korkmadıkları hemen hiçbir şey yok. Hal-ka ait ne varsa korkutuyor onları.

Kaba bir taramayla çıkarılan yandaki küpürler, korkunun büyüklüğünü, korkunun yaygınlığını anlatmaya yetiyor.

Küpürlerde yok ama biliyoruz, gün geliyor, çiçeklerden, bir demet karanfilden korkuyorlar, gün geliyor, renklerden, gün geliyor beyaz tülbenlerden korkuyorlar. Korkularını yasalaştırıyorlar. Korkularını talimatnamelere yazıyorlar: Mesela, "Armutlu semtine karanfil sokmak yasaktır". Mesela, "F tiplerine kırmızı kumaş sokmak yasaktır!". Yasaktır şu şu ve şu türkülerini söylemek... Şu şu ve şu renklerden oluşan eşarplar yasaktır... Şu sloganlar yasaktır... Şu şu kelimeler yasaktır... Hatta ve hatta "şu harfi kullanmak yasaktır"... Evet, bir harfi (w) yasaklayacak kadar büyüktür korkuları.

Çünkü düzenlerinin ne kadar çürük olduğunu en iyi kendileri biliyor. Kendine güvenen, kendi düzeninin sağlamlığından emin olan bu kadar çok korkar mı, bu kadar çok korkup bu kadar çok yasak koyar mı?

Gayri-meşru olduklarının bilinciyle korkuyorlar, işledikleri suçların büyüklüğünü bildikleri için korkuyorlar. Korkuları, "hesap günü"nin gelip çatmasından. Yasakları, o günü mümkün olduğu kadar ertelemek için.

Korkunun büyüklüğüyle, yasakların çokluğu birbirine paraleldir. Çok korkanlar, çok yasak koyarlar.

Bir şiirde söylediği gibi "korku yazıyor onların bayraklarında"...

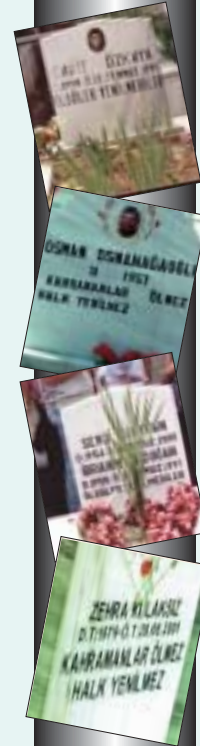
Korkuyorlar, "korku eşliğinin" aşılmasından. Korkularını, halkı korkutarak unutmaya çalışıyorlar. Korkmanın çaresi korkutmak!

Ama ne yapsalar unutamıyorlar korkularını. Her vesileyle kendini açığa vuruyor o korku. Kimden, neyden korkuyorlarsa, ona düşman kesiliyorlar.

Düşünün; bu ülkenin en zenginleri, her an boğazlarını kesecek bir bıçağın ürpertisini duyarak yaşıyorlar. "Gecekondulardan gelip gırtlığımızı kesecekler" kabuslarıyla yatıp kalkıyorlar. Zavallılar. Hayat mı bu? Halbuki, dıştan ne kadar da güçlü, kendine güvenli görünüyorlar.

Ama o görünüm, hak, özgürlük, ekmek, adalet diyen tek bir kişiye, gözleri çıkmak çıkmak bir devrimciyi, baş kaldıran bir emekçiye gördükleri anda bitiyor. Korku egemen oluyor. Yandaki küpürler de bunu göstermiyor mu?

Boşa değil

Her sabah,
gün ortasıyla
gün batımı
Kahpe faklardan
-Elaman demeden
yanarak geçer yüreğim
Bir yanımız mapustur
zindanlarda
Bir yanımız kalabalığın
orta yerinde

Ölüm...
Kol gezer damlarda
Belki bir gece vakti
Belki...
Gecenin karanlığı incelirken
ya da bir gün batımında

Hüzne dökcek gözyaşı
yok gözümüzde
Ağıtlar yükselmeyen
obamızda
Elimizde umudun bayrağı
Sırtımızda
öfke dolu çıkınıımız...

Halaylar kurduk
yüreğimizin en sadesinden
En öfkelişinden
sevdalisından
Toroslar'dan, Munzur'dan
Karadeniz'den, Ege'den
İç Anadolu'nun bozkırlarından
kol kola girdik.
Lazdı halayımız,
Çerkezdi....
Türktü halayımız,

Kürttü, Araptı...
Halayımız Anadolu'ydu...
Anam, bacım, kardeşim,
Boşa ölmez
yiğitlerimiz
Boşa düşmez toprağa
gelinlerimiz
Bu ölümler,
yarına özlemimizden
Bu ölümler,
umuda sevdamızdan
Bu ölümler,
yaşama bağlılığımızdan...
Sanma ki ölüme teslim olduk!
Sanma ki
cellat alır canımızı
Ölüm...
Çoktan teslim oldu bize
Cellat...
Öfkeli, kızgın;
çaresizliğinin sancısında.
Anam, bacım, kardeşim,
Ölümlerimiz boşa değil...
Kaç zaman geçer,
bilinmez.
Kaç canımız yiter...
Ama bildiğimiz bir şey var
Celladın unuttuğu...
Biz öldükçe çoğaldık,
öldükçe çoğalacağız
Yarınları ölümlerimizle
koparacağız.
Anam, bacım, kardeşim,
boşa değil hiçbir şey...

Ekmek Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkalap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310-4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık Veniörsiz, 507-A
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@post.com
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2
Tel-Faks: 0 322 351 17 25
Ankara: GİM Bakan Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-Faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-Faks: 0 242 223 87 18
Batı: Beşiktaş Cad. Göl İş Hanı
Daire: 25/4 Haykıl Tel-Faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatlı Mahallesi Gaziler Caddesi Yenigörmüş Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-Faks:0 466 351 42 08

İzmir: Mithi Köktopraç Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi Konaklırm
Tel-Faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökçe Karan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-Faks: 0 282 332 41 70
Mahalle: Dabaklı Mah. Bakırköy Çarşısı Sanayiyeğül İşhanı Kat:1 No:43
Tel: 0422 323 24 77
Mersin: Zeytinlikçe Caddesi Petek Apartmanı No:26 Kat:1/3
Mersin: Talimhane Cad. Boduolay İş Hanı Kat: 3/42
Tel-Faks: 0 362 435 25 80
Samsun: Kemerhaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Puthar İşhanı Kat:1 No:33 Tel-Faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Halka düşmanlık hiçbir sınır, yasa, kural, ahlak tanımaz*
- 5... *Oligarşinin "Öncelikli tehdit"; 2 metrelik mermer*
- 10... *TAYAD'ın işgal ortaklığı ve tecriti dile getirmesine AKP engeli*
- 12... *Coni, AKP'nin kanını sattığı "Mehmet'in yolunu gözliyor*
- 14... *MGK yönetmeliğine yaklaşımlar*
- 16... *Çorap işçisi direniyor*
- 17... *Canlı bomba yalanıyla sürüyor*
- 18... *Rüşvette gizlenecek yınınız mı kalmış?*
- 21... *Türkiye gerçeğini bildikleri ve cüretle...*
- 23... *Tecrit, diri diri mezara gömmektir*
- 24... *Fotoğraftaki tecrit, tecritin fotoğrafı*
- 26... *Çocuklarınıza ne öğreteceksiniz?*
- 30... *YÖK, Genelkurmay'a 12 Eylül mirasıdır!*
- 32... *Gençlik Birlik Koordinasyonu: YÖK'ün arkasından*
- 35... *Medyasıyla, DGM'siyle MGK savaşa devam ediyor*
- 37... *Amerika'nın imparatorluk dayatması*
- 38... *Arafat'a tecrit!*
- 40... *Amerika'ya yavaşan Avrupa!*
- 41... *MGK operasyonları-3*
- 44... *Dünya'yla "birlikte" olunuyor, ama Türkiye içinde birlik..*
- 45... *Irak'ının ölümünün kaydı yok!*
- 46... *Sönmeyen bağımsızlık ateşi*
- 48... *DTÖ Cancun Zirveri*
- 49... *Kahramanlar ölmez*
- 50... *Köyün delisi*

Halka düşmanlık, hiçbir sınır, yasa, ahlak, kural tanımaz!

Bir devlet, halka karşı savaşıyorsa, onun değerlerine karşı da savaşır. Çünkü bir halkı teslim almanın en kestirme yollarından biri, onu değerlerinden, kültüründen, ahlakından, geleneklerinden uzaklaştırmaktır. Halkın değerlerinin, kültürünün, ahlakının, geleneklerinin içinde olumlu olan ne varsa, onu yoketmek için her türlü zorbalığı da, her türlü yozluğu da kullanır. İkiyüzlülüğü, ahlaksızlığı ilke haline getirmiş bir düşmanlıkla karşı karşıyayız.

Öyle bir yönetim ki, cenazeye saygısız, geleneğe saygısız, hiçbir ahlakı yok. Ne kadın, ne çocuk, ne yaşlı, hiçbir şey gözünde değil. Tehdit, gözdağı, terör, ceza, tek dayanağı. "MGK'nın gizli yönetmeliği" açığa çıktığında, kimileri "hangi kafa böyle bir yönetmeliği yapabilir?" diye sordular. İşte böyle bir ahlaktan, böyle bir kültürden, böyle bir yönetim anlayışından çıkıyor o yönetmelikler.

Yasa, hak, hukuk bilmezler. Kendi yaptıkları yasaları bile çiğnerler. Cenaze kaldırmayı yasaklarlar. Mezartaşı yaptırmayı yasaklarlar. Türbanı, sakalı, bıyığı, akıllarına ne gelirse onu yasaklarlar. Yasalar yapıp, dernek kurma hakkı, gösteri yapma hakkı, düşüncelerini ifade etme özgürlüğü tanır; sonra o hakları, polis copuyla yine kendileri ortadan kaldırır. "Basın toplantısı"nı bile fiilen "izne tabi" hale getirirler. Partileri kapatırlar uydurma gerekçelerle. Kendilerini savunabilmek için tek bir çakı bıçağının bile olmadığını iyi bildikleri derneklere, dergilere kar maskeli otomatik silahlı özel timlerle baskınlar düzenlerler. Canları istediklerini canlı bomba, falan eylemin faili ilan edip, ardısıra da "teslim ol çağrısını reddetti, silahla karşılık verdi" diye infaz ederler. İnfaz ettiklerinin adını bile bilmezler bazen. Olsun, adını bile bilmeseler de, "terörist" ilan edip geçerler. İşte böyle oldukları için faşisttirler. Bunun için diktatördürler.

Demokrasi, hukuk, insan hakları, onların zihninde bir santimlik yer tutmaz. İdamları eleştirenlere karşı "asma'yıp da besleyelim mi?" diye-bilen, işkencede copla tecavüz edildiğini söyleyenlere "copa ne gerek var, taş gibi delikanlılarımız var" cevabını verebilen, infazları eleştirenlere "polisimizin elini soğutmayın" diye bir kasap soğukkanlılığıyla kızabilen, şehirlerin göbeğinde 5-10 devrimcinin cesetlerinin yanyana dizildiği operasyonlar hakkında soru sorma cesareti gösterenlere "artık insan haklarından söz ederek operasyonların hızını kesmeye çalışmanın gereği yoktur" diyebilen bir beyinde ahlakın, hukukun, namusun zerresi olabilir mi? (*) Bu sözlerin sahipleri, man-yetonun başındaki sıradan bir işkenceci veya yüzü kar maskeli sıradan bir ölüm mangası değil; bu ülkenin cumhurbaşkanları, başbakanları, içişleri bakanlarıdır. Bu halkın hangi ahlakla, hangi hukukla yönetildiğinin tablosudur bu.

Bu kafa yapısında halka düşmanlığın sınırı olamaz zaten. Onlar düzenlerinin bekası için akla gelen, gelmeyen herşeyi yapabilir, her yonteme başvurabilirler. Halka yalan söylemek, demagogilerle yanlış yön-

lendirmek, şartlandırmak, onlar için en sıradan şeylerdir. Düzenin bekası için, tekelci patronların karları için halkı zehirlemekten de, halkı katletmekten de, halk için sayısız ölüm tuzakları hazırlamaktan da geri durmazlar. Halkı bilinçlendiren, örgütleyen, mücadeleye kanallandıran edentlere karşı ise, işkencenin, vahşetin sınırı yoktur. İlk duyulduğunda “bu kadar da olmaz ki... yok canım, bunu da yapmamışlardır artık” diye tepki gösterilen nice insanlık dışı davranışın oligarşi tarafından sistemli bir biçimde uygulandığı açığa çıkmıştır çoğu kez.

Böyle bir düzenin, polis ekiplerini, jandarma timlerini geceyarısı mezarlıklara gönderip devrimcilerin mezar taşlarını kırdırması, kurşunlatması şaşırtıcı değildir. Böyle bir düzenin, mezarlıklara karşı gerçekleştirdiği bu “kontra” saldırılarından sonuç alamayınca, bu kez, valilik genelgeleriyle, gözaltı ve tutuklamalarla halkın ölümlerine sahip çıkmasını engellemeye çalışması da şaşırtıcı değildir.

Saldırdıkları mezarlar, elbette herhangi birinin mezarı değildir. Devrimcilerin mezarlarıdır. O mezarlarda yazılan “Öldüler Yenilmediler” sözlerine tahammülsüzdürler. (Ama bu, gün gelip de sıradan mezarların, sıradan cenaze törenlerinin bile saldırıya maruz kalmayacağını göstermez. Başta belirttiğimiz gibi, o mezarların, o cenaze törenlerinin halkı birleştirdiğini, kaynaştırdığını bildikleri için, saldırı sırası onlara da gelebilir.)

Evet, mezarlarımıza sahip çıkıyoruz. Bu ülkenin bağımsızlığı için, halkımızın özgürlüğü için kavgada düşen şehitlerimize sahip çıkıyoruz. Bir Afrika atasözü der ki, “Yaşayanlar kapar ölenlerin gözlerini, ölenler açar yaşayanların gözlerini”. Mezartaşlarına Öldüler Yenilmediler yazdıklarımızı gözlerimizi açanlardır. Halkımıza, iyiyi, doğruyu, güzeli, geleceğin yolunu gösterenlerdir. Her ne olursa olsun, sahip çıkmaya devam edeceğiz. Sahip çıkmamıza ne zorbalıkla, ne yasalarıyla engel olamazlar. Mezar taşlarına büyük harflerle “ÖLDÜLER YENİLMEDİLER!” diye yazılmaya devam edilecek. Evet, YENİLMEDİLER! Yenilmediklerinin göstergesi, oligarşinin o mezarlara saldırması, o mezarlardan, o iki kelimeden korkmaya devam etmesidir.

Evet, Ölüm orucu şehitlerinin mezarlarına büyük harflerle “KAHRAMANLAR ÖLMEZ, HALK YENİLMEZ” diye yazılmaya devam edilecek. Onlar bizim kahramanlarımızdır. Halkları için, vatanları için düştüler o toprağa. Bundan büyük bir kahramanlık mı var

yeryüzünde? Kim tersini iddia edebilir? Elbette baştan bu yana anlattığımız bu düzenin, bu kültürün kahramanları yoktur. “Öldüler Yenilmediler”i anlayamazlar bu yüzden. Ailelerinin, halkın onları sahiplenmesini anlayamazlar. Ahlaksızlığı, kuralsızlığı, hukuksuzluğu, adaletsizliği ilke edinen bir düzen, ancak Susurlukçuları yetiştirir. Onun ancak “işkenceci, tecavüzcü, rüşvetçi, infazcı, kulak koleksiyonu yapan psikopat kahramanları” olur. Bu halka “kahraman” diye sundukları kim varsa, hepsi böyledir. Bu “kahramanlarını” ne kadar özenerek cilalamışlarsa, altından o kadar büyük pislikler çıkmıştır.

Bu düzenin sahipleri, egemenleri, ellerinde güç olduğu sürece asar keser, tecavüz eder, hücreye atar, ama daha büyük bir güç karşısında zavallıdır. Direnmeyi, karşı çıkmayı düşünemez bile. Uşaklaşır, yaltaklanır. Başına çuval geçirildiğinde bile, ne başına çuval geçirilen “kahraman”ların, ne de onların amirlerinin gıkı çıkmaz. Emperyalistler tarafından hakaretlere uğrarlar, “satılık ordu” diye aşağılanırlar, boyun eğlerler. Sahip çıkacakları, uğruna direnecekleri hiçbir değerleri, gelenekleri, ahlakları yoktur. Tek değerleri değersizlik, tek ahlakları ahlaksızlıktır. Ne sahip çıkacak kahramanları, ne öldüler yenilmediler yazabilecekleri bir mezarları vardır.

Halkı da “kendilerine benzetmek” için 23 yıldır, kesintisiz bir apolitikleştirme siyaseti uyguluyorlar bu ülkede. Eğitimden, siyasete, kültürden halkın geleneklerine kadar her alanda MGK müdahalesiyle hakim kılınmak istenen ideoloji ve kültür, budur. Bu saldırının kitleler, örgütlülükler üzerinde çeşitli biçimlerde etkileri oldu elbette. Değerlerimizden, geleneklerimizden uzaklaşmalar yaşandı. Ama ahlaksız, kuralsız, adaletsiz bir düzene karşı, ahlakı ve adaleti savunmaya devam ediyoruz. Kahramanlarımıza bunun için sahip çıkıyoruz. Bu da bir mevzi mücadelesidir. Halktan, halkın değerlerinden, geleneklerinden yana olanlar, bu mücadelede halka düşmanlıkta sınır tanımayan düzenin karşısına dikilmelidirler. Ahlaksız, hukuksuz, gelenekleri yoketmeye çalışan düzen karşısında, kahramanlarımızın ve geleneklerimizin yanında saf tutmalıdır. Mezar taşlarına saldırı, sadece o şehitlere değil, halka saldırdır. Halka düşmanlığın bir devamıdır.

(*) Alıntı yaptığımız sözler, sırasıyla Cumhurbaşkanı Kenan Evren’e, Em. Org. MDP Genel Başkanı Turgut Sunalp’e, Başbakan ve Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel’e, İçişleri Bakanı İsmet Sezgin’e aittir.

Halka düşmanlığın sınırı yoktur!

Halka Karşı Düşmanlığı
Belgelenen Oligarşinin
Mezar Taşlarımıza
Düşmanlığı Da Belgelendi.

oligarşinin “öncelikli Tehdit”i; 2 Metrelik Mermer

Dersim’de yaşanan, mezar taşlarına düşmanlık, MGK’nın “öncelikli tehdit değerlendirmesi”nde 2 metrelik mezar taşlarının da bulunduğunu ortaya çıkardı. Dersim’de mezar taşlarının çalınması, kırılması, tutuklamalar, yaşanan gözaltı ve saldırıları incelemek üzere bölgeye giden 14 kişiye mezarlıkta saldırıldı. Yerlerde sürüklenerek gözaltına alınanlar Pertek Emniyeti’ne götürüldükten sonra, emniyetten gelen işkence ve slogan sesleri ilçe halkı tarafından duyuldu. Gözaltıların ardından, heyette yer alan İsmail Gider, Sakine Aba, Mehmet Doğan ve Mehmet Dolas tutuklandılar.

Halka Düşmanlık Hayatın Her Alanında

Aileler tutuklanıyor, mezar taşlarını yapan esnaf tehdit ediliyor, savcılar, mahkemeler harekete geçiyor, emniyetten “İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek” sesleri sokaklara taşıyor, araştırma-inceleme yapmak için bölgeye giden heyete saldırılıyor, kiminin kolu kırılıyor, kimisi tutuklanıyor...

Bakin şu tabloya; bu savaş değilse, bu mezarlara bile düşmanlık değilse, bu mezarlardan duyulan korku değilse, nedir?

Elbette mesele ne “2 metrelik mermer”den ne de “devrimci düşmanlığı”ndan ibaret değildir.

Oligarşinin halka ait hiçbir değere, geleneğe saygısı yoktur. Sanılmasın ki, bu düşmanlık sadece devrimcilerdir. MGK’nın halkı apolitize etme, istediği gibi yönlendirme, sürü bir halk yaratma oyununu bozan, halka ait her türlü dayanışma, gelenek, görenek şiddetle bastırılır, yasaklanır.

Dersim’de yoğunlaşan mezar taşlarına yönelik saldırı, halka düşmanlığın hangi boyutlara ulaşabileceğinin, nerelere kadar uzanabileceğinin göstergesidir aynı zamanda. MGK genelgesini küçümseyenler, mezar taşlarına saldırının altında yatan mantığı orada görebilirler. **Politikanın temeli halka düşmanlık olunca**, bunun hayatın her alanına sirayet etmemesinin önünde de hiçbir engel yoktur. Kamuoyuna yansıdı; düşünün ki, MGK amacına ulaşmak için emekli subaylar derneğine gösteri bile düzenletiyor, “sivil toplumcu” sendikalarda, DKÖ’lerde kendisine bağlı birimler oluşturuyor, gazetelerin ve TV’lerin vereceği en küçük haberi dahi bizzat yönlendiriyor.

Mezar taşlarındaki yazıları “suç.. terör” ilan eden işte bu politikadır. İçişleri Bakanlığı, MGK’nın politikalarını uyguluyor. Ne Çemişgezek’teki ne

Ailelerden Sonra Heyete Saldırı Ve Tutuklama

Mezar yaptıran ailelere yönelik ilk saldırı hatırlanacağı gibi, 31 Ağustos'ta yaşanmıştı. Çemişgezek'te amcası Hayri KOÇ'un ve kardeşi Asuman KOÇ'un mezarlarını yaptıran Aydın KOÇ, babası Kamer Güneş'in mezarını yaptıran Celal Güneş ve onlara yardımcı olan Erkin Zengin'in tutuklanması ile başlamıştı. Aynı gözaltı hukuksuzluğu sırasında mermer ustası da gözaltına alınmış, daha sonra serbest bırakılmıştı. Yapılan itiraz başvurusu ile tutuklananlar serbest bırakılmadan, bölgede yaşanan mezar taşlarına saldırı, mezar kapaklarının polis ve jandarma tarafından gaspedilmesini incelemek üzere giden heyete saldırı yaşandı.

İlk tutuklananlar, hukuksuzluk kabul edilerek serbest bırakıldı, ama bu kez de heyete yapılan saldırıda 4 kişi tutuklandı.

Olay şöyle gerçekleşti:

Evlatlarının mezarlarını yaptırdıkları için gözaltına alınıp tutuklanan aileleri sahiplenmek, yaşanan hukuksuzluğu yerinde inceleyip kamuoyuna açıklamak amacıyla TAYAD'lı Ailelerden, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nden bir heyet ÇHD başkanı avukat Süleyman Şen-

soy'un da katılımı ile bölgeye gitti. 15 Eylülde görüşmelere başlamadan önce, tahrip edilen başka bir mezar olan Ali Özbakır'ın mezarında inceleme yapmak için mezarlığa gidildi. Mezardaki inceleme sırasında sürekli video çekimi yaparak tacizde bulunan polis, mezarlık çıkışında heyettekileri gözaltına alındıklarını söyleyerek arabaya binmelerini istediler. Heyettekiler ise savcılıkla zaten görüşeceklerini belirttiler. Bunun üzerine polis heyettekileri zorla arabaya bindirmeye başladı. Pervasızca saldıran polis heyetteki herkesi ve heyetle birlikte mezarlıkta bulunan bölgeden aileleri de döverek gözaltına aldılar. Saldırıda heyette bulunan ve kolu kırılan İsmail Gider ile, Emine Palabıyık, Saadet Güner, Feridun Osmanağaoğlu bayılarak Devlet Hastanesi'ne kaldırıldılar.

İşkence Çıgılları Sokağa Taştı Halk Sahiplendi

Ertesi günü bir kısmı serbest bırakılırken, İsmail Gider, Sakine Aba, Mehmet Doğan, Mehmet Dolas tutuklanarak Elazığ E Tipi Kapalı Hapishanesine götürüldü.

Gözaltında tutuldukları sırada Pertek Emniyet Müdürlüğü'nden zaman zaman çıgık sesleri ile **"İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek"** ve **"Kahrolsun Faşizm"** sloganları ilçe halkı tarafından da duyuldu. Çıgık seslerini duyan halk olayı alkışlarla protesto ettiler. Polisin emniyetin perdelerini pencerelerini kapatarak durumu kurtarmaya çalışması fayda etmedi. Gözaltıları protesto etmek için Emniyet Müdürlüğü'nün önünde toplanan Elazığ Temel Haklar üyeleri ve ilçe halkı işkenceleri, polisin saldırganlığını alkışlarla protesto etti ve bir süre emniyet önünde bekledi.

Saldırı ve tutuklamalara, başta Elazığ ve Dersim Temel Haklar olmak üzere bölgede de tepki gösterildi ve protesto edildi.

Pertek'teki saldırıların hiçbirisi "yerel" değildir.

"Psikolojik savaş", halkın moral değerlerine saldırılarak sürdürülüyor. Geçmişe dönüp şöyle bir hatırlayın; tümünün yalan olduğu ortaya çıkan, katlettikleri devrimcilere kimsenin sahip çıkmadığı, hatta kimilerinin "kimsesizler mezarlığı"na gömüldüğü üzerine ne kadar çok haber yaptırdılar. Şehitlerimiz inançlarına, ideallerine yakışır şekilde defnedilmesinler diye kaç cenazemize saldırdılar, binlerce kişiyi nasıl gözaltına alıp cenazeye katıldı diye tutukladılar...

İstiyorlar ki, bu halk için, vatanımızın bağımsızlığı için şehit düşenler unutulsun, halka "bir avuç çapulcu..." gibi gösterilsin. Terör demagojisi bunun için yapıyor. Mezarlarımıza bunun için saldırıyor. Devrimciler terör demagojisi ile, "mezarla-

ından bile uzak durulması gereken"ler olarak gösterilip tecrit edilmek isteniyor. Terör ilan et, tecrit et, sonra imha et. Yapılmak istenen budur. Tecrit şehit ailelerinin tecrit edilmesine kadar uzanıyor. Evlatlarının mezarları parçalanana, her gün evleri polis baskınına uğrayan aileler, yaşadıkları yerde kendi köylülerinden, yakınlarından tecrit edilmek isteniyor. Böyle böyle onları da evlatlarına sahiplenmekten dahi korkar hale getirip, "işte bakın teröriste ailesi bile sahip çıkmıyor" demagojisine malzeme yapılmak isteniyor.

Ama amaçlarına ulaşamıyorlar. Ne şehitlerimizin sahiplenilmesini, ne toprağa düşen her tohumun binler olup yeniden karşısına dikilmesini engelleyemiyorlar. Engelleyemedikçe korkuları daha büyüyor, düşmanlık akıl mantık sınırlarını zorlaya-

AKP'liler; Mezara saldırıyı, ölüye saygısızlığı hangi inancınıza sığdırıyorsunuz?

AKP islamcılığı, mezara saldırıda, ölüye saygısızlıkta hiçbir sakınca görmüyor. Oligarşinin halka karşı savaşının uygulayıcılığını her alanda olduğu gibi bu konuda da harfiyen yerine getiriyor.

Peki AKP'liler, siz hangi inancınıza sığdırıyorsunuz bunu? Hangi dinde, hangi inançta vardır böyle bir saygısızlık?

Hiç kimse terör demagogilerine sarılmasın. Bu demagojinin artık "suyu çıkmış" ve hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır. Demagojinin sahibi Ameri-

ka'dır, ülkemizde on yıllardır uygulayan MGK'dır. Bu demagoji ile döktükleri kanı kanıksatmaya çalıştılar, bu demagojiyle her türlü hukuksuzluğu perdelediler, bu demagojiyle Susurlukları, 28 Şubatları örgütlediler.

AKP hükümetine, AKP yöneticilerine sorun;

Müslümanlık, Amerikan demagogileriyle, Genelkurmay emriyle halka saldırmak mıdır?

Müslümanlık, mezar taşları parçalamak, aileleri yaka paça gözaltına alıp tutuklamak mıdır?

rak her alana yayılıyor.

Bu Düşmanlık Değilse Nedir?

MGK'nın bölgede polis ve jandarma eliyle sürdürdüğü baskılara sadece son bir kaç aylık dönemde yaşanan örnekler verirse, oligarşinin, bütün hukuk kurallarını hiçe sayarak nasıl mezar taşlarına, halka, devrimcilere karşı kuralsız, dizginsiz bir savaş sürdürdüğü gözler önüne serilecektir:

- ✓ Elazığ'da şehit mezarlarını yapan Aydın Mermencilik siyasi polis tarafından mezarları yapmaması için tehdit edildi. Sahibi Ramazan Aydın gözaltına alınıp sorgulandı. Savcı, Ramazan Aydın'ı sakallı görünce "senin düşüncen farklı, niye bunlarla iş yapıyorsun" sorusunu dahi sorarak nasıl bir hukukçu olduğunu sergiledi.
- ✓ Dersim'de oğullarının, kızlarının mezarlarını yaptıran 18 aile hakkında savcılık soruşturma başlattı. Acılı analar babalar polis gözetiminde savcılığa taşındı. Dersim polisi mermencileri tek tek dolaşarak tehdit etti, "mezarları kim yaptı" diye sorguladı.
- ✓ Yine Dersim polisi şehir mezarlığında kamera çekimleri yaptı. Hangi mezarın suç unsuru teşkil ettiğini "araştırdı."
- ✓ Malatya şehir mezarlığında jandarma-belediye işbirliğiyle oğulları Cihan Gürz'ün mezarını yaptıran ana ve babaya baskı yapıldı. Mezarı yıktırmakla tehdit ettiler. Aileye sık sık telefon açarak baskı kurmaya çalıştılar.
- ✓ Dersim-Çemişgezek'e bağlı Ağtürk Köyü'nde babasının mezarını yaptıran Celal Güneş, kız-kardeşi ve amcasının mezarını yaptıran Aydın Koç ve onlara yardım eden Erkin Zengin tutuklandı.

- ✓ Dersim Pertek'te Ali Özbakır'ın mezarını yaptıran ailesine yardım eden halktan duyarlı insanları Pertek polisi tehdit etti.

Listeyi uzatmak mümkün. Ama, düşmanlığın boyutunu anlamak için bu kadarı yeterlidir sanırım. Şimdi bu tabloya bakarak, bu ülkede hukukun, yasaların geçerli olduğunu söylenebilir mi? Bırakın hukuk devleti olmayı, halkın hak ve özgürlüklerine, geleneklerine, değerlerine ve inançlarına saygıyı, kanun devleti bile yoktur ortada. Kendi yasaları istediği gibi yorumlayıp, kanun diye sunan bir eşkiyalık vardır. Susurluk çeteleri de işte bu zeminde yaptılar "bin operasyon"larını. İşte bu düzen eli kanlı Susurlukçuları kahraman ilan etti. "Kahramanı", uyuşturucudan katliamcılığa kadar her türlü pisliliğin içinde olanlar olunca, bağımsız ve demokratik bir ülke için kahramanca şehit düşmenin ne demek olduğunu bilmeleri de mümkün değildir. Ölüp yenilmenin ne anlama geldiğini de bilmezler. Onlar, askerlerini emperyalistlerin çıkarları için cepheye sürer sonra "kahramanlık" nutukları atarlar. "Kahraman asker"in kanını Amerika'ya satmaktan da bir dakika bile geri durmazlar.

Mezar taşlarından korku, "Öldüler Yenilmediler" in kanıtıdır.

Mezar Taşlarına Ne Yazılıp Ne Yazılmayacağına İlişkin Bir Kanun Mu Var?

Tutuklamalara, saldırılara gerekçe olarak "örgütün propagandasını yapan yazı" deniliyor. Söz konusu yazı; "ÖLDÜLER YENİLMEDİLER" ya da "KAHRAMANLAR ÖLMEZ HALK YENİLMEZ" dir.

Peki bu sözlerin neresinde yapılıyor örgüt propagandası? Bu ülkede bir tek hukukçu çıkıp, "işte şu yazı örgüt propagandasıdır, şu kanuna göre

mezar taşına yazılması yasaktır", diyebilir mi? Mezar taşlarının nasıl olacağı şu kanunla belirlenmiştir, bunun dışında mezar yaptırmak suçtur diyebilir mi?

Diyemez, yoktur böyle bir kanun, yoktur böyle bir yasak!

Ama hatırlayın, MGK yönetmeliğinin hiçbir icraatı "hukuk" çerçevesinde olmamıştır. Bizzat kendi mahkemeleri tarafından "hukuk dışı" ilan edilmiş bir yapıdan söz ediyoruz. Binlerce cinayet, katliam, işkence, faili meçhul, kayıp, infaz yazılı ol-

mayan hukuka, Susurluk hukukuna göre yaşama geçirilmiştir.

En son tutuklanan heyetten dört kişinin tutuklanma gerekçesinde de aynı yazılardan yola çıkılarak, "**toplumda infial yaratacak eylemde bulunmak**" yazıyor.

Ne yapmışlar? Mezar taşı çalınıp götürülen, yani aleni bir şekilde manevi değerlere hakaret, hırsızlık, hukuksuzluk olan bir yerde inceleme yapmak istemişler. Avukatı, hak ve özgürlük savunucuları mezarlığı ziyaret etmişler. Polis saldırmış, bi-

Hep Korktular

Bu, şehitlerimizin mezar taşlarına ilk saldırı değil. Oligarşi ilk kez göstermiyor mezar taşlarımızdan bile duyduğu korkuyu. Yıl 1992. 12 Temmuz 1991'de şehit düşen ve "**Öldüler Yenilmediler**"i, Türkiye devrim tarihine kanlarıyla yazan Devrimci Sol önder kadroları ve savaşçıların mezarları tahrip edildi. 15 Ağustos 1992 tarihli Mücadele'de konuya ilişkin söylenenler bugün de aynen geçerliliğini koruyor. Şöyle diyor-du Mücadele:

"Mezar taşlarımızdan korkuyorlar

'Onlar umudun düşmanıdır sevgilim / akar-suyun, meyve çağında ağacın / serpilip gelişen hayatın düşmanı'

Düşman, düşmanlığına devam ediyor. Hem de en aşağılık yöntemlerle. Devrim şehitlerinin mezarlarına Silivrikapı'dan sonra, bu kez de Karacaahmet'te saldırdılar. 12 Temmuz şehitlerinin mezar taşlarını ikinci kez kırıp parçalayarak alçaklıklarına bir yenisini eklediler. Hayata düşmanlık, mezara, mezar taşlarına düşmanlığa ulaştı. Kimi yerde mezar taşlarını kırdılar, kimi yerde şehitlerimizin resimlerini parçaladılar. Ve hatta şehit resimlerinin gözlerini oyarak, ilkelliklerini ortaya koydular.

Hayatın düşmanları bununla kurşun yağmuru tutarak katlettikleri **devrimcilerin ölümsüzlüğünü** belgeliyorlar aslında. Kurşunlarla, bombalarla yok ettiklerini sandıkları devrimcilerin mezar taşlarından hayatı sınıksız kucaklayan gülümseyişleri karşısında, alçaklığın en derin çukurlarına yuvarlanıyorlar. Kurşunlarla, bombalarla yok edemedikleri "hayat"ı, mezar taşlarına saldırarak yok edebileceklerini sanıyorlar.

İdealleri uğruna ölümü seve seve kucaklayanların, aynı zamanda halkın kalbindeki hayatı kucakladıklarını ve onların yok edilemeyeceğini anlayamıyorlar. Anlayamazlar, anlayamayacaklar. Çünkü onların dünyası, pislüğün, kokuşmuş-

luğun dünyasıdır. Onur yoktur onların dünyasında, ahlak, namus, adalet yoktur. İnsanlığın idealleri, eşitlik, özgürlük gibi değerler yoktur. '**Bir kere bile selamlaşmamış, ama aynı ekmek, aynı hürriyet için yan yana ölüme gidebilecek**' dostları yoktur onların.

Manyetoları, falakaları, askıları ve soğuk namluları vardır. Onlar için her şey, onları bu hale getiren paralarıdır. Ve bu para için yapamayacakları alçaklık yoktur.

Onlar alçaklıkta da sınır tanımıyorlar. Ve alçaldıkça korkuları büyüyor. Nereye baksalar, katlettikleri devrimcilerin zafer işaretlerini görüyor, sloganlarını duyuyorlar. Korkudan mermiyi namluya sürüp sırtlarını dayayacak duvar arıyorlar. İşkencehanelerden dışarı çıkamıyor, evlerine bile gidemiyorlar. Korku beyinlerine öylesine sinmiş ki, korkudan kurtulamıyorlar.

Devrimcilerin cesetlerine boşalttıkları şarjörleriyle korkularından kurtulmaya çalışıyorlar. Ölümlere işkence yapıyor, gözlerini oyuyorlar. Yalnız ölümlerimizden değil, mezar taşlarımızdan bile korkuyorlar. Beyinlerini kemiren korku, canlı bedenlerimizde, ölümlerimizde hatta mezarlarımızda cisimleşiyor. Bize, ölümlerimize, mezarlarımıza saldırmakla aslında korkularına saldırıyorlar, ama yine de korkudan kurtulamıyorlar. Kurtulamayacaklar. '**Çünkü ölüm vurdu damgasını alınlarına / Çürüyen diş, dökülen et / Bir daha gelmemek üzere yıkılıp gidecekler.**'"

rinin kolunu kırmış, bir TAYAD'lı aileyi hastanelik etmiş, hukuk diyor ki; "toplumda infial yaratacak eylem..."

"Toplumda infial yaratacak eylem"; halkın değerlerine saldırmaktır. En büyük infial manevi değerlerin hiçe sayılması, ölüye saygısızlığın bütün devlet kurumları harekete geçirilerek halkın gözleri önünde sergilenmesidir.

Dersim ve Elazığ polisi istiyor ki, burada yaşananlardan kimsenin haberi olmasın. Biz istediğimiz gibi "at koşturalım", burayı istediğimiz gibi yönetelim. Yasalarda olmayanları bile dayatalım, terör estirelim. Birileri bu oyunu bozmak için adım attığında da saldırıp kol kırıyor, tutuklatıyorlar.

Hukuksuzluğa Teslim Olmayacağız

AKP iktidarının, MGK'nın hukuksuzluğuna, halkın en doğal haklarının jandarma dipçığı Susurluk hukuku işbirliği ile gasbedilmesine teslim olmayacağız.

70 milyon halkı, yasadışı yönetimliklerle, baskıyla, işkenceyle, terörle, "psikolojik savaşla", emrindeki mahkemelerle sindirerek yönetmeye çalışan politikaya teslim olmayacağız.

AKP iktidarı, ya inançlara, değerlere, halkın geleneklerine pervasızca saldırıya son vermeli, ya da demokratikleşme nutuklarından, halkın hak ve özgürlüklerine saygı demagojilerinden vazgeçmelidir. Ve ilan etmelidir tüm dünyaya; ben bu ülkeyi çiftliğim gibi hiçbir hukuka, yasaya, kurala bağlı olmadan, halkı hiçe sayarak yöneteceğim.

Mezar taşlarının bile suç ilan edildiği, yakınlarının mezarlarını yaptırımların hapishanelere atıldığı bir ülkede hukukun, hak ve özgürlüklerin demagojisini yapmak bile mümkün değildir.

TEPKİLER...

Mezar taşlarına saldırının gözaltı ve tutuklamalarla sürdürülmesi, başta Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, TAYAD, Halkın Hukuk Bürosu olmak üzere tepkiyle karşılandı. Yapılan açıklamalarda hukuksuzluk dile getirilirken, gözaltına alınan ve tutuklananların serbest bırakılması istendi. Açıklamalardan bazıları şöyle:

◆ **PERTEK KARAKOL'UNDA İŞKENCE SESLERİ SOKAĞA TAŞIYOR:** ... Yanlış okumuyorsunuz... Mezarları incelemeye giden heyet gözaltına alınıyor ve tutuklanıyor... Hangi gerekçe ile... Gerekçe yok... Çünkü kontrgerilla hukuku var... Gerekçe aramaya ne gerek var. Canı isterse tutuklar... Canı isterse işkence yapar... Genelkurmay'ın gizli belgeleriyle yönetilen bir ülkede hak hukuk aramanın lafı bile olmaz... Her gün gazete manşetlerini Türkiye'nin ne kadar demokratikleştiği palavraları süslüyor... Bu hukuksuzluğu, ölünün mezarına yapılan saldırıyı yerinde incelemek isteyenler gözaltına alınıyor. Karakolda yapılan işkencenin sesi sokağa taşıyor... Eğer Türkiye'de artık "işkenceye sıfır tolerans" tanınıyorsa, sokağa taşan işkence sesleri nereden geliyor. Yoksa Pertek başka bir ülkenin sınırları içinde de bizim haberimiz mi yok?... **TAYAD'lı Aileler**

◆ **BU NE VAHŞİLİK, BU NE AHLAKSIZLIK:** ..Yasa yok, kural yok, hukuk yok... Keyfilik, baskı, işkence, terör temel politika haline getirilmiştir. Birileri çıkıp TBMM'de ülkenin nasıl demokratikleştirildiğinden dem vuruyor, Tunceli'de jandarma mezar taşlarına saldırıyor, çocuklarının mezarlarını yaptırımlar aileler bu ülkenin mahkemelerinde tutuklanıp hapse atılıyor, mezarlara ve ailelere yönelik bu saldırıları incelemek amacıyla Tunceli'ye giden heyet mezarların resimlerini çekerken jandarmanın saldırısına uğruyor ve heyetin hepsi gözaltına alınıyor. Bunlar devletin gündeminde değildir.

Heyet üyelerinin çoğu yaralı halde emniyette bekletilirken, dernek üyelerimizden İsmail GİDER'in kolu kırılmış, TAYAD'lı Emine PALABIYIK sürekli baygınlık geçirdiği için hastaneye kaldırılmıştır. Bu ne vahşiliktir... Bu ne ahlaksızlıktır... Mezar taşlarının bile yargılandığı bir ülkede hangi inanç özgürlüğünden, düşünce özgürlüğünden bahsedilebilir? Hangi barıştan söz edilebilir?... **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği**

◆ **ŞUBE BAŞKANIMIZ GÖZALTINA ALINDI:** Şubemizin yönetim kurulu üyesi ve şube başkanımız Av. Süleyman ŞENSOY ve müvekkillerinin gözaltına alınmaları haksız ve hukuka aykırıdır... **ÇHD İstanbul Şubesi**

◆ **PERTEK'TE TAHAMMÜLSÜZLÜĞÜN SINIRI YOK:** ... Gözaltı süresi boyunca her ne kadar işkencehanelerinin pencerelerini ve perdelerini kapatsalar da işkence sesleri Pertek sokaklarında duyuluyor... Varolduğu söylenen "hak, hukuk ve adalet" gerçekten var mıdır, ya da varsa kim içindir? Halk için olmadığı kesindir!...

Gençlik Birlik Koordinasyonu

Sayı 78

9

21 Eylül
2003

TAYAD'ın işgal ortaklığı ve tecriti dile getirmesine AKP engeli "İŞGAL ORTAKLIĞINA VE TECRİTE SON"

- Bu sesi hep duyacaksınız! -

TAYAD'lı Aileler'in F tipi hapisanelerde süren tecriti dile getirmek, işgal ortaklığı ile tecritin aynı politikanın ürünü olduğunu halka anlatmak için Abdi İpekçi Parkı'nda çadır kurmasına polis saldırarak engel oldu. Onlarca kişinin demokratik bir hakkını kullanmasına polisine saldırı emri vererek engel olan AKP iktidarının demokratikleşme, hak ve özgürlükler konusundaki riyakarlığı Abdi İpekçi Parkı'nda sergilendi.

Tecrit Asla Dile Getirilmeyecek! Bunun İçin "Gerekçe" Aranıp Bulunacak

Abdi İpekçi Parkı'nda bilindiği gibi bir süredir Kamu-Sen'e bağlı memurlar ve depremzedeler kurdukları çadırlarda seslerini duyurmaya çalışıyor, en doğal hakları olan kamuoyu oluşturmaya çalışıyorlardı. TAYAD'lı Aileler'in Ankara Valiliği'ne yaptığı başvuru ise, tamamen hukuksuz, keyfi olarak engellendi. Bir kez daha görüldü ki, tecriti kimse asla dile getirmeyecekti. Ankara Valiliği'ne yapılan başvuruya Emniyet Müdürlüğü tarafından cevap verilmişti.

Gerekçeler keyfiyetin belgesi:

Gerekçe 1: "...Geçmişteki benzer uygulamalarda da kişilerin pankart ve döviz taşıdıkları, tek tip önlük giydikleri, slogan attıkları hususu da değerlendirildiğinde, yapmak istediğiniz eylemin umuma açık bir yer olan Abdi İpekçi Parkı'nda klasik bir bekleme olmayacağı..."

Mantığı görüyor musunuz; geçmişte böyle yapanlar oldu, izin vermiyoruz... Kaldı ki, suçmuş gibi gösterdikleri pankart, döviz vb. bir de-

TAYAD Başkanı Tekin Tangün, valiliğin yasak kararının demokratik haklarının keyfi gerekçelerle engellenmesi olduğunu belirttiği basın toplantısında, *"tecriti ve ölümleri kabul etmeyeceğiz, en büyük işkence olan tecrit işkencesine karşı meşru ve demokratik haklarımızı kullanmaya devam edeceğiz. Abdi İpekçi Parkı'nda çadır açmamamıza yönelik Ankara polisinin engellemeleri keyfidir, çifte standarttır. Buna boyun eğmeyeceğiz, bu hukuksuzluğa karşı mücadele edeceğiz."* dedi.

mokratik eylemin vazgeçilmez parçalarıdır. Tayyip Erdoğan demokratik eylem anlayışını KESK eylemi karşısında ortaya koymuştu. Onun polisi de demokratik eylemin, ancak sessizce oturup beklenen eylem olacağını anlatıyor. Gerçekte ise, **ben gerekçe yaratmaya çalışıyorum, tecritin dile getirilmesine izin vermem, TAYAD'ın demokratik hakkını kullanmasına engel olurum, yasa tanımam** diyor.

Gerekçe 2: "... Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nun 7. maddesine göre 'Açık yerlerdeki toplantı ile yürüyüşler güneşin batışından bir saat önceye... kadar sürebilir' hükmüne aykırı olduğundan bu faaliyete geceli-gündüzlü (10) gün süre ile izin verilmesi mümkün değildir."

Çifte standart... Kamu-Sen'li memurlar geceli gündüzlü bekleyebilir, ama TAYAD'lıların böyle bir hakkı yok. Yine aynı mantık; **ben gerekçe yaratmaya çalışıyorum, tecritin dile getirilmesine izin vermem, TAYAD'ın demokratik hakkını kullanmasına engel olurum, yasa tanımam** diyor.

Gerekçe 3: "Ankara Büyükşehir Belediyesi Çevre Koruma Daire Başkanlığı'nın Emniyetimize gönderdiği 12.09.2003 gün ve 1657-3160 sayılı yazısında; Abdi İpekçi Parkı'nın çeşitli eylemci gruplar tarafından geceli-gündüzlü amacı dışında kullanılarak vatandaşların ve çevre esnafının geçiş güzergahlarını işgal ettiği, çevre ve gürültü kirliliğine sebep olduğu ve belediyeye yoğun şikayetler geldiği bildirilerek bu tür faaliyetlere izin verilmemesi istenmektedir."

Polis-belediye işbirliği, acemice izler bırakıyor. Ankara Belediye'sinin emniyet'e gönderdiği yazının tarihi, TAYAD'ın izin için başvurduğu güne aynıdır. Yani Ankara Belediyesi'nin aklına birden o gün "çevre kirliliği" gelmiştir. Ucuz ve AKP islamcılığının gerçek yüzünü gösteren bir belge. Kısaca söylenen yine aynı; **ben gerekçe yaratmaya çalışıyorum, tecritin dile getirilmesine izin vermem, TAYAD'ın demokratik hakkını kullanmasına engel olurum, yasa tanımam...**

Siyasi şube polislerin depremzedelere yönelik terör demagojisi aslında tüm bu keyfiliği en özet şekilde anlatıyor;

"Siz burada oturdukça, yasadışı örgütlerde eylem yapıyor, yer istiyor... yasadışı örgütlerin mensupları şimdi nezarette, ama biz size dokunmadık, hoşgörüyü gösterdik, bu nedenle siz de hoşgörülü olun en azından bir süre ara verin.."

Yasal bir derneğin çalışanları ve üyeleri nasıl

ASİ'nin Kızı 1. Yılında Anıldı

Büyük direnişin kahramanlarından Hamide Öztürk Antakya Harbiye'de anıldı. 10 Eylül 2002'de şehit düşen Hamide Öztürk'ün defnedildiği, 12 Eylül günü mezarı başında toplanan yoldaşları onun nezdinde tüm devrim şehitleri ve direnişin kahramanları için saygı duruşunda bulundu. Mezarlık ziyareti öncesi Hamide'nin ailesini de ziyaret eden yoldaşları, mezarı başında Hamide'nin yaşamını anlatan bir konuşma yaptılar. Ölüm orucu sürecine ilişkin konuşmaların da yapıldığı anmada, Arapça ve Türkçe türküler söylendi. Direnişi anlatan Asi Nehri'nin öyküsü anlatılarak Hamide'ye "kavganı sürdürüceğiz" sözü verildi ve anma tamamlandı.

"terörist" ilan ediliyor, TAYAD'lıların demokratik hakkını kullanmasını engellemek için faşizm nasılsa seferber oluyor görüyor musunuz?

Böyle bir keyfiliğin, hukuksuzluğun karşısında yapılacak olan tartışmasız bellidir. Hak ve özgürlükler mücadelesinde kararlı olan, demokratik mücadeleyi iktidarların icazetine hapsedmeyen bir anlayış, demokratik hakkını fiili olarak kullanır, bunun mücadelesini verir.

Demokratik Hakkımızın Engellenmesine Karşı Mücadele Edeceğiz

3 Şubat 1986'dan, yani kurulduğu günden bu yana TAYAD'lı Aileler demokratik mücadelenin nasıl verilmesi gerektiğinin binlerce örneğini sundular. Böyle bir dayatma karşısında geri adım atmayan TAYAD'lılar açıkladıkları günde, 16 Eylül günü Ankara Abdi İpekçi Parkı'ndaydılar. Yüzlerce polis de oradaydı elbette! Halkın hak ve özgürlükler mücadelesi olur da, karşısına polis dikilmez mi?

"İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" pankartı açan TAYAD'lılar yaptıkları açıklamada işgal ortaklığı ile tecritin neden aynı politikanın ürünü olduğunu anlattılar. 10 gün burada açlık grevine başlayacaklarını duyuran ailelerin açıklamasının ardından oturmaya başlamaları üzerine polis saldırıya geçti. Biber gazı kullanılarak, yerlerde sürüklenerek TAYAD'lılar gözaltına alındı.

Sayı 78

11

21 Eylül
2003

Ortadoğu'dan defol

İşgale, işbirlikçiliğe karşı eylemler sürüyor.

✓ Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu, TÜSİAD'ın Tepebaşı'ndaki bürosuna, 12 Eylül cuntasına ve ABD'nin Ortadoğu politikalarına verdikleri desteği protesto eden bir mektup vermek istedi. Ancak, emperyalist tekel yöneticilerine ardına kadar açık olan kapı açılmadı.

✓ Ordu Temel Haklar bir açıklama yaparak, "çocuklarımızın, direnen Irak halkının katili olmasına, kanının akmasına izin vermeyelim" dedi.

✓ İHD İstanbul Şubesi'nin İstanbul'dan Ankara'ya, "Irak'a asker gönderilmesin, Ortadoğu'da barış için Ankara yürüyüşü" 15 Eylül'de tamamlandı.

✓ Diyarbakır Gençlik Platformu, "Terörist ABD Ortadoğu'dan defol", "ABD; Afganistan'dan, Filistin'den, Irak'tan, Türkiye'den defol" sloganlarıyla bir eylem gerçekleştirdi.

✓ KESK Malatya Şubeler Platformu "ABD Askeri Olmayacağız", "Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganlarıyla Merkez Postane önünde bir eylem düzenledi.

Coni, AKP'nin Kanını Satacağı "Mehmet" in Yolunu Gözlüyor!

Türkmen Kurultayı sonucunda Irak Türkmen Cephesi'nin başkanlığına seçilen Faruk Abdulah Abdurrahman'ın, "Türk askerinin Irak'a Birleşmiş Milletler kararı ile gelmesi gerektiğini" açıklaması, oligarşinin elindeki en önemli demagojilerden birinin de gitmesine neden oldu.

"Onları korumamız lazım" dedikleri Türkmenler dahil olmak üzere, Irak'ta yaşayan her dinden, her milliyetten halkın "istemiyoruz" diye durmadan açıklamalar yapmasına karşın, bu ülkenin Dışişleri Bakanı'nın;

"Türkiye'nin gelmesini istiyorlar. Ama söyleyemiyorlar."

"Irak halkı şu anda kültürüne, dinine yabancı askerlerle karşı karşıya. Sıkıntıların çoğu da buradan kaynaklanıyor. Türk askeriyle böyle bir sorun olmaz..."

"Irak halkı bize çok sıcak bakıyor"

demesine ne ad verirsiniz?

Tarife gerek duyulmayan, paçalardan akan bir işbirlikçilik ruhu!

Şimdi bu mantığa göre, "istemiyoruz" diye haykırırların aslında istediğini anlamak gerekiyorsa, istemediklerini nasıl anlatmalılar; "derhal Türk askeri gelsin" mi demeliler? Soytarlık!

İşbirlikçiliği halka kabul ettirebilmek zor iştir. Demagojiler kullanıla kullanıla öyle bir hale gelir ki, birbirine dolanır ve böyle bir işbirlikçi ruhun altında mantık aramak boş bir uğraş olur.

Kendisi sanki "yabancı" değil, Irak'ın asli unsuru da, Irak'ı yabancıya bırakmamaktan söz ediyor. Öyle ya, ortak dindeniz! Müslümanlık AKP tarafından nasıl pazara sürülüyor. AKP olanı ve olmayanı ile kendisine islamcı diyenler nasıl da seyrediyorlar bu riyakarlığı ve din tüccarlarını!

Oligarşi, "terör" demagojisini almış eline, işbirlikçilik nerede sıtırır, oraya yapııştırıyor. Oligarşi "terörün dini milleti yoktur... 40 bin insanımızı teröre veren bir ülke olarak..." diye başlayan hamasi nutuklarla halkı aldatacağını umuyor. KADEK üzerine yapılan pazarlığı da önceki sayılarımızda dile getirdiğimiz gibi, bu doğrultuda kullanmaya çalışıyor.

Yunanca bir kelime olan ve dilimizde de sıkça kullanılan, "Demagoji", "Bir kimsenin ya da grubun duygularını kamçılayarak, gerçekdışı

sözler söyleyerek onları kazanmaya çalışma, halkavcılığı" olarak tanımlanır. Bunu yapana da "Demagog" adı verilir.

AKP iktidarı tam da bu durumdadır.

İşgalin, kültür sorununa, din ayrılığına indirgenmesi, "Irak'ı neden yabancıya bırakalım!" sözlerinin sarfedilebilmesi, bir yandan "BM kararı iyi olur" deyip, öte yandan asker göndermedeki kararlılığını yüzüstü göstermesi yoksa nasıl açıklanabilir. Çırpınışları kar etmiyor. Ne Irak halkı oligarşinin askerlerine çiçek sunuyor, ne de Türkiye halkı, evlatlarının kanının AKP koltuğunu korusun, Genelkurmay iktidarını sürdürsün diye dökülmesine onay veriyor.

Gençlerimizin neden Irak'a gönderileceğini ise, en özlü ifadeyle Irak'taki coniler anlatıyor:

"Türk askeri gelsin biz evimize dönelim!"
(19 Eylül, basın)

Irak Halkının Kanını Dökmenin İşbirliği, Ecevit İktidarında Başladı

AKP iktidarı ile iyiden iyiye gemi azıya alan işbirlikçilik, Amerikan uşaklığı, elbette AKP iktidarına özgü değildir. Irak konusunda Amerika'ya verilen destek de hava sahamızın ve çeşitli lojistik destek kanallarının açılarak Irak halkının başına bombalar yağdırılmasından ibaret değil. Öncesi de var.

Wolfowitz'in 16-17 Temmuz 2002 tarihinde Türkiye'ye gelişinde gündeme gelen, ABD'nin Irak'a saldırı hazırlıklarında Türkiye'den beklentileri, Milliyet'te Fikret Bila tarafından açıklandı.

Buna göre Amerika'nın Türkiye ile Irak arasında **"gizli kanal"** oluşturmak istediği; Kuzeyden keşif hareketinin yeni tip uçak, mühimmat ve daha fazla uçuşla güçlendirilmesine izin verilmesini istediği; ortaya çıktı.

Bu taleplere DSP-MHP-ANAP iktidarının cevabı yazılı oldu. **Amerika'nın istekleri**, "biz de Irak'ta söz sahibi olmalıyız, Türkiye'nin çıkarları korunmalı..." gibi "şartlar" ile **kabul edildi**.

Irak'a saldırının teknik, siyasi koşullarının hazırlanmasında oligarşinin rolünü açık olarak ortaya koyan bu belge, aynı zamanda "kardeş Irak" demagojilerinin riyakarlığını, oligarşinin tüm iktidarlarının Amerikancılığını da ortaya koyuyor. Bu görüşmeler sayesinde keşif uçuşla-

Daha Başındasınız!

Amerika'nın kayıplarını gizlediği konusunda kimsenin kuşkusu yok. Sadece kayıplarını değil, yaralıları da uzun süre gizledi, ancak bir kısmı, Washington Post'un ABD Genelkurmay'ına dayanarak verdiği rakamlarla basına yansıdı.

Buna göre,

Her gün neredeyse 10 askerin yaralı olarak Amerikan Andrews Hava Üssü'ne dönüş yaptığı Irak'ta,

19 Mart tarihinden bu yana 1425 yaralı ceni ülkesine sedyelerle döndü. Bunların,

1124'ü sıcak çatışmada yaralanırken, 301'i de çatışmaya girmeden, araba ya da silah kazası veya "öteki kazalar"da yaralanmışlar. Yalnızca ağustos ayında yaralananların sayısı ise 55.

Bu rakamların dışında başka bir rakam daha çarpıcı. İşgalin başlamasından bu yana "sağlık nedenleriyle" 6 bin asker geri taşınmış. Bu rakamın 1425'i yukarıda açıklanırken, 4575'inin ne olduğu meçhul! Kimisi ruhsal, kimisi zatürre, kimisi başka hastalıklar. Ama hepsinin bir ortak adını biz söyleyelim; **"Irak sendromu"!** Daha direnişin başındasınız, ne gördünüz ki, ülkesi işgal edilen bir ülkenin öfkesine dair; göreceğiniz geride!

nyla, "gizli kanal"dan Kuzey Irak'a ABD ve Türk özel timcilerinin gidiş gelişleriyle saldırı koşullarının hazırlandığı da ortaya çıkan gelişmeler arasında.

En Yoğun Saldırıları

Peki, oligarşi nasıl bir Irak'a gitmeye hazırlanıyor?

Geçtiğimiz hafta Irak'tan yansıyan haberler, alev alev yanan, işgale karşı kurtuluş savaşının, yapılan bütün operasyonlara, katliamlara, tutuklamalara, ev baskınlarına, zulme karşın geliştiğini gösteriyordu. İlk kez tek bir saldırıda 8 Amerikan askerinin birden öldürüldüğü, onarcasının yaralandığı Halidiye saldırısı, öfkenin ve direnişin boyutunu anlatmaya yeterlidir sanırız.

"İstikrarlı bölge" diye övündükleri Kuzey Irak'ta da Kerkük başta olmak üzere yaşanan saldırılar, Irak'ın hiçbir karesinde işgalci için huzurun olmayacağını gösterdi. Bunun karşısında işgalcinin yapabildiği tek şey daha fazla katliam, baskı ve halkı birbirine düşürme amaçlı provokasyonlar.

İşgalcilerin direnişi bölüp parçalama amaçlı, çeşitli milliyet ve mezheplerden halkı birbirine düşürme planı şimdilik etkisiz. Ama vazgeçmeyeceklerdir.

"Terör" demagojisiyle, "Irak'ta yabancı teröristler var" yalanıyla hem aczini gizlemeye çalışan hem de direnişin Irak halkının direnişi olmadığı izlenimi yaratarak katliamlarını meşrulaştırmak isteyen Amerika, artık söyleyebiliriz ki, batağın ortasında debelenmektedir. "Evimize dönmek istiyoruz" diye feryat eden coniler, Irak'ın dört bir yerinde saldırıya uğradıktan sonra işgalcinin çaresizliğinin simgesi olarak saatlerce alev alev yanan zırhlı araçlar başka neyi anlatıyor dersiniz?

Bu arada direniş işgalci cephenin içindeki çatışmaları da derinleştirmeye devam ediyor. Bush'un Amerikan kamuoyundaki puanı düşüşe devam ederken, Demokrat Parti, Irak işgalinin mimarlarının görevden alınmasını istedi.

'Savaş Suçları Mahkemesi'ni Kuracak Bir Güç Var mı?

Nükleer silahlar yalanı ayan beyan ortaya çıktı. Terör demagojisine ilişkin de, Bush ve güvenlik danışmanı Rice "Saddam'ın 11 Eylül ile ilişkisi var demedik" açıklamaları yaptı. Oysa Amerikan kamuoyunun işgale razı edilmesinde büyük bir payı vardı bu yalanın.

BM Silah Denetçileri eski şefi Bilix'ten de başka bir açıklama geldi; "Saddam galiba doğru söylüyordu" diyen Blix, Irak'ın elindeki kitle imha silahlarını ve bunlara ait programları 1991 Körfez Savaşı'nın ardından imha ettiğini açıkladı.

Geriye çökmeyen bir tek yalan kalmadı kısaca.

Peki onbinlerce Iraklı'nın, yakılıp, yıkılan, işgal edilen bir ülkenin hesabını kim verecek?

Hani nerede o "uluslararası hukuk"?

Emperyalist politikalara, Yugoslavya'nın parçalanıp emperyalist sofralarda yem olmasına karşı direndi diye Miloseviç için "Lahey Savaş Suçları Mahkemesi" kuranlar, Bush için de kurabilir mi bu mahkemeyi? Üstelik, Miloseviç'e yüklenen "en büyük suç"un, 1995'teki Srebrenica Katliamı'ndan Hollanda'nın sorumluluğunu ortaya koyan raporlar ortadayken Miloseviç'i yargılamaya kalkışanlar, kendi ağızlarıyla "biz bir ülkeyi işgal etmek için dünyayı aldattık" diyenleri sanık sandalyesine oturtabilecek mi?

Yapamaz elbette. Irak'tan ne pay alırım hesabıyla işgali meşrulaştırır. Buyrun size Avrupa hukuk ve demokrasisi.

Sayı 78

13

21 Eylül
2003

MGK Yönetmeliğine Yaklaşımlar

Radikal Gazetesi'nin yayınladığı **MGK Yönetmeliği**'ne ilişkin, yaygın ve bilinçli suskunluk sürüyor. MGK durumdan memnun, yönetmelikte açıkça ortaya konulan halka karşı savaşını duraksamaksızın sürdürüyor. MGK, yönetmeliğin yayınlanmasının ardından, bekleyip görme, tepkileri ölçme sürecinin sonunda kaldığı yerden devam ediyor. Çünkü, geri adım atmasını sağlayacak bir hava oluşturulmadı.

Solun, ilericilerin, devrimci demokratların yönetmeliği hak ve özgürlükler mücadelesini geliştireceği bir alan olarak görmesi gerektiği, yönetmeliğin ortaya çıkarılış nedeni olan AB'cilikten ve karşısındaki cepheden bağımsız olarak devrimci bir hatta, halkın hak ve özgürlükler mücadelesi cephesinden müdahale etmesi gerektiği yönündeki çağrımız, çeşitli kaygılarla duyulmak istenmiyor.

Bununla birlikte, konuya ilişkin söz söyleyenlerdeki yanlış yaklaşımlar da, Susurluk günlerindeki yanlış yaklaşımları hatırlatıyor ve konunun boyutunu daraltıcı bir yöne çekiyor. Nedir bu yanlış yaklaşımlar?

"TBMM El Koyarsa", Halka Karşı Savaş Son Mu Bulacak?

"TBMM el koysun" çağrısı yapılıyor. Hatırlayın, Susurluk da TBMM'ye havale edilmişti. Komisyon-

lar kuruldu, raporlar hazırlandı. Mahkemelerde davalar açıldı. Tüm bunlar haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştiren bir yan olarak da kullanılabilirdi, ama öyle olmadı, tersine Susurluk'a karşı mücadele, Susurluk düzeninin kurumlarına bırakıldı. Sonuç ortada.

"TBMM el koysun" demek, katilin soruşturmasını katilin yardım yatakcısı yapsın demektir.

TBMM, MGK Yönetmeliği'nde mantığını bulan halka karşı savaşın siyasal bir kurumudur, parçasıdır. Meclisin hem genel yapısı, düzen içindeki işlevi yanı sıra hem de bugünkü yapısı itibarıyla böyledir. AKP iktidarının, yönetmeliğin ortaya çıkarılmasında, Genelkurmay'la iktidar savaşında çıkarı vardır. Ancak, halkın karşısında tümünden silikleşmesini, etkisizleşmesini istemez, aksine halka karşı savaşta birlikte hareket etmeye ihtiyaçları vardır. "MGK, AB'ye uygun hale getirilmiştir" denilerek, "daha fazla ileri gidilmesin, biz mevzimizi elde ettik" denilerek olayın üzerini örtme eğilimini gizlememiştir. Meclisin diğer partisi CHP'de ise "tık" yoktur. Genelkurmay'ın parlamentodaki sözcüsü gibidir.

Bir diğer yanı ise, TBMM'nin "el koyacak" bir siyasal gücü yoktur.

Böyle bir parlamento "el koysa" ne olacak, koymasa ne olacak? Kaldı ki, Susurluk sürecinde "el koymak" zorunda kalması, halkın mücadelesi

"Yasadışı Yönetmeliğe Sahip Olan MGK Da Yasadışıdır"

MGK yönetmeliği hakkında suç duyurusunda bulunan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, MGK'nın lağvedilmesini istedi. 12 Eylül günü Sultanahmet Adliyesi'nde yapılan basın açıklaması ile suç

duyurusu hakkında bilgi veren Temel Haklar, "Yasadışı Yönetmeliğe Sahip Olan MGK'da Yasadışıdır" pankartı açarak, MGK'nın suçlarını sıraladı.

"Yalan, tehdit, şantaj, komplo, yargısız infazlar, gözaltında kayıplar, faili belli cinayetler, köy yakmalar, hapishane katliamları, işkenceler, cenazelere yapılan saldırılar, tecrit, sınır ötesi hareketler.. kısacası Susurluk, MGK'nın gizli yönetmeliğinin sonuçlarıdır." denilen açıklamada, bu suçlardan dolayı, "başta Genelkurmay generalleri, 12 Eylül sonrası cumhurbaşkanları, bu süreçte iktidar olup bu yasaları uygulayan bütün partiler ve milletvekilleri, bürokratlar, polis şefleri, jandarma, MGK'cı gazeteler, yazarlar, televizyoncular, bu politikalar çerçevesinde hareket eden sivil toplum örgütleri"nin yargılanması istendi.

sayesinde olmuştu.

Burjuva basından “TBMM el koysun” çağırısı yapanların amacı ise daha başka; bir yanıyla bu zeminde halkın mücadelesinin gelişmesine başından set çekmek, diğer yanıyla da AB’cilik ve karşıtları mücadelesini bu zeminde geliştirerek mevzi elde etme savaşını sürdürmek istemektedirler. AKP ise, şimdilik çatışmayı bu noktaya taşımaya ne niyetli ne de gücü vardır.

“Derin Devlet”çiler, Hayalet Avlamaya Devam Ediyor

Halka karşı savaşın kurmaylarıyla çatışmak istemiyor musunuz; her gelişmeyi “derin devlet...” diye başlayarak yorumlarsanız, ortada ne karşınıza alacağınız bir kurum, ne güç olur. Bir dönem için kontgerillayı ifade etmek için sık kullanılmıştı “derin devlet” nitelemesi. Devletin bütün kurumlarıyla kontgerilla politikalarını yaşama geçirdiği, buna göre örgütlendiği bugün artık herkesçe görülmekte, bilinmektedir.

Deriniyle, sığıyla karşımızda devletin kendisi vardır. MGK Genel Sekreterliği Yönetmeliği’ni açıp okuyun; ordusundan polisine, sivil savunma kuruluşundan bakanlıklara, medyadan bürokrasiye kadar bütün kurumların nasıl halka karşı savaşta harekete geçirildiğini görürsünüz. Yönetmeliği hazırlayanlar adıyla, sanıyla, makamıyla bellidir. Devlet, bunlar değilse kim? Bunlar derin devletse, derin olmayan hangisi?

Belirttiğimiz gibi, “derin devlet”, hedefi belirsizleştirilmenin de ötesinde, hedefi tümünden silmenin bir oyunu olarak kullanılmaktadır. Bu durumdan devlet de memnundur. Tıpkı Susurluk günlerinde MGK’nın, Genelkurmay’ın Susurluk’un dışındaymış gibi gösterilmesinde olduğu gibi. Susurluk’un “Çiller-Ağar-Bucak”tan ibaretmiş gibi sunulmaya çalışıldığı gibi.

Susurluk’un devlet olduğunu söylemiştik. MGK, Susurluk’taki devletin kendisidir. Susurluk devletinin belgesi olarak ifşa edilen MGK Yönetmeliği haklar ve özgürlükler mücadelesinin geliştirilebileceği, faşizmin güçlü teşhirinin yapılabileceği bir alandır. Bu mücadele ne AB’cilere, ne Susurluk’un meclisine bırakılamaz.

Sayı 78

15

21 Eylül
2003

MGK ve 12 Eylül Protestoları

MGK Yönetmeliği ve 12 Eylül çeşitli kurumlar tarafından eylem ve açıklamalarla protesto edildi.

İzmir Temel Haklar: “12 EYLÜL İŞGAL ORTAKLIĞI VE TECRİTLE DEVAM EDİYOR”: ... 23 yılda; katliamlar, faili belli cinayetler, kaybetmeler, işkenceler, köy yakma ve boşaltmalar, fişlemeler, gözetim ve tutuklamalar... Halkımızın örgütsüzleştirilerek, yoksullaştırılarak, fuhuşa, uyuşturucuya yönlendirilmesi, topraklarımızın emperyalistlere peşkeş çekilmesi... suçları saymakla bitmez. 12 Eylül bugün de iktidardadır. Tüm ülkeyi F tipine dönüştürmeye çalışanlar 12 Eylül’ün sahipleridir.

Samsun Temel Haklar Girişimi: 12 EYLÜL DEVAM EDİYOR: ...Keyfi tutuklamalar hala sürmekte, F tipleriyle insanlar tecritle teslim alınmaya çalışılmaktadır... Bir yandan Amerikan çıkarları için halkımızın kanı satılığa çıkarılmaktadır... Bütün bunlar bugün 12 Eylül’ün uzantısı olan MGK aracılığıyla yapılıyor. 12 Eylül, biz sessiz ve örgütsüz kaldığımız

sürece devam edecektir.

Samsun Gençlik Derneği: 12 EYLÜL DAR-BESİ VE UZANTISI YÖK’E KARŞI BİRLEŞELİM: ... Halkın en dinamik kesimlerinden olan biz gençleri susturmak için YÖK’ü kurdular. Bizi; düşünmeyen, sorgulamayan, bencil, yoz Amerikancı gençlere dönüştürmeye çalıştılar. GENÇLİĞE ÇAĞRIMIZ; 12 Eylül’ün uzantısı YÖK’ü kaldırmak için, halk için bilim halk için eğitim talebiyle, birleşelim.

Grup Yorum, İKM: MGK VE GİZLİ YÖNETMELİKLERLE 12 EYLÜL SÜRÜYOR: ... MGK terör uygulayan bir örgüttür... MGK ve yasadışı devlet örgütlenmeleri lağvedilmelidir. Halka karşı açılan savaşın sorumluları cezalandırılmalıdır!

Ayrıca; İzmir İHD, Antep Savaş Karşıtı Platform, Eskişehir Demokrasi Platformu, ESP, EMEP tarafından yapılan eylem ve açıklamalarla 12 Eylül ve MGK Yönetmeliği protesto edilirken, Adana’da DKÖ’ler, Antalya’da Emek Barış Demokrasi Bloğu ve Haklar Özgürlükler Cephesi tarafından yapılan protesto eylemlerinde cuntacıların ve 12 Eylül’ü sürdürenlerin yargılanması istendi.

Çorap İşçisi Direniyor

Bayrampaşa çorap işçilerinin, patron tarafından verilmeyen 6 aylık zamlarını alma mücadelesi, ekonomik mücadelenin de ötesinde bir örgütlenme mücadelesine dönüşerek, yayılarak sürüyor. 8 Eylül'deki kitlesel eylemin ardından 12 Eylül'e kadar işyeri önlerinde, vardiya giriş çıkışlarında alkışlı protestolar yapıldı.

Sermayenin polisi devrede

Her akşam onlarca çorap işçisi gözaltına alındı, baskıyla, tehditle hak arama mücadelesinden geri durmaları sağlanmaya çalışıldı. Polisin, sermayenin polisi olduğu bir kez daha ortaya çıktı.

İşçiler, daha önce açıkladıkları gibi, taleplerinin karşılanmaması üzerine, 12 Eylül günü ÇELİK, ÖZTAŞ ve YAMAN Çorap Fabrikaları'nda iş bıraktılar. İş bırakma öncesi Çorap Derneği Girişimi tarafından bir açıklama yapıldı. Patronlara verilen sürenin dolduğunun belirtildiği ve hiçbir adım atılmadığına dikkat çekilen açıklamada şöyle denildi:

"Güçlüyüz... Çünkü artık birlik olduk, sonuna kadar birlikteyiz!.. Biz Haklıyız!.. Ve inanıyoruz, BİZ KAZANACAĞIZ!.."

Bir yandan patronlarla görüşmeler sürdürülürken, öte yandan örgütlenmelerini geliştirmek için yoğun bir faaliyet içinde emekçiler. Çorap

İşçileri Derneği'nde örgütlenme girişimi başlatan emekçiler bu çalışmalarını halen sürdürüyorlar.

Patronlarda telaş

İş bırakma eyleminin gerçekleştirildiği YAMAN Çorap Fabrikaları'nda öğle saatlerinde, patronun, işçilerin talepleri doğrultusunda %50 ve %30 zam yapacağını açıklaması üzerine işçiler çalışmaya başlarken, ÇELİK Çorap Fabrikası'ndaki eylem 30 saat sürdü. Patronun "durumu yeniden değerlendirme sözü üzerine şimdilik iş-başı yapan emekçiler kararlılıklarını sürdüreceklerini dile getirdiler. ÖZTAŞ'ta da benzeri sözler üzerine eylem bitirildi.

Bu arada, iş bırakma eylemleri başka fabrikalarda da etkisini gösterdi. KİP Çorap Fabrikası patronu, kendi fabrikasında da iş durdurma hazırlıklarından panikleyerek, tüm işçilere %20 zam yaptığını açıklarken, Güneşli'deki TÜTER Çorap Fabrikası patronu da, işçilerine %15 zam yaptığını açıkladı. Bayrampaşa çorap işçilerinin harekete geçirdiği sadece bu iki fabrika da değildi. Kırac'ta kurulu olan ve 500 işçinin çalıştığı Azim Çorap'ta da, emekçiler Bayrampaşa'dan yükselen sese kulak verdiler ve aynı gün zam ve işgününün 8 saat olması talebiyle iş bırakma eylemi yaptılar.

Örgütlenmeye, mücadeleye devam

Tek bir fabrikadan başlayan direniş ve örgütlenme çabası dalga dalga yayılıyor. Örgütsüzlüğün en büyük sorun olduğu çorap sektöründe sömürü de dizginsiz. Çorap işçileri, "artık yeter" diyerek sokaklara çıktılar. Kimi fabrikalarda talepler kısmen kabul edilirken, kiminde patronlar şimdilik oyalama taktiklerini sürdürüyorlar. Hem tek tek fabrikalarda hem de bütün çorap sektöründe, hep birlikte direniş, hep birlikte mücadele kararlılığı ile direnişler sürdürüleceği dile getiriliyor. Çorap işçileri, ancak örgütlenerek, direnerek kazanabileceklerini pratikleriyle görüyor, gösteriyor ve kararlılıklarını açıklamalarında dile getiriyorlar; *"bu mücadele dalga dalga bütün çorap sektörüne yayılacak."*

Prelli İşçilerine Temel Haklar Desteği

25 Haziran'da Nakliyat-İş'e üye oldukları için işten atılan 170 Prelli Ekolas işçisinin direnişi devam ediyor. 9 Eylül günü Kocaeli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimcileri ve Birleşik Sendikalar Birlik, direnişteki işçileri fabrika önündeki çadırlarda ziyaret ettiler.

Temel Haklar, direnişe desteğinin süreceğini belirtirken, işçiler *"Yaşasın Sınıf Dayanışması"* ve *"Direne Direne Kazanacağız"* sloganları haykırdılar. İşçiler, direnişlerinin miting, Ankara yürüyüşü

gibi çeşitli eylemlerle süreceğini dile getirdiler.

Petrol İşçileri İş Bıraktı

Petrol-İş Sendikası'nın kararıyla 17 Eylül'de İzmir, İzmit ve Batman'da yarım gün iş bırakıldı.

PETKİM ve TÜPRAŞ Aliağa Rafinerisi'nde çalışan 3500 işçi, iş bırakma eylemiyle birlikte yaptıkları yürüyüşte, AKP'nin özelleştirme politikalarını protesto ettiler. Yürüyüşte yapılan konuşmalarda AKP'nin *"ülkeyi parça parça sattığı"* belirtilerek, mücadelelerini sürdüreceklerini vurguladılar.

MGK ve Polisin Halka Karşı “Psikolojik Savaş”ı CANLI BOMBA YALANIYLA SÜRÜYOR

17 Eylülde, başta NTV olmak üzere bazı televizyon ve radyo kanalları ile gazetelerde İstanbul Siyasi Şube polislerince gözaltına alınan **Kaan KURTULUŞ** ve **Ercan KUTLU**'nun "feda eylemcisi - canlı bomba" oldukları yolunda çıkan haberler; **Tümüyle asılsız, gerçekdışı ve YALANDIR.**"

Bu yalan haber MGK merkezli olarak polis tarafından kasıtlı olarak yazılı ve görsel medyaya yaptırılmıştır. DGM Savcılığı'na gelen TEM Şube polis amir ve memurları haber muhabirlerine "**çekin çekin, canlı bomba bunlar**" diyerek müvekkillerimizi teröriste etmeye çalışmışlardır.

Bu yalan, asılsız haberi yayımlayan basın-medya mensupları: MGK Yönetmeliği'yle nasıl ve ne şekillerde ne amaçlar için kullanıldığınız gözler önüne serilmişken, tüm ilke ve ahlak değerlerinizi hiçe sayarak halen kendinizi neden kullanıyorsunuz? Bilerek bu haberleri yapıyoruz diyorsanız, siz de yalancı, katliamcısınız demektir.

Bu yalan haberi yapan tüm basın ve medyaya çağırımızdır: KAAAN KURTULUŞ ve ERCAN KUTLU hakkındaki İstanbul DGM C. Başsavcılığı'nın 2003/1905 Hazırlık sayılı soruşturma evrakını inceleyin. "**Canlı bomba-Feda Eylemcisi**" oldukla-

rina dair tek bir beyan ve iddia yoktur. Emniyet hazırladığı fezlekede dahi böyle bir iddia getirmemiştir. Her iki müvekkilimizin Savcılık ve Yedek Hakimlik sorgularında büromuzdan Av. Özgür GİDER hazır bulunmuş ve gerek DGM Savcısı gerekse DGM Hakimi tarafından müvekkillere bu yönde tek bir soru yöneltilmemiştir. Basın meslek ilkelerini sizlere tekrar tekrar hatırlatıyoruz: **Gerçekdışı, yalan haber yapılamaz.**

MGK ve polis halka karşı psikolojik hareketinda, basın ve medyayı işte böyle kullanıyor. Dosyada tek bir iddia, yazılı belge, delil yokken, sözlü olarak varmışcasına açıklama yapılarak insanlar suçsuz yere hedef gösteriliyor. Bu haberler "infaz"lara davetiyedir, hedef göstermedir.

Bu haberlerin ardından her iki müvekkilimiz de haklarında delil ve belge olmamasına rağmen, soyut iddialar ile tutuklanmışlardır. İşte MGK'nin psikolojik hareketinin sonucu.

Tüm basını ve kamuoyunu duyarlı olmaya gerçekleri görmeye, MGK'nın, polisin halka karşı savaşında araç/silah olmamaya davet ediyoruz.

HALKIN HUKUK BÜROSU

Sayı 78

17

21 Eylül
2003

Mersin'de Temel Haklar

Mersin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 12 Eylül günü yaptığı başvurusuna çıkarılan keyfi engelleri de aşarak, 15 Eylül'de resmi olarak kuruldu. Dernek girişimi olarak bir süredir çeşitli eylem ve etkinliklerle adını duyuran Mersin Temel Haklar, bundan sonra hak ve özgürlükler mücadelesini tüzel kişiliğiyle sürdürecektir. Kuruluşunu tamamlamasına ilişkin bir açıklama yapan dernek, hak ve özgürlükler alanının çok geniş ve halkın her sorununun kapsadığını dile getirerek, "*Mersin'de halkımızın hak ve özgürlüklerinin sözkonusu olduğu her alanda, karşılaştıkları her sorunda biz de, sorunun ve sorunu yaratanların karşısında olacağız.*" dedi.

Mersin Temel Haklar'ın adresi şöyle:

Çankaya mah. 108. cad. 118 sok. no:21/1

Bu arada çalışmalarını Mersin Gençlik Derneği bünyesinde yürüten Grup Berdan, Kazanlı Beldesi'nde halkla buluştu. 15 Eylül'de 250 kişinin izlediği konserde Grup Berdan marşları ile kitleyi coştururken, ölüm orucu direnişçileri için bestelediği "Zaferin Sesi" adlı türkü coşkuyula dinlendi.

Temel Haklar'dan

İSMİMİZİN YANLIŞ KULLANILMASINA İLİŞKİN BİLGİLENDİRME

Derneğimizin gerçekleştirdiği etkinliklerde ya da katıldığı bir çok basın açıklaması, miting, toplantı sonrasında günlük, haftalık yayınlanan dergi ve gazetelerde ismimizin yanlış kullanıldığını görmekteyiz.

Derneğimizin açık ismi TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ olup, bununla birlikte ismimiz kısaltılmış olarak **TEMEL HAKLAR'** dır.

Dergi ve gazetelerde kullanılan, THÖD'ün ismimizle ve ismimizin kısa kullanımı ile bir ilgisi yoktur.

Basın yayın kuruluşları ve çalışanlarından ricamız, ismimizin açık haliyle TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ ya da kısa haliyle TEMEL HAKLAR olarak kullanılmasıdır.

Bu konuda özen gösterirseniz seviniriz.

TEMEL HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ

Celalettin Cerrah Neyi Gizliyor? Rüşvette Gizlenecek Yanınız mı Kalmış?

İstanbul Beşiktaş'ta bir polisin, iki meslektaşını kurşun yağmuruna tutması, polis teşkilatının içinde yüzdüğü pisliliği ve polis şeflerinin nasıl rahat yalan söylediklerini birkez daha gözler önüne serdi.

Reyhan Emre Şen isimli trafik polisi, iki polisi, rüşvet aldıkları ve kendisine de rüşvet almayı teklif ettikleri, almak istemediğinde "sen enayisin" dedikleri gerekçesiyle vurduğunu anlattı.

"Çürük Elma" Mı Çürümüş Teşkilat Mı?

Rüşvet, yargısından siyasetine, ordusundan polisine kadar sistemin bütün kurumlarının çürümüşlüğüne, kokuşmuşluğunun sonucudur. Adı rüşvete karışmayan oligarşinin hiçbir kurumu yoktur. Sistemin temel mekanizması haline gelmiştir rüşvet ve yolsuzluk.

Polis teşkilatı ise bu konuda "özel" bir yere sahiptir.

Rüşvet denildiğinde ilk akla gelenin polis olması boşuna değildir. Bu durum birçok araştırmada ortaya konulan somut bir olgudur. Hatta,

z a m a n
z a m a n

Emniyet Genel Müdürlüğü'nün kendi araştırmalarında da, polisin en çok rüşvet suçu işlediği ortaya konulmaktadır. Ancak alışlageldiği üzere, tüm bu sonuçlar, "sepetteki çürük elmalar" diye açıklanmıştır.

Bir suç istisna olmaktan çıkıp, hep "en fazla işlenen suç" haline gelmişse, halkın gözünde rüşvet polisle özdeşleşmişse, çürüyen elma değil, teşkilatın kendisidir. Hiçbir demagoji bu gerçeğin üzerini örtemez. Çürüme öyle boyutludur ki, sıradan trafik polisinin aldığı rüşvet "devede kulaktır." Asıl büyük rüşvetler, uyuşturucu, mafya teşkilatları ile ilişkilerde polis şeflerinin cebine inmektedir.

Hangi Birini Gizleyeceksiniz?

İki polisin öldürülmesinin hemen ardından, basın kısmen de olsa olayı yansıttı. Bunun üzerine, "çürük elmacı"lar konuşmaya başladı.

Ortada ne bir müfettiş soruşturması, ne bir doktor raporu, ne de bir mahkeme kararı yokken, İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cer-

Cerrah, Gazi'de üç beş çantayla neyi unutturmak istiyor?

Polis teşkilatı da, her yıl olduğu gibi, "yardım" şovları yaptı okulların açılışında. Çanta, defter, kalem dağıtma oyununa İstanbul'da Gazi Mahallesi'nde bir ilkokuldan başladı.

Gençlerini katlettikleri, sokaklarından panzerleri eksik etmedikleri, yozlaştırmak için fuhuş ve uyuşturucuyu mahalleye yerleştirmeye çalıştıkları bir yer Gazi. Baskı, sindirme, gözetim, tehdit hiç eksik olmaz Gazi gençliğinin üzerinden.

İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah, neyi unutturmak için yapıyor bu şovu? Mahallede estirdikleri terörü unutturmak için mi? Yoksa, devrimci örgütlenmenin önünü almak için

gençliği nasıl uyuşturucu, fuhuş tezgahına düşürmeye çalıştıklarını, şehitlerini anmak için her 12 Mart'ta evlerinin kapılarına kadar nasıl maskeli ölüm mangalarını dikip terör estirdiklerini unutturmak için mi?

Hangi birini unutturabilir, hangisini unuttur Gazi halkı ve ayaklanmanın çocukları? Armutlu'da katliam yapıp, kanlı elleriyle ekmek dağıtmaya kalkıştıkları gibi, Gazi'de de suçlarını unutturmak için böyle ucuz şovlara başvuruyorlar.

Gazi'nin çocukları, gençleri polisi çok iyi tanır. Şovunuz boşunadır. Halkı aptal kendizi çok akıllı zannediyorsanız, yanılıyorsunuz. Sokaklarımızı kuşatan panzerleriniz, maskeli ölüm timleriniz, Gazi Mezarlığı'nda yatan ölümlerimiz sizin kim olduğunuzu çok iyi anlatıyor.

Halkı öldürmenin hukuku!

Halkın kanı sudan ucuz ülkemizde. İnfazcılar, ölüm mangaları “elleri soğutulmadan”, devletin koruması altında işlerine devam ederler. İşleri halkı katletmek, sindirmek, susturmaktır.

Devlet, infazcı polislerin yargılanmasına izin vermedi

“İşkenceye sıfır tolerans” tanıyacaktı, hak ve özgürlük ihlalleri son bulacaktı. Hem de o kadar paket üstüne paketlemişlerdi demokratikleşmeyi! Ama paketlere sığdırılmayan mızraklar her yandan fıskırıyor.

17 Ekim 2001 günü Diyarbakır’ın Silvan İlçesi’nde iki KADEK gerillasını infaz etmek için bir eve baskın düzenleyen ve ev sahibinin 18 yaşındaki kızı Selma Kılıç’ı da infaz eden 43 polis hakkında soruşturma açılmasına valilik izin vermedi. Bunun üzerine, Silvan Savcısı Mustafa Köylü, yargısız infazla suçlanan 4’ü emniyet amiri 43 polis hakkında takipsizlik kararı verdi. Savcı takipsizlik kararında, operasyon sırasında Selma Kılıç’ın, “görevi kötüye kullanarak kasten adam öldürmek” suçuyla yürüttüğü soruşturmanın Vali Cemil Serhatlı’nın memurların yargılanmasına izin vermemesi sonucu olduğunu belirtti.

Hukuksuzluğa bakın ki, ölüm mangalarının amiri konumundaki Emniyet Müdürü Yardımcısı Adnan Kaçaroğlu, valilik tarafından “ön soruşturmacı” olarak belirleniyor. Katil, katillerin yargılanıp yargılanmayacağını soruşturuyor. Halka karşı işlenen bütün suçlarda aynı oyun oynanmıyor mu?

Tanıkların anlatımı, olayın gerçekleşme şekli o dönem basında yer aldığı gibi, açık bir infazdı yaşanan. İki KADEK’linin çatışmaya girdiği söylenmiş, ancak yapılan otopsilerde her ikisinin de silah kullanmadığı tespit edilmişti. Sırtın-

dan tek kurşunla vurulan Selma Kılıç’ın öldürülmesi ise komşularının gözleri önünde gerçekleşmişti. Selma Kılıç’ın, yaralı halde uzun süre olay yerinde bekletildiği görgü tanıkları tarafından dile getirilirken, anne Remziye Kılıç şunları söylemişti; “Selma’yı dışarı çıkardılar, bağırıyordu. Bir süre sonra silah sesleri geldi. Kapıyı zorlayarak, zorla dışarı çıktım. Selma, yaralı bir şekilde yerde yatıyordu ve bağırıyordu.”

Olay sonrası “örgüte yardım yataklık”tan gözüaltına alınan ve haklarında dava açılan baba Kasım Kılıç ve amcaları Reşit ve Adil Kılıç’ın emniyette işkence gördüklerine dair suç duyurusu da aynı akıbete uğradı. Yine Vali Cemil Serhatlı, ön soruşturma için Emniyet Müdürü Yardımcısı Adnan Kaçaroğlu’nun görevlendirdi, o, “böyle bir olay yoktur” demiş, vali de soruşturmaya izin vermedi.

Sudan ucuzdur bizim kanımız

Geçen yıl, 19 Eylül 2002 akşamı, Kavacık’ta bir kapkaççıyı sağa sola ateş açarak kovalayan polislerin kurşunlarına hedef olan Semra Kayacan’ı öldüren polisler “ödül gibi ceza” verildi.

Bir aracın içinden kapkaç kovalama olayını seyreden Kayacan’ı öldüren polisler, Nusret Akıner ile Esat Bitnel’e ‘Kasten adam öldürmek’ten önce 24’er yıl ceza verildi. Ancak yasalarda bütün indirim maddeleri öyle bir uygulandı ki, sonuçta 1 yıl 8 ay hapse indirildi. Yatmaları geçen ise sadece 8 ay olarak tespit edildi. Bu arada üzerinden silah çıkmayan kapkaççı ‘polise silahsız mukavemet’ suçundan 1 yıl hapis cezası aldı.

Böyle bir hukuk var mı? Polis ne suç işlerse işlesin korumasına almakta bu kadar çırpınan bir hukuk adaleti sağlayabilir mi?

Halkın kanının sudan ucuz olduğunun bundan daha açık kanıtı olur mu?

rah, “bu olay menfaat ilişkisinden kaynaklanmamıştır. Şen’in geçirdiği cinnet sonucu meydana gelmiştir” açıklaması yaptı. Emniyet Genel Müdürlüğü Sözcüsü “yalancı Feyzo” adıyla bilinen, Feyzullah Aslan da, “bir anlık cinnet ve psikolojik problemler sonucu bu olayın yaşandığını sanıyorum. 200 bin kişilik polis teşkilatında elbette birtakım eksiklikler, aksaklıklar olabilir. Biz de bu toplumun bir parçasıyız. Aksaklık tespit edildiğinde gerekli önlem alınıyor. Buna rağmen aksaklık varsa hukuk kuralları

içinde gereği yapılıyor...”

Gençlerimiz herkesin gözü önünde bodruma sokulup dövülür “Yalancı Feyzo” aynı “aksaklıklardan” bahseder. Bir işkence olayı gündeme gelir, aynı nakaratı anlatır. Yalancılığı gözünden, yüzünden akan Feyzullah Aslan’ın matbuu yalanlarıdır bunlar.

Peki sormazlar; hangi bilimsel veriye, araştırmaya dayanarak cinnet sonucuna vardınız? Yoksa siz psikolog, müfettiş, hakim, yargıç mısınız? Ciddiyet, sorumluluk yoktur. “Sepetteki

çürük elma" edebiyatıyla içinde bulundukları acı sergiliyorlar.

Peki hangi birini gizleyeceksiniz? Rüşvet, rant paylaşımı sadece bu olayda mı yaşanıyor? Cerrah'ın bu paniği niye? Yoksa kendisinin de içinde bulunduğu bir çarkın ucuna mı dokunuyor bu olay? Öyle olsa bile paniklemesine gerek yok. Tayyip korur onu. Yolsuzluk sanığının rüşvetçiye bir şey yaptığı nerede görülmüş? Cerrah da Başbakan'ın her İstanbul'a gelişinde kentte terör estirir, yolları keser, binlerce polisi harekete geçirirse zaten gereken yağ da çekilmiş olur.

Yalan Kurtarır Mı; Halk Sizi Çok İyi Tanıyor

Sözkonusu olan devletin polisinin, askerinin bir suçu olduğunda, pislikleri ortaya saçıldığında istisnasız olarak anında aynı açıklamalar yapılır; "yoktur böyle bir şey" derler.

Aynı yalan tezgahı devrimcilere karşı tersinden kurulur. KESK eylemine katıldıkları için gözaltına alınanların nasıl anında "örgüt üyesi" ilan edildiklerini hatırlayın. Bir hafta sonra itiraz başvurusu ile tümü bırakıldı. Yapılan açıklamaya bakıldığında ömür boyu hapisliktiler! Yalanın sınırı yoktur.

Burjuva basının en devletçi yazarları bile soruyor polise; "Niçin bu telaş? Hem devletin (artık ne kaldıysa?) ciddiyetine aykırı hareket ediyor hem de inandırıcılığınızı yitiriyorsunuz."

Böyle bir inandırıcılık halkın gözünde hiç olmadı. Halkın gözünde hep uzak durulması gereken, her türlü ahlaksızlığın ve şiddetin, uyuşturucudan fuhuşa her türlü melanetin kaynağı olarak görüldüler. Bunun için kimsenin özel bir propaganda yapmasına da gerek olmadı hem de.

Halk, **polisin tiynetini** yaşayarak, görerek öğrendi. Trafiğe çıktığında, çeşitli vesilelerle polisle her muhatap olduğunda rüşvet vermek zorunda kalan binler, yüzbinler değil, milyonlar var bu ülkede.

Ne Cerrah'ın, ne de "yalancı Feyzo"nun yalanlarının bunu değiştirmesi mümkün değildir.

Polis depremzedelerin 'çadırlarına' el koydu TAYAD'lıların çadır kurmasına izin vermedi

HALK SORUNLARINI DİLE GETİRMESİN!

İktidarların sorunlarına çözüm bulmadığı, dönüp bakmadığı halk, sorunlarını bir şekilde dile getirmek zorundadır.

Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda bir süredir memurlar ve depremzedeler bu amaçla çadır kurmuş, sorunlarını, açtıkları pankartlar ve bizzat orada oluşlarıyla dile getiriyorlardı. Kamu-Sen eylemini kendisi bitirirken, depremzedelerin çadırına polis el koydu. Depremzedeler şimdi çadırsız, pankartsız, dövüzsüz olarak bekleme-ye devam ediyor. Aynı şekilde TAYAD'lı Ailelerin tecriti, 107 ölümü dile getirmek için çadır kurma girişimleri de polis saldırısıyla önlendi.

Hukuksuzluğa, halkı susturmaya gerekçe bulmak zor değildir. Belediye "çevre kirliliği yapıyorlar" demiş! Çevrecilere bakın; bu ülkeyi emperyalistlerin nükleer artık çiftliğine çeviren sizin iktidarınız değil mi?

14 gündür başkentte feryat eden depremzedelerin sorunlarına çözüm bulmak için iktidar hiçbir adım atmadı. Nutuklar, yoksulu düşünme şovları depremzedelerin eylemi ile bir kez daha ortaya çıktı.

Halkın sorunlarını dile getirmesinden korkan iktidar, despot, halkı kaale almayan iktidardır. Evinin önüne kadar dayanan tabutları, başkentten göbeğinde "ev istiyoruz" diyen depremzedeleri polis zoruyla susturmak, sesini kısmak, sorunun üzerini örtmeye çalışmaktır. Ancak, görülmüştür ki, üzeri örtülmek istenen her sorun iktidarı çürüten, halka düşmanlığını daha da gözler önüne seren bir işlev görmüştür. AKP de, depremzedeleri evsiz yaşamaya mahkum ederek, hapishanelerde ölümleri ve tecriti sürdürerek kendi iktidarının sonunu hazırlıyor. Kitap, kömür şovları halka düşmanlığın geçici cilalarıdır, kısa sürede dökülür, geriye çıplak gerçekler kalır.

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı

direnış

3. yıl... 36. ay

1067. gün

107 Şehit

Türkiye gerçeğini bildikleri ve cüretle söyledikleri için TECRİTTELER!

İstanbul DGM, Ercan Kartal'ın DGM'de yaptığı savunma hakkında da bir dava açtı. DGM, önceki davada müebbet hapis cezası verdiği Ercan Kartal'ın bu kez de o davada yaptığı savunmadan dolayı TCK'nın 20. maddesine göre "cezalandırılmasını" istedi.

18 Ağustos'ta İstanbul DGM'de "savunma davası"nın duruşması vardı. Bu duruşmada Ercan Kartal, mahkemeye iki dilekçe verdi; bunlardan ilkinin, ölüm orucu üzerine gelinen noktayı anlatan dilekçeyi, 76. sayımızda özet olarak

aktarmıştık. İkinci dilekçe ise "Savunma"sı hakkında hazırlanan iddianameye cevap veriyor.

DGM Savcısı, Ercan Kartal'ı, önceki savunmasında "savunma sınırlarını aşmakla... çoğu terörle mücadelede görev alan kamu görevlilerini hedef göstermekle" suçluyor.

Suçlama, "savunmanın sınırları"nın aşılmasına mı, tecritin sınırlarının parçalanmasına mı?

Ercan Kartal, suçlanan savunmasının büyük bölümünde Türkiye gerçeğini anlatıyor oysa. Türkiye gerçeklerini göstermek, "savunma sınırlarını aşmak" oluyor. Tabii aslında mesele bu değil. Yıllardır "ya düşünce değişikliği, ya ölüm!" dayatmasıyla hücrelerde tutulan tutsakların hala aynı düşünceleri savunmaya devam etmelerine tahammülsüzler. Savcı "savunma" hakkında açtığı davayla "sen hücren dışında olan bitenle ilgilenme... tecritin sınırlarını aşma!" diyerek sürdürüyor F tipleri politikasını.

Savunmalar hakkında dava açılması, savunmalara "yayın yasağı" konulması, oligarşinin eskiden beri başvurduğu yöntemlerdir. Çünkü o savunmalar, yargılayan savunmalardır. Türkiye gerçeklerini yazan savunmalardır.

MGK'nın rolü; halka düşmanlığı. Hücrelerdekilere yıllardır bedeller ödeyerek söylüyor bunları

Ercan Kartal bu savunmayı yazıp mahkemeye verdiğinde, henüz Radikal Gazetesi'nde MGK Gizli Yönetmeliği yayınlanmamıştı. Ama savunmada, Türkiye gerçeğinin bir parçası olarak MGK gerçeği de vardı. MGK'nın halka karşı nasıl düşmanlık politikası izlediği, bu politikayı uygulayan suçluların kimler olduğu bir sıralanmıştı. Bunları bildikleri, söyledikleri ve bu gerçeği değiştirmek için mücadele ettiklerinden dolayı F tiplerine atılmamışlar mıydı zaten! O "Gizli yönetmelik" metni ortada olmasa da MGK'nın neler yaptığı savunmada işte şöyle anlatılıyordu:

"Halka karşı suç işleme sistemi!"

"... En aşağılık işkenceyi yapanlar ve yaptıkları da yaptıklarını görev, emir-talimat gereği yaptıklarını söylemektedirler. Ekmek parası, çocuk-çocuklarına gelecek hazırladıkları bir meslek olarak yaptığını iddia eder işkenceciler genellikle. Katleder, tecavüz eder, keser-biçer. Tıpkı sizler gibi "görev", "meslek" vb. olarak tanımlarlar. Tıpkı MGK'ya başkanlık eden, MGK top-

lantılarına katılan cumhurbaşkanları, başkanlar, bakanlar gibi. Onlar da görevlerini yerine getirdiklerini söylemektedirler. Genelkurmay başkanları, kuvvet komutanları, generaller, MİT'çiler, JİTEM'ciler, emniyet müdürleri; pek çoğu kitle katliamları da dahil her türden provokasyonları, köy yakmaları, kaybetmeleri, işkenceleri... **hiçbirinin sorumluluğunu üstlenmezler.** Evet fiili olarak suçu işleyen onlar değildir. Ya **emirleri verenler** kimlerdir? **MGK'dan aşağıya doğru tüm devlet kurum ve kuruluşları,** adına "devlet" dedikleri terör şebekesinin parçasıdır. Ve her an ama her an halka karşı suç işlemektedirler.

"MGK... halka yönelik tüm ekonomik, sosyal, siyasal saldırıların, katliamların kararlarının alındığı devletin en üst örgütlenmesidir. Kontrgerillanın faaliyetlerinin kararları orada alınmaktadır. "AB'ye uyum yasaları" çerçevesinde işlevinde ve yapılanmasında değişikliğe gidileceği ifade edilmektedir. Bu varolanı makayajlamaktan öte bir anlam ifade etmeyecektir. Yine halka yönelik baskı, terör, yasaklama vb. tüm kararlar orada alınacaktır."

Radikal başyazarı İsmet Berkan, hatırlanacağı gibi, Gizli yönetmeliğin yayınlanmasından sonra "acaba şu şu faili meçhul cinayetler, MGK'nın psikolojik hareketine dahil miydi?" diye soruyordu. Soru, hiç de yeni değildi aslında. Devrimciler birçok kez dile getirmişti bu soruyu ve cevabını da vermişlerdi: "Oligarşi yaptıklarını savunamaz". MGK yönetmeliğine bakıp kimileri de "bu yönetmeliğe göre MGK halka düşman, devlet kendi halkına karşı savaşıyor" tespitini yaptı. "**Günaydın**" demek gerek belki.

Devrimciler, yıllardır bu gerçekleri anlattıkları için büyük bedeller ödediler. Ercan Kartal'ın savunması hakkında dava açılması örneği, bu bedellerin en sıradan, en sık rastlanan örneklerinden biridir sadece. Tutsaklar, TV'lerde, gazetelerde bile değil, sadece mahkeme salonunda "savunmalarını" yaparken bunları dile getirdikleri için haklarında onlarca yıllık hapis cezaları isteniyor.

Bu gerçekleri, dışarıda anlatanları ise, oligarşi ilk fırsatta hapsetmeyi temel bir politika olarak uyguluyor yıllardır. Çünkü devrimciler, MGK gerçeğini, MGK'nın suçlarını öyle eğip bükmeden, yumuşatmadan, sınırlamadan olduğu gibi söyleme cesaretine sahipler. Onlarca yıl hapis cezaları verilmiş, daha onlarca yıl verilecek olsa da, gerçeği haykırmaya devam ediyorlar.

Riyakarlar Korosu

"Aydın Cezaevi'nde işkence" olayı, Türkiye hapishanelerinin başka bir yönünü gösterdi herkese. Yılmaz Güney'in yıllar önce "Duvar" filminde gösterdiği çocuk tutukluların yaşadıkları işkenceler, idarenin onlara bakışı, "devrimcileri rehabilite edeceğini" dilinden düşürmeyen devletin, 14-15 yaşındaki çocukları nasıl "eğittiği" bir kez daha görüldü bu olay nezdinde.

Tüm bunlar yeni değildir. Yeni olmadığı gibi olayın ayrıntısına bakıldığında da, işkenceden kastedilen "çocukların birbirine yaptığı işkenceler"dir. Yani idare yine suçsuzdur!

Riyakarlık korusu da, işte tam bu noktada oluşuyor.

"Tüyler ürperten iddialar... Aydın Cezaevi'ndeki vahşet" (Medya)

"Bütün çocuklar kendilerini jiletlemiş. Gittimizde taze kan kokusu vardı. 12 çocuk mahkûm dört çocuğa sürekli tecavüz ediyor-muş... "Nöbetçi çavuş bizi tehdit etti..." (TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu)

"Gerekeni yaparım, üstüne giderim..." (Adalet Bakanı Cemil Çiçek)

Şu açıklamalara bakan biri, açıklama sahiplerinin, ne kadar insan hakları savunucusu olduğunu pekala düşünebilir. Böyle düşünülmesi için olay bir istisnaymış gibi gündemleştiriliyor. Gündemleştirmenin bir diğer yanı da AB'cilik oyunu. "Biz öyle bir ülkeyiz ki, bakın şu olay üzerinden nasıl fırtınalar koparıyoruz, bu tür sorunlar dışında zaten pek sorunumuz da yok, hapishaneler güllük gülüstanlık" denilmek isteniyor.

Öyle olmadığını 107 ölüm ve halen süren ölüm orucu direnişi kanıtlıyor.

Aydın Hapishanesi'ne gidip şov yapan, çoğu AKP'li, **TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu üyeleri neden bir tek gün F tiplerine gitmezler?** Neden, "siz niye ölüyorsunuz" diye sormazlar? **İşkenceye, insana zulmedilmesine karşılarsa ilk gidecekleri yerdir F tipleri.** Aynı medya neden, "bu ülkenin hapishanelerinden 107 tabut çıktı, halen ölmeye devam ediyor insanlar" diye feryat etmez de, sansürü gönüllü olarak uygulamaya devam eder? Bu ülkenin hapishanelerinden sorumlu insan, sorumlusu olduğu yerlerde insanlar ölürken, neden "gereğini" yapmaz? (Gereği katliama devam etmekse, hakkını yemeyelim, yapıyor!)

“Mezardaki 40 bin kişi gibi Öcalan da yalnız kalacak” (Çiçek, 2003)

“İnsan Sadece Mezarda Yalnız Kalabilir” (TAYAD, Temmuz 2000)

Tecrit, Diri Diri Mezara Gömmektir

**Peki, sen kime
“jest olsun” diye
tecrite ve katletmeye
devam ediyorsun?**

İnsan Hakları Komisyonu'nun AKP'li Başkanvekili Cavit Torun'un, “Öcalan İmralı'daki tecritten çıkarıl-sın” sözlerine cevap veren Adalet Bakanı Cemil Çiçek, “**mezardaki 40 bin kişi gibi Öcalan da yalnız başına kalmalıdır**” dedi.

Şimdi üç yıl öncesine dönelim. F tipleri henüz açılmamış, ölüm orucu daha başlamamıştır. TAYAD'lı Aileler hücreleri anlatan bir kampanya başlatır. Kampanyanın temel sloganlarından biri; “**İnsan Sadece Me-**

zarda Yalnız Kalabilir”dir. Aynı adla, FOSEM tarafından bir belgesel film de hazırlanmış, hücre tipi hapishanelerin önceki uygulamalarının anlatıldığı bu belgeselde, sinema oyuncularını Rutkay Aziz, Menderes Samancılar'dan, yönetmen Zeki Demirkubuz'a, yazar Bilgesu Erenus'tan Bayrampaşa Hapishanesi Eski Savcısı Necati Özdemir'e, TAYAD'lılardan “bizleri birer ikişer kişilik hücrelerde çıldırtmak istiyorlar” diyen tutsaklara kadar birçok röportaj yer almıştı.

TAYAD'lılar aylarca, “İnsan Sadece Mezarda Yalnız Kalabilir” diye haykırdılar. Seslerini duyurmak, ölüm oruçları başlamadan tecritten vazgeçilmesini sağlamak için.

Aynı şeyi şimdi Adalet Bakanı söylüyor. Demek ki, insan sadece mezarda yalnız kalabilir, demek ki, insanlar ölmeden ölüme mahkum edilemez. Bunu söyleyen Cemil Çiçek, tutsakları diri diri mezara gömen tecrit politikasının da sürdürücüsü durumunda.

Nasıl bir zihniyetin tecritte ısrar ettiğini görmek için bu sözün arka planına bakalım.

Hukuku Boşver, İntikama Bak!

Mevcut yasalar tecritin, belli koşullarda ve belli süreler için bir ceza olarak uygulanacağını

söylüyor. Burada ise, böyle bir süre sınırlaması olmadığı gibi, bir politika olarak uygulanıyor.

İmralı'dan F tiplerine devlet politikası olarak tecrit, imhanın, yok etmenin aracı olarak kullanılıyor. Cemil Çiçek'in bu sözü, aynı zamanda tecritin intikam amaçlı olduğunun da itirafıdır. Hukukun halka düşmanlığa göre nasıl kullanıldığının örneklerinden biridir.

Cavit Torun, tecriti, “*Bir insanın diğer mahkumlardan ayrı tutulması*” olarak tanımlayıp ekliyor; “*Burası hukuk devletidir. Kanun devletinde bile tecritte yasal süre aşılmaz. Hükümlü-yü tecritte tutarsanız olmaz. Yasalarda belirlenen tecrit süresini aşan bir durum var...*”

Yanıldığı birinci nokta, burası hukuk devleti olmadığı gibi, kanun devleti de değildir. Geçerli “kanun”, MGK'nın, faşizmin kanunudur. Cemil Çiçek faşist politikanın uygulayıcısıdır. Faşizm, yasa, kanun tanımaz. Halka düşmanlık neyi öngörüyorsa onu uygular.

Bakın, aynı mantık “halkımız için” dedikleri “AB'ye uyum” yasalarına nasıl bakıyor;

“... uyum paketlerinin metnini okudukları zaman Almanya Metin Kaplan'ı iade edecektir. Ne yazık ki bu ülkeler adli sorunlarda ne istediklerini taksitle söylüyorlar. Önce idam cezalarını bahane ettiler ama aynı anda işkence iddialarını gündeme getirmemişlerdi. Oysa şimdi işkenceden söz ediyorlar.”

“Uyum” da sonuçta terör demagojisine çıkıyor. Faşist kafa, “o zaman işkence dememiştiniz” diye aklısıra Avrupa'yı eleştiriyor, ama işkence dile getirilmiyorsa, adaletin başı için de sorun yok.

Yine aynı faşist kafa, İmralı'yı dile getirdi diye kendi partisinin milletvekilini, “**talih-siz açıklama**” diye tehdit ediyor, “**seçmenlerine jest olsun diye**” konuşmakla suçluyor. Emin olun, Torun'la “gerekeni konuşmuş”, “konunun hassasiyetini” anlatmış, “terör örgütü propagandası yaptığını” da söylemiştir. Ölüm orucuna ilişkin açıklama yapan TBMM Başkanı Bülent Arınç da, hatırlayın aynı şekilde tehdit edilmişti bu faşist kafa tarafından.

Peki Cemil Çiçek kime “jest olsun” diye katletmeye devam ediyor? Amerika'ya, MGK'ya olmasın!

fotoğraftaki tecrit, tecritin fotoğrafı

F tipi hapishanelerde uzun bir zaman sonra, tutsakların fotoğrafı çektilerme hakları tanındı. Fakat bir şartla; fotoğrafta yalnız görüneceksiniz! Arkadaşlarınızla, yoldaşlarınızla birlikte fotoğraf çektileremeyeceksiniz. Tecrit, fotoğraf üzerinde de sürecek yani; “tek başına”lığınız, fotoğrafta da belgelenecek. Bir fotoğraf karesinde dahi, tecriti kırmanıza izin verilmeyecek.

Yalnızca bu “koşullu fotoğraf” çektilerme konusuna bakarak, F tipi hapishanelerdeki tecrit politikasının nasıl bir beyinden kaynaklandığını ve nerelere uzandığını görebilirsiniz.

“Asacaksın hepsini...”, “bir defada temizleyeceksin...” arzularını çok çeşitli engeller nedeniyle uygulayamayan egemen sınıflar, “yoketme”nin çok çeşitli yollarını geliştirmişlerdir. Hücre ve tecrit, işte bu yollardan biridir.

“Cezaevi reformu”ymuş, “birey özgürlüğü”ymüş, “güvenlik sorunu”ymuş, bunların hepsinin palavra olduğunu artık aklı başında herkes biliyor.

Çek devrimci Julius Fuçık’ın Darağacından Notlar kitabının girişinde şöyle bir bölüm vardır:

“Kimi durumlarda bir adamı öldürmek ona yapılabilecek en büyük kötülük değildir. Naziler, yalnız öldürmede, yalnız bedensel işkence de değil, insanı aşağılama, onurunu kırma, umuduna ve yaşama bağlılığını yok etme ve ussal yetilerini yitirtmede de uzmandılar.”

Amerika ve Avrupa’da onyıllardır bu “uzmanlığı” geliştirmek için sayısız politikalar, pek çok hapishane tipi ve statüsü uygulandı. Hemen burada hatırlamak gerekir ki; Sovyet Kızıldususu Berlin’e girerken, işkence, katliam, komplo uzmanı binlerce Nazi yetkilisi, CIA ajanlarının korumasında Almanya’dan kaçırılıyor, kimi doğrudan, kimi İngiltere’deki CIA üsleri üzerinden Amerika’ya götürülüyordu. Amerika onların

her konudaki “uzmanlıklarından” sonuna kadar yararlandı. “Tecrit”, yoketmenin bir biçimiydi. Özellikle, 2. Emperyalist paylaşım savaşı sonrasında, sosyalizmle rekabet edebilmek için “insan hakları, özgürlükler, demokrasi” söylemlerine daha fazla sarılmak zorunda kalan emperyalistler için, yoketmenin bu biçimi, bundan böyle daha tercih edilir olacaktı.

“F Tipleri toplama kampıdır... F tiplerinde Nazi politikaları uygulanıyor” sözlerinde ne bir abartı, ne de bir “benzetme” sözkonusu değildir. Uygulanan tam anlamıyla Nazi politikasıdır. Emperyalistler ve işbirlikçi oligarşiler, bugün “gaz odaları” kuramadıkları için, “sadece beyinleri yoketmek için kurulmuş özel gaz odaları” olarak da tanımlanabilecek bir yöntemi, hücre ve tecrit politikasını uygulamaktadırlar.

“KENDİNİ düşün! Boşver başkalarını, sen KENDİNİ kurtar”!

Tecritle dayatılan bir kültürdür. Bencilliğin, bireyciliğin en aşağılık biçimidir dayatılan. Peki bu yeni bir şey mi? Hayır! Burjuvazi yüzyıldır, yüzlerce araç ve yöntemle hep bunu empoze etmiştir. Bireycilik, burjuva ideolojisinin ve kültürünün omurgası gibidir. Fakat, tecrit, bu kültürün, mesela bir film, bir şarkı, bir kitap aracılığıyla empoze edilmesinden farklı bir şeydir. Tecrit politikasında, bu kültür, fiziki ve manevi işkenceyle kabul ettirilmeye çalışılır kişiye. Yani artık dolaylı yoldan “empoze” etmenin ötesinde, zorla dayatma söz konusudur. Dayatma, “yaşam hakkı”nı ortadan kaldırma tehdidiyledir hem de. “Ya düşünce değişikliği, ya ölüm”, bunun en açık ifadesidir. F tiplerinin Nazi kamplarıyla aynılaştığı nokta da burasıdır. Aradan 50 yıl geçmiştir ama, dayatmanın özü aynıdır.

Fuçık, düşman karşısında boyun eğen bir tutukluyu tasvir ederken şöyle diyor: “her yandan saldıran düşmanın karşısında yapayalnız kaldığında, tüm gücünü yitirmişti. Kendi’sini düşünmeye başladığı için her şeyi yitirdi.”

“Tutukluluk ile yalnızlık, çoğu zaman insanların kafasında birbiriyle karıştırılan iki kavramdır, ama aslında büyük bir yanılgıdır bu. Bir tu-

tuklu yalnız değildir. Hapishane ufak bir toplumdur ve en sıkı bir biçimde soyutlanma bile kişiyi topluluktan koparmaz, **kendi kendine kopmadığı** takdirde.”

Oligarşi, tüm yöntemleriyle işte bunu sağlamaya çalışıyor. Biliyor ki, tutsakların beyinlerini yenemediği takdirde, onları fotoğraf çektirmek için yanyana getirmese de, bütün bu çabaları boşunadır.

Oligarşi, tecritle tutsağı hapishanedeki hücrelere bölünmüş topluluktan, ülkesinden, halından “beyninde” koparmaya çalışıyor. Yasaklar, cezalar, infaz yakmalar, pişmanlık yasaları, hepsi bu “kopuşu” sağlamak içindir.

Tecritte, insanın sosyal varlığı saldırı altındadır

Tecrit politikası, tutsakların tüm direnç noktalarını kırmak üzerine inşa edilmiştir. Komün bir direnç noktası mıdır, evet! O zaman komün yasak? Paylaşma bir direniş noktasıdır; o zaman her türlü paylaşma da yasak. Bir asprini bile paylaşamazsın “öteki” hücrede kalanla. Evet, kabaca dayatılan anlayış yan hücredekini “biz”in bir parçası olarak değil, “öteki” olarak kabul etmendir. Mektuplar, kitaplar, tutsağı bir biçimiyle dışarıya, hayata bağlayan direnç noktaları mı oluşturuyor? Öyleyse, onları tümünden yasaklayamıyorsa bile, öyle yapılmalı ki, o “hak”lar kullanılamaz hale gelsin...

Gerçekte, bu sıralananlar, yani bir şeyleri paylaşmak, konuşmak, her insan için “yokluğu düşünülemez” kadar doğal şeylerdir. Çevresinden kopuk, çevresiyle iletişimsiz yaşamak, başka deyişle “içe kapanıklık”, tıp tarafından bir “hastalık” olarak kabul edilir. Ve işte tam da bu nedenle hücrelere konuluyor tutsaklar, bu nedenle tecrit ediliyor. Başka bir deyişle, tutsaklar, tecritle “hastalık halinde” yaşamaya mahkum ediliyorlar.

Zalimler, insanın insan olmasının sonucu olan karakteristik özelliklerini değiştirmeye soyunuyor. Bu yanılla düşünüldüğünde, hücreye, tecrite karşı çıkmanın, “**insanın insanlıktan çıkarılmasına karşı çıkmak**” olduğu da görülür.

Hapishanelerde süren savaşta, emperyalistler ve işbirlikçileri, bütün bu direniş noktalarını ortadan kaldırmak için durmadan yeni yöntemler geliştirdiler. Tutsaklar da boş durmadı; onlar da baskının, tecritin yeni biçimlerine karşı kendi fiziki ve ideolojik direniş biçimlerini geliştirdiler.

Savaş hala sürüyor.

İki kişiyle fotoğraf çektirmeyi yasaklayan kafa, “yoketme” savaşını sürdürüyor.

Ne diyordu Julius Fuçık; “iki tutukluyu bir araya getirdiniz mi, hele bu iki tutuklu komünistse, beş dakikada bir örgüt kurulur ve derhal bütün planlarınızı altüst etmek üzere işe koyulur.”

Bu satırları Naziler’in Amerikalı, Avrupalı, Türkiyeli öğrencileri de okumuş olmalıydı. Bu satırları Sami Türk, Cemil Çiçek, Ali Suat Ertoşun da okumuş olmalıydı ki; iki dakikalığına, fotoğraf çektirmek için dahi, bir araya getirmiyorlar devrimci tutsakları.

Peki bununla mutlak sonuca ulaşabilecekler mi? Onu da söyleyelim: Hayır!

Ya tecrite, her yerde, her biçimde karşı çıkacaksınız, ya “cenaze töreninde zil takıp oynayacaksınız!”

Dışarıdakiler için de, hücrelerdekililer için de tecrite karşı çıkmanın “arası” yok; yani şurası iyi, ama bu yanı kötü gibi yaklaşımlar sadece tecrit politikasının sahiplerini güçlendirir. “*F tipleri olsun ama işkence olmasın*” diyenler, kime hizmet ettiler, ortadadır.

Büyük bir irade, tecrite karşı hücrelerde olsun, dışarıda olsun, 3 yıldır amansız bir mücadele yürütüyor. Bu irade, içeride ve dışarıda “tecrit” politikasının özünü net olarak tespit ettiği için, bu özü ortadan kaldırmanın savaşını veriyor.

Amerika, Avrupa ve oligarşi, sadece hücredekilere değil, tüm halka, tüm muhalif kesimlere dayatıyor: “**benim gibi düşüneceksin!**” Ben cecil olacaksın, sisteme kökten karşı çıkmayacaksın, beynindeki tüm “zararlı” fikirlerden arınacaksın!

İçeride veya dışarıda olsun, kim ne diyor buna? Soru bu kadar çıplak. Arası yok. Fuçık, “aradakiler”i nasıl tasvir ediyor bakın:

“Yalnızca özne ile yüklem kalmıştır; sadık olan direnir, hain olan ihanet eder, kahraman mücadele eder, ödlele olan çözülür. Her birimizde güç ve güçsüzlük, yüreklilik ve korku, sağlamlık ve yalpalama, saflık ve pislik var. Burada ya biri ya da öteki kalır. Ya evet, ya hayır. Biri, iki uç arasında ustaca cambazlık etmeye kalkışacak olursa, sanki şapkasına sarı bir tüy takmış kadar ya da bir cenaze töreninde zil takıp oynamış kadar dikkati çeken bir adam oluverir.”

Evet, hücre tecrit gerçeği bu. Kimse teslimiyet dayatmasının uzağında değil. Direnmek de mümkün, teslim olmak veya cenaze töreninde zil takıp oynamak da.

Çocuklarımıza ne öğretilecek?

Ā **Eğitim sistemi nasıl bir
gençlik yetiştiriyor?**

Ā **Kapitalist eğitim kimin
içindir? Halk için eğitim
hangi sistemde mümkün?**

İlköğretim ve liselerde 14 milyon öğrenci, iktidarın şovları, şaşıla nutuklar, burjuva basının “eğitim sorunlar yumağı ile açıldı” hamasetleri, polisin “terör örgütlerine karşı uyarı” broşürleri, kayıt parası soygunu, AKP’nin “kayıt parası zorunlu değil” demagojileri ile bir öğretim yılına daha başladı. Bunlar neredeyse her yıl yaşanan tablonun tekrarını oluşturuyor. AKP iktidarının, kadrolaşma çabasından kaynaklı, bu yıl daha abartılı bir şov izlendi sadece.

Eğitimin hal-i pür melalini ise, Antalya’da yaşanan bir olay gösterdi. Kayıt parası vermeyen Ülkü Taşçı isimli veli, başış yerine okulu temizlemeye zorlandı. 100 milyondan istenen “kayıt parası”. Ama, Düzce depreminde evini kaybederek Antalya’ya göçen Taşçı ailesinin bunu ödeyecek durumu yoktu. Medya, bu olayı “istisna” gibi gösterse de, olmadığı bilinir. Belki “paran yoksa lavobayı temizle” diyen müdür az bulunur, ama milyonlarca ailenin bu haracı verebilmek için sofrasından kısıtıldığı da çok iyi bilinir.

Eğitimin Tablosu

Milli Eğitim Bakanlığı’nın, DPT’nin ve Eğitim-Sen’in raporlarına göre, ilköğretim ve liselerde 86 bin öğretmen açığı bulunuyor. Yapılan atama ise, sadece 20 bin. Büyük çoğunluğu kırsal kesimde olmak üzere, yüzlerce okul öğretmensiz başladı eğitime. Bu tablo, yapılan araştırmalara göre, önümüzdeki yıllarda daha da katlanarak büyüyecek.

Eksik olan sadece öğretmen değil. Her mahalleye karakol yapmakta hiç gecikmeyen devletin kendi kurumlarının tespitine göre; halen bir sınıfa 50’nin üstünde öğrenci düşerken ilköğretimde derslik başına 30 öğrenciye göre 83 bin 340 derslik, genel liselerde ise 12 bin 104 dersliğe ihtiyaç duyuluyor. 50 kişilik sınıflara göre ise ilköğretimde 13 bin 438, ortaöğretimde ise 821 yeni dersliğin yapılması gerekiyor. Yani toplam 95 bin derslik ihtiyacı var. Öğretmen ve derslik açığı 17 bin 600 okuldaki 700 bin öğrencinin ‘birleştirilmiş sınıfta’, yani bir derslikte birden fazla sınıf olacak şekilde, ders görmesiyle “çözülecek”. Bir başka “çözüm” oyunu da, AKP’nin ‘Eğitime % 100 Destek Kampanyası’. Buna göre, patronlara “okul yaptırın vergiden düşün” denilecekmış. Böylece patron hem “hayırsever” olacak, hem de vergiden kaçırmak için kendisine bir alan daha bulmuş olacak.

Peki bu ülkenin kaynakları, çocuklarına

derslik yapamayacak durumda mıdır? IMF'den, emperyalist tekellerden, işbirlikçi tekellerden, hortumculardan, halkı her an baskı altında tutmak için yapılan silahlanma harcamalarından, polise yatırımdan sıra gelmiyor eğitime. En basit bir hesabı aktaralım.

İstanbul'da 50-60 kişilik sınıfların 40'ın altına düşürülmesi için gereken dersliğin 15 bin civarında olduğunu açıkladı İl Milli Eğitim Müdürü Ömer Balıbey. Bunun maliyeti de 900 trilyon. İktidarın sürekli olarak IMF'ye sözünü verdiği "faiz dışı fazlayı tutturma" sözünün maddi karşılığına bakalım; İlk 8 ayda faize ödenen 44 katrilyon. Hesap ortada.

Eğitimin içinde bulunduğu tablo durup dururken ortaya çıkmıyor ya da şu bu hükümetin "yanlış politikası" sorunu da değildir. Bir devlet politikasının, oligarşinin eğitime bakışının sonucu olarak onyılların birikimine dayanıyor.

Halkı düşman gören ve bu alana büyük bir kaynak aktaran oligarşinin, orduya, polise, silahlanmaya, istihbarata kaynak aktarmak varken, eğitime kaynak aktarması elbette beklenemezdi.

Tarlada, atölyede çalışmak zorunda bırakıldıkları için okula gidemeyenler ise milyonlarla ifade ediliyor. Köylere dair veri çıkarma ihtiyacı dahi hissedilmezken, okulda olması gereken yaştaki işçi çocukların sayısı yaklaşık 10 milyon. Çünkü onların emeği ucuz. Onlar Türkiye'nin en yoksullarının çocukları, onlara okullar tümünden kapalı, yaşamak için günde 10-12 saat tekstil atölyesinde, çorap tezgahında, torna başında, oto tamircisinde çalışmak zorundalar. Çocuk emeğinin sömürüsü ayrı ve tek başına ele alınması gereken bir konu olduğu için şimdilik bunu bir yana bırakıp, oligarşinin eğitim sisteminin iflasının bir örneğine bakalım.

Yukarıda örnek verdiğimiz tablo, ezbere dayalı, düşünmeyen, sorgulamayan bir eğitim sistemi ile bütünleştiği zaman ne çıkar ortaya?

Mesela, Ortaöğretim Kurumları Öğrenci Seçme ve Yerleştirme Sınavı'nda 40 bin 500 öğrencinin sıfır puan alması gibi, ciddi ve üzerinde bu ülkeyi yönettiğini iddia edenlerin düşünmesi gereken bir sonuç çıkar.

AKP iktidarı bu sonuca hangi eğitim sisteminin yola çıktığını tartışmıyor. O, nasıl kadrolaşım, sorunun kaynağını ortaya koymak yerine nasıl günü kurtarım hesabında. O, ilerici öğretmenlerin konfederasyonlarını nasıl yasadışı ilan ederim derdinde.

Vaatler ve Şovlar

Halkı "yardım" şovları ile aldatmak isteyenler

için en sık kullanılan iki dönem vardır. Biri, kış yaklaşırken "odun-kömür yardımı", ötekisi okullar açılırken kitap, defter "yardımı" şovları.

AKP iktidarının okulların açılışındaki en önemli şovu, kuşkusuz "bedava kitap" uygulaması idi. Ama bununla bitmedi. Vaatler birbirini izledi: Başbakan'dan, Milli Eğitim Bakanına, Bakanlık müstearından İSKİ'ye kadar, "2004 sonuna kadar 40 bin okulda internet olacağı" "Müfredatın değişeceği", "10 yıl içinde sınıf mevcudu 25-30'a indirileceği", "okula yüzde 40 indirimli su verileceği" gibi, vaatler sıralandı.

Kitap dağıtımı ve ondan önce gündeme gelen **"başarılı yoksul öğrencilerin özel okullarda okutulması"** uygulamalarını, AKP iktidarı "yoksulunu düşünen parti" şovlarına dönüştürmek istedi. Peki gerçekten öyle mi?

Parası Olan Okur!

AKP'nin, seçim desteği karşılığında sözünü verdiği, tarikat okullarına öğrenci aktarma planının bir parçası olan "özel okullarda okutma" projesi ve kitap denetimini elinde tutma amaçlı "kitap dağıtımı" tam bir aldatmaca.

Yasadan **"eğitim parasızdır"** ibaresinin çıkarılması, Tayyip Erdoğan'ın **devletin eğitimden elini çekeceğini** açıklaması, aldatmacanın gerçek yüzünü göstermeye yetiyor.

Devlet eğitimden de elini çekecekse ne yapacak peki? Halkı nasıl baskı altında tutar, yoksulluğa, çürümeye, bağımlılığa isyan etmesin diye baskı altında tutacak. Bunun için örgütlenecek, kaynaklarını bunun için kullanacak.

Eğitimin paralı hale getirilmesinin resmileştirilmesi, halk çocuklarına okulların daha liselerden başlayarak kapatılması demektir. Bu, tam da kapitalist eğitimin mantığına uygundur.

İMF'nin "her alanda özelleştirme" talimatını sağlıktan eğitime kadar uygulamakta, ne varsa satmakta kararlı olan Tayyip Erdoğan'ın, "eğitimde fırsat eşitliğinden" söz etmesi riyakarcadır. Her konuda olduğu gibi, halkı aldatmaya, günü kurtarmaya yönelik demagogilerdendir. Gecekondu yoksullarının, -eğer tarlada çalışmıyorsa- kilometrelerce ötedeki okula çamura bata çıka giden köylü çocuklarının gerçeğine çarpan demagogilerden ibarettir.

Sorgulamayan, Düşünmeyen Düzene Uygun Kafalar

Eğitimde esas sorun sistemin kendisidir. Sonucu ise, bugün yarattığı gençliktir.

Gençlerimiz;

Uyuşturucu müptelası olmak, fuhuş pazarında alınıp satılmak istemiyorsanız;

Polisten uzak durun!

“Okul önlerinde uyuşturucu satışına, kapkaççılara karşı tedbir alıyoruz...” diyerek şovlara başladılar yine.

Yalan, inanmayın! Bu ülkede uyuşturucunun bizzat emniyet teşkilatının denetiminde pazarlandığının,

uyuşturucu satışının mahalle karakollarında yapıldığının yüzlerce kanıtı ortaya çıkmıştır. Fuhuş, uyuşturucu, mafya çetelerine bakın; bir teki yoktur ki, içinde polis bulunmasın. Her türlü pislik onlardan sorulur.

Düzenin pisliklerinden uzak durmanın ilk adımı, polisten uzak durmaktır. “Terör” demagogileri ile, örgütlenme korkusu ya-

ratarak, yozlaşmış, ülkesini, halkını düşünmeyen, onuruna sahip çıkmayan bir gençlik yaratmak istiyorlar.

“Terör” demagogisi, Amerika’nın halkları teslim alma, emperyalizme direnenleri yok etme demagojisidir. Oligarşi ve onun polisi de, aynı demagojiyi vatanseverleri katletmek, tecrit etmek için kullanıyor. Amerika’nın terör demagogileri nasıl ülkeleri işgalin gerekçesi oluyorsa, oligarşininki de her türlü hukuksuzluğun, yasadışılığın gerekçesidir.

“Terör”, halkı aç bırakmak, mahallelerini kuşatmak, sorunlarını dile getirenleri meydanlarda coplamak, infazlar, katliamlar, işkenceler uygulamaktır. Tüm bunları yapanların kim olduğunu herkes biliyor.

Gençlerimiz;

İktidarın pembe tablolarına, yalanlarına aldanmayın. Çürümüşlüğü, yozlaşmanın kaynağıdır onların düzeni. Onlar, halkın iliklerine kadar sömürüldüğü, zulümle yönetildiği, gençliğin düşünmeyen, üretmeyen birer robotlar haline getirildiği bir ülkenin iktidarındır.

Düzenin ve onun polisinin tuzağına düşmeyin, vatansever olun, halkınızın sorunlarını kendi sorunuz bilin, bağımsız, demokratik bir ülkede yaşamak için örgütlenin, mücadele edin. Onurlu, erdemli, namuslu olun. Size bencilliği dayatanların karşısına, dayanışmanızla, örgütlülüğünüzle çıkın, “her koyun kendi bacağından asılır” diyene, “bu ülkenin bizim olduğunu, sorunlarımızı tüm halk birlikte çözebileceğimizi” anlatın.

Tüm bunları yapabilmenin bir tek yolu var; devrimci olmak! Bu ülkenin vatansever, onurlu, namuslu, geleceğini yaratacak gençliği olmak için devrimci olun!

Eğitim sisteminin nasıl bir gençlik yarattığını ve bundan sonra yaratacağını görmek için, bugünkü gençliğin içinde bulunduğu duruma bakmak yeterlidir. Onyıllardır, ezbere dayalı sistem, düşünmeyen, sorgulamayan, vatanseverlik duygularından yoksun, emperyalist yoz kültürü “çağdaşlık” diye kavrayan, sorumluluk duygusundan uzak, bencil, dayanışmayı bilmeyen bir gençlik yarattı. Amerikan işbirlikçisi düzene uygun kafalar yetiştirildi.

“Terör” demagogisi ile korkutulan, sindirilen gençlik bırakın ülke sorunları için örgütlenmeyi, kendi sorunları için dahi örgütlenmekten kaçır hale getirdi. “Devrimci olmayın da ne olursanız olun” politikası okuldan başlayarak beyinlere işlendi. Bu politikanın sonucu olarak da bugünkü yozlaşma, çürüme tablosu yaratıldı.

Oligarşinin hiçbir hükümeti, “eğitim sistemimiz işte bu gençliği yarattı” diye övünecek durumda değildir. Gençliği apolitikleştirmede büyük oranda başarı sağladılar belki, ancak yarattıkları tablodan kendileri de ürker oldular. Zaman zaman basına yansıyan “yakınmalar”, “şaşırmalar” kendi eserleridir.

“Yakınır” gibi yaparlar, ama aynı politikayı da sürdürürler. Her yıl okulların açılışında polisin hazırladığı “terör broşürleri, seminerleri...” ile gençlik “terör” demagogisi adı altında apolitikleştirmeye, örgütlenmeden uzak tutulmaya, halkın kültürüne yabancılaştırılmaya, robotlaştırılmaya devam ediliyor. Oligarşi için, gençlerimizin ortaokullardan, liselerden başlayarak ülkesine, halkına sahip çıkma bilincine sahip olması büyük tehlikeydir. Bilirler ki, bu bilincin gereği, devrimci olmakta somutlaşır. Bütün çaba, izlenen bütün politika da bunun içindir.

Oligarşinin eğitim sistemindeki mantığı, eğitime verilen yön, 12 Eylül cuntacılarının, MGK’nın mantığı ve yönüdür. Bu mantığı en özlü biçimde; “ülkenizin sorunuyla ilgilenmeyin, halkınızı düşünmeyin, politikayla ilgilenmeyin...” şeklinde ifade edebiliriz. Bu politika liselerden başlayarak uygulanıyor. Gençliğin yarış atı gibi sınavlardan geçirildiği sürecin sonunda, eğer haracları ödeyebilirse, kazandığı üniversitelerde daha katmerli hale geliyor. Apolitikleştirmenin 12 Ey-

lül'le, MGK yönetmelikleri ile nasıl bir gençlik yarattığını geçtiğimiz haftaki sayımızda el almıştık. (Ekmek ve Adalet, S: 77, "12 Eylül'den bugüne; toplumun yeniden şekillendirilmesi-2" başlıklı yazı.)

Eğitim müfredatı da buna uygun hazırlanır. Bilimsellikten, gerçek tarih bilgisinden uzak tutulur gençlik. Bilimsel düşünme yerine ezbercilik dayatılır. Yoksul Anadolu halkının isyanları, onurlu tarihi yerine, padişahların safasatları ve talancılıkları övülür. Anadilde eğitim yasaklanır, Kürt halkı diye bir halk olmadığı, Kürtçe diye bir dil olmadığı yalanları beyinlere yerleştirilmeye çalışılır. Kürt çocukları kendilerine ait olmayan bir dilde okumayı yazmayı öğrenmeye zorlanır.

Böyle bir eğitim sistemi rütuşla düzelir mi?

Böyle bir eğitim sisteminde okullar, **"ülkenin geleceği nesiller"**, vatansever gençler yetiştirmek için açılır mı?

Kapitalist Eğitim Sistemi Çözumsuzlüktür

AKP iktidarı, çarpıklığın kaynağının kapitalist eğitim sistemi olduğunu gizlemek, günü kurtarmak için, **"eğitimde AB standardı geliyor"** tartışmaları ile, sanki AB standardı gelince bütün sorunlar çözülecekmiş havası yaratmak istiyor.

Yukarıda tablosunu aktardığımız eğitimin durumu, ülkemizdeki **çarpık kapitalizmin, çarpık eğitim sisteminin** sonuçlarıdır. Ama sanılmasın ki, "adam gibi kapitalizm" olunca, gençlerimiz, "adam gibi kapitalist eğitim sistemi"nde yetiştirilince, halk için eğitim olacak ya da, eğitim, halkın bütün kesimleri için eşit ve halkın çıkarına düzenlenecek. Bu tamamen bir aldatmacadır. Halk, kapitalizm dışında hiçbir seçenek düşünmesin, gençlerimiz "halk için eğitimi, halk için bilim"i tartışmasın istenmektedir.

Eşitsizliğin, sistemin temelini oluşturduğu kapitalizmde, "eğitimde fırsat eşitliği" koca bir yalandır. Kapitalizmin hiçbir kurumunda "eşitlik" yoktur. Sınıflar gerçeği böyle bir tanımlamayı geçersiz kılar en başta. Bu gerçeğin üzerini örtmek, sosyalist sistemin baskılanmasını hafifletebilmek için, Avrupa'da (ve gelişmiş kapitalist ülkelerde), "sosyal devlet" aldatmacası ortaya atılmıştır. Eğitim de buna göre düzenlenmiştir. Ve bu baskılanmanın ortadan kalkmasıyla birlikte "sosyal devlet"leri de gereksiz hale gelmiş ve giderek her alandan tasfiye edilmektedir.

İster "sosyal devlet", isterse başka bir adla olsun, sistem neyse, eğitimi de ona uygun olacaktır. **Sermayenin çıkarlarına göre işleyen kapitalist sis-**

temde gençlik, halkın değil, kapitalizmin ihtiyacına uygun teknikle, bilgiyle donatılır. Ve kapitalist çarkın dişlilerinden biri haline getirilir. Tekellerin, beyin gücünü, emeğini halklara karşı kullandığı bir metaya dönüştürülür.

Ülkemizle kıyaslandığında, görece "iyi" gibi gözüken Avrupa'da, "başarıya göre sınıflandırma" vardır örneğin. Sınıflandırmanın özü aslında ırkçı ve sınıfsal temeldedir. Mesela, bunun sonucu olarak, Almanya'da üniversiteye gidebilenlerin ancak yüzde 5'i işçi çocuğudur. Kapitalizmin yarattığı Avrupa gençliği çürümeyi yaşarken, kapitalist sistem "eleman" ihtiyacını "beyin göçü" diye bildiğimiz, geri bıraktırmış ülkelerin gençlerini çalarak kapatmaya çalışmaktadır.

"Eğitimin sorunları" diye tartışılan, sistemin kendisidir aslında. Kapitalizm tarihin çöplüğüne gömülmeden, biçimleri değişse de bu sorunlar var olmaya devam edecektir. Sosyalist eğitimin nasıl sonuçlar yarattığının en iyi örneğini görmek içinse Küba'dan birkaç örnek yeterlidir.

Hiçbir kapitalist eğitim sistemi, bütün olanaksızlıklarına karşın Küba gibi, 40 yıl boyunca, yüz üçüncü dünya ülkesinden, 30.000'i Afrika'dan olmak üzere, 40.000 genç insana üniversite düzeyinde mesleki ve teknik eğitimden hiçbir ücret almadan geçirmemiştir. Bunu Küba yapmış ve hala da yapmaktadır. Yine bütün olanaksızlıklarına karşın tıpta, genetikte sağlanan ilerleme sadece Küba halkının değil tüm yoksul dünya halklarının hizmetine sunulmuştur. Mesela, yine 40 yıl boyunca 52.000 Kübalı doktor ve sağlık görevlisi 93 ülkede gönüllü olarak ve ücretsiz görev yapmışlar, milyonlarca yaşam kurtarmışlardır. Tüm bu sonuçlar, sosyalizmin, tekellerin çıkarları değil, halkın çıkarları ve ihtiyaçları üzerine kurulu bir sistem olmasından kaynaklıdır.

Halkın iktidar olduğu bir ülkede, eğitim, bütün halkın örgütlenmesine katıldığı bir süreçtir. Eğitim sistemi, **"üretici güçleri geliştiren, toplumcu, yurtsever, ilerici, bilimsel yanlarıyla ve zihinsel, bedensel, ruhsal, teknik tüm boyutlarıyla bir bütün olarak ele alınır.... Devlet, eğitim hakkından bütün vatandaşların yararlanmasını güvence altına alır... Eğitim her düzeyde ücretsizdir. Öğrencilerden hiçbir biçimde kayıt parası, harç alınamaz. Barınma (yurt), beslenme, eğitim araç-gereçleri ve benzeri ihtiyaçları devlet tarafından karşılanır... Her gencin yüksek öğrenim yapabilme hakkı sağlanır, koşulları yerine getirilir. ... Halk üniversiteleri oluşturularak işçi ve yoksul köylü kökenli gençlerin üniversite eğitimi almalarına öncelik tanınır."** (Halk Anayasası Taslağı)

Hayatın her alanında MGK tahakkümü... Genelkurmay
YÖK'e de müdahil!.. Şaşırarak bir şey yok;

YÖK, Genelkurmay'a 12 Eylül Mirasıdır!

Sayı 78

30

21 Eylül
2003

10 Eylül günü, YÖK Başkanı Kemal Gürüz ve beraberindeki rektörler, Kara Kuvvetleri Komutanı (KKK) Orgeneral Aytaç Yalman'la bir görüşme yaptılar. Bu

görüşme, oldukça tartışıldı. Sanki bu ülkede MGK'nın, Genelkurmayın eğitime, YÖK'e müdahalesi ilk kez oluyormuş gibi bir hava yaratıldı.

Onyıllardır bu ülkede eğitimi kim yönetip yönlendiriyor? Hangi bakış açısıyla yönlendiriyor? Herkes bu sorunun cevabını biliyor aslında. Eğitimin nasıl yönlendirileceği, gençliğe karşı nasıl bir politika izleneceği, 20 yıldır MGK'da kararlaştırılıyor. MGK'nın yönetiminde gençliğe karşı da psikolojik savaşın her yöntemine, terörün her biçimine başvuruldu.

Bu gerçek orta yerdeyken, rektörlerle bir generalin görüşmesini "olağanüstü" bulmak, ya bu gerçeği çarpıtmaktır ya da başka hesaplar vardır.

"Demokrasilerde böyle olur mu" diyen, "AB'ye uyum sağlarken bu hiç şık olmadı" diye hayıflanıp bir kaç safdili saymazsak, tartışma, AKP-Genelkurmay arasındaki **iktidar kavgasının** bir devamıdır. YÖK, AKP'yle Genelkurmay arasındaki iktidar savaşının ana mevzilerinden biridir. Rektörlerle KKK'nın görüşmesi de, bu görüşmeye "olağanın ötesinde" tepki gösterilmesi de bu savaşın bir parçası olarak görülmelidir.

Genelkurmay'ın "Eğitime ilgisi"

Rektörlerle KKK Yalman arasındaki görüşmenin spekülasyonlara yol açması üzerine Genelkurmay hemen bir açıklama yaparak "*görüşmenin bilgileri dahilinde*" olduğunu belirtti. Sadece bunu belirtmekle de yetinmiyordu Genelkurmay Başkanlığı. Bakın daha neler var:

"*Milli Eğitim Sistemi, ulu önder Atatürk'ün ifa-*

de ettiği gibi 'milletin istikbalini yoğuran', ülkemizin geleceğine yön veren en temel unsurdur.

Türkiye için hayati önemi haiz milli eğitim sistemimize ilişkin gelişmelerin, Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından da dikkatle ve yakinen izlenmesi de doğaldır."

Söylenen açık; MGK konuşuyor. Türkiye için hayati öneme sahip her konuda, tek belirleyici biziz diyor. YÖK, yıllardır MGK yönetiminin kurumlaşmış, cisimleşmiş ifadelerinden biri olagelmıştır. MGK'nın apolitikleştirme politikalarının en yoğun uygulandığı alan üniversitelerdir. MGK'nın laiklik-şeriat manevralarının "hazır kıta" sı YÖK'tür.

Genelkurmay açıklamasının devamında şunu da belirtiyor:

"*Türk Silahlı Kuvvetleri, Anayasa'mızın 42'nci maddesinde de açıkça ifade edildiği gibi Türkiye'de 'Eğitim ve öğretim, Atatürk ilkeleri ve inkılapları doğrultusunda, çağdaş bilim ve eğitim esaslarına göre devletin gözetim ve denetimi altında yapılır' ilkesini yüreктen benimse-*

mektedir."

Kalın harflerle yazdığımız bölümü, siz "**MGK'nın gözetim ve denetimi altında yapılır**" diye okuyun. Çünkü sistemin mevcut işleyişinde **devlet, MGK'dır**. MGK'nın odağında ise ordu vardır. Kısacası, Genelkurmay Anayasa'nın 42. maddesini gösterip "*eğitim bizim gözetim ve denetimimiz altında*" olacak diyor.

Bu "gözetim ve denetim" in hangi yöntemlerle yerine

12 EYLÜL, YÖK, MGK, MGK'nın halka karşı savaşı...

Bunları birbirinden ayrı tartışmak, mümkün değildir. Aynı tartışanlar, birine karşı çıkıyor görünüp ötekine karşı çıkmayanlar, düzen içi politika ve hesaplar içindedir.

AKP, "12 EYLÜL, YÖK, MGK, MGK'nın halka karşı savaşı" ile bütünleşmiş bir iktidar partisidir. Bunlara temelden itirazı yoktur.

Üniversitelerde haklar ve özgürlükleri savunmak, halk için bilim ve eğitimi savunmak, hem MGK'ya, hem YÖK'e ve hem de AKP'ye karşı mücadele etmektir.

getirildiğini herkes biliyor. MGK'nın hayatın her alanındaki "gözetim ve denetim"inin odağında, baskı, yasak, terör vardır. Üniversitelerde de bugüne kadar bu uygulanmıştır.

AKP'nin YÖK'le Çelişkisi Ne?

AKP, iktidara gelişinin ilk gününden bu yana, toplumun çeşitli kesimlerinin YÖK'e karşı tepkilerini de arkasına alarak YÖK'te değişiklikler yapmayı ve kendi kadrolaşmasının önünü açmaya çalışıyor. Amacın YÖK'ü, üniversiteleri **demokratikleştirmek** olmadığını söylemek için kahin olmaya gerek yok. AKP'nin hayatın her alanında 10 aydır izlediği politikalara bakmak yeter. Ama bunun da ötesinde başka somut veriler de var bu sonuca varmak için.

AKP'nin hazırladığı YÖK Yasa Taslağı'nın girişinde, **"YÖK başlangıçtaki olumlu havasını kaybetti"** deniliyor. "başlangıç" dediği nedir? YÖK'ün başlangıcı, 12 Eylül'dür. YÖK'ün "Başlangıçta yarattığı hava"da ise, binlerce öğretim üyesinin, onbinlerce öğrencinin üniversitelerden uzaklaştırılması, sola dair bütün gençlik örgütlenmelerinin baskı altına alınması, örgütlenmenin, hak aramanın yasaklanması, yasakların ve okuldan atmaların hiç durmaması vardır. AKP'nin "olumlu hava" dediği bunlardır.

Bu kafa YÖK'ü demokratik hale getirebilir mi? Getiremeyeceği, getirmeyeceği, taslağın hazırlanmasında, tıpkı cuntacılar ve Genelkurmay gibi, tıpkı YÖK'çüler gibi davranmasından bellidir. Onlar da cunta gibi, YÖK gibi, gençliğe, öğretim üyelerine düşüncelerini, taleplerini sormuyor, kendi sistemlerini dayatıyorlar. Hak ve özgürlük isteyenleri "terör" demagojisiyle sindirmeye çalışıyorlar. AKP'nin derdi, üniversitelerde aynı politika uygulansın, ama koltukta ben oturayım kavgasıdır.

YÖK üzerine Genelkurmay'la çatışan AKP, 12 Eylül Anayasasını ve 12 Eylül'ün oluşturduğu daha pek çok kurumu, politikayı hiç tartışmıyor bile.

Çünkü sorun, 12 Eylül'le kurulan, MGK'yla kurulan sistemi değiştirmek, demokratikleştirmek değil, sadece iktidar içi kavgada mevzi kazanmaktır.

YÖK, "SİSTEM"İN bir parçasıdır!

Eğitim alanındaki kurumlar, devletin diğer kurumlarından farklı mı? MGK, her alana, tüm kurumlara müdahale ederken, eğitim alanının ve YÖK'ün bunun dışında kalması söz konusu olabilir mi?

YÖK Üyesi Prof. Dr. Ülkü Azrak *"Öğretim üye-*

leri kendi meslektaşları durumunda olan dekana 'arz ederim' diyor. Diliyle, üslubuyla, dünya görüşüyle, üniversite anlayışıyla baskıcı sistem oturmuştur." diyor. Doğrudur, **12 Eylül, üniversiteleri "kışla" haline çevirmiştir.** YÖK, bu kışlanın yönetim karargahıdır. Biz yıllardır dile getiriyoruz bunu. Ve biz yıllardır YÖK'e, üniversitelerdeki bu kışla düzenine karşı mücadele ediyoruz. Ama bugün YÖK'e "bayrak açan" AKP'liler, islamcı çevrelerin çoğu, bu mücadeleye hiç bir dönem ciddi olarak katılmadılar. Onların üniversitelerdeki örgütlenmelerine ses çıkarılmadığı sürece, YÖK düzenini kabul ettiler, hatta kendileri için bir avantaj gibi gördüler. MGK da "gençliğin devrimcileşmesini" engellemek için onların örgütlenmesinde mahzur görmedi. Yani ülke çapında yapılan manevra ve "zımnı işbirlikleri" üniversitelerde de yapıldı. Ne zaman ki islamcı gelişme MGK'nın çizdiği sınırların ötesine taşıtı, o zaman başta türban konusu olmak üzere, MGK-YÖK ikilisi, islamcılara da tavır almaya başladılar. İslamcıların YÖK karşıtlığı da işte esas olarak o zaman başlar.

Ama bu "çarpık" bir karşıtlıktır. "Türban sorunu"na kilitlenmiştir. Onda bile, düzenin, AKP gibi düzen partilerinin icazetinin dışında bir direniş sürdürülememiştir. YÖK ve ona hayat veren oligarşik düzen, onların gündeminde olmamıştır. YÖK ilercisi, devrimci öğrencileri adeta kıyıma uğrattırken, üniversitelerde "YÖK'ün davetiyle" polis terörü estirilirken seyretmekle yetinmişlerdir.

AKP'nin YÖK karşıtlığı ise, artık herhangi bir "muhaliflik", "demokratiklik" çerçevesinde ele alınamaz. YÖK'e karşı çıkıyor ancak, YÖK aracılığıyla uygulanan (türban dışındaki) baskıları tartışmıyor. YÖK'ün ve MGK'nın denetiminde sürdürülen üniversitelerin ticarethaneye dönüştürülmesini tartışmıyor, tersine, özelleştirmenin, okulları yoksul halk için okunamaz hale getirmenin en hızlı savunucusu.

AKP, MGK'nın Gizli Yönetmeliği'ni yürürlükten kaldırıyor ama, MGK politikalarının özünü, kendisini tartışmıyor. MGK'nın YÖK'teki belirleyiciliğine karşı çıkarken, onun ülke çapındaki politikalarını, infazları, kaybetmeleri, faili meçhulleri, köy yakmaları, hala ağızlarına almıyorlar.

İşbirlikçilikte, Genelkurmay'la ayrısı gayrısı yok. Zulüm politikalarını sürdürmekte ayrısı gayrısı yok. Mesela, KKK Yalman ve Tecrit Bakanı Cemil Çiçek, 19-22 Aralık Hapishaneler Katliamı konusunda tamamen hemfikirler. Amerikan çıkarları için Irak'a asker göndermek konusunda da hemfikirler. O halde açık ki, bundan ötesi, iktidar ve rant paylaşım kavgasıdır.

Gençlik Birlik Koordinasyonu: YÖK'ÜN ARKASINDAN MGK ÇIKTI

11 Eylül tarihli Radikal'de "Yalman YÖK için devrede" başlıklı yazıda MGK'nın YÖK için devrede olduğu belirtiliyor.

Biz hemen bir hatırlatma yapalım YÖK için devrede olan Org. Aytaç Yalman, 19 Aralık'ta Jandarma Genel Komutanı'dır. 19 Aralık Katliamı'nın birinci dereceden sorumlularındandır. Adalet Bakanı Sami Türk'ün "F tipleri hazır değil biraz daha bekleyelim" demesine karşın "Biz hazırız" (2 Eylül Radikal) deyip 28 insanın katledildiği operasyonu yönetenlerdendir. Türkiye'de nasıl Ertosunlar, katiller madalyalarla, rütbelerle ödüllendiriliyorlarsa Org. Aytaç Yalman da Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na yükseltilmesiyle ödüllendirilmiştir.

MGK gerçek yüzünü ne kadar gizlemeye çalışsa da herşey daha da açıktır. Yeni YÖK Yasa Tasarısı'nın tartışıldığı son süreçte bu birkez daha kendini göstermiştir. YÖK ile hükümetin arasında çıkan tartışmalar henüz sonuçlanmamışken devreye MGK girmiştir. YÖK Başkanı Kemal Gürüz'ün yaptığı her açıklama hükümete kafa tutar bir tarzda olmasına rağmen hiçbir güç çıkıp da birşey di-

yememiştir. Kemal Gürüz bu gücü MGK'dan almaktadır.

Üzerinde tartışılan Yeni YÖK Yasa Tasarısı ise üniversitelerin ticarethanelere dönmesinden başka birşey değildir. Ne bilimsel eğitimden, ne de Anayasal haklarımız olan parasız eğitimden bir cümle bile geçmez. MGK'nın, hükümetin ve YÖK'ün sürdürdüğü bu tartışmalarda öğrencilere, öğretim görevlilerine ve üniversite çalışanlarına hiçbir söz hakkı tanınmamıştır.

Bizler GENÇLİK BİRLİK KOORDİNASYONU olarak MGK'nın, hükümetin, katillerin, rektörlerin tartıştığı "yasa tasarıları", "üniversiteler" istemiyoruz.

Bizler Demokratik Halk Üniversiteleri istiyoruz, öğrencisinin, öğretim görevlisinin, üniversite çalışanlarının yönetimde söz sahibi olduğu, halkın ve ülkenin çıkarlarını esas alan, halktan, bilimden, üretime yana bir eğitim istiyoruz.

**ÖĞRENCİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!
HALK İÇİN BİLİM, HALK İÇİN EĞİTİM!
YAŞASIN DEMOKRATİK HALK
ÜNİVERSİTESİ MÜCADELEMİZ!**

YÖK-TCK Kolkola Gençliğin Düşüncesini Açıklaması Yasak!

Eğitim yılı başlarken, üniversitelerde, "dekanlık" imzalı bir yazı asılı bugünlerde:

"Fakültemiz Dekanlığı'ndan izin almadan asılan ilan, yazı, afiş, resim ve işaretleri, pankart, bant ve benzeri duyurular, cezaı gerektirmektedir. Öğrencilerimizin bu konuda dikkatli olmaları önemle duyurulur.

Gerekçe:

- Türk Ceza Kanunu 573. madde 2. fıkra
- YÖK Öğrenci Disiplin Yönetmeliği 9. Madde (f) bendi
- İstanbul Valiliği'nin 12.05.2003 tarih ve 085491 sayılı yazısı"

Siz bunu Türkçe'ye çevirerek okuyun;

Öğrencilerin düşüncelerini açıklaması, tartışması, örgütlenme çalışması yapması yasaktır! Yasağa uymayanlar TCK'mızın, YÖK'ümüzün hışmına uğrayacaktır...

Genelleme yapılarak afiş vb. denilmesine bakmayın,

kastedilen muhalif gençliğin afişleri, ilanları, duyuruları, etkinlikleridir. Yoksa faşistler için böyle bir yasak hiçbir zaman olmadı ve yine olmayacaktır.

İstanbul Gençlik Derneği'nin kayıt için gelen öğrencilerle dayanışma amaçlı kurduğu "Seher Şahin Rehberlik ve Dayanışma Masaları" da yasaklanmıştır.

Ceberrut, baskıcı, gençliğinden korkan zihniyet, çareyi yasaklamakta buluyor. Düşünce yasak, düşünceyi açıklamak yasak, örgütlenmek yasak, dayanışma yasak...

Peki yasak olmayan ne?

Sola, devrimciliğe ait olmayan her şey. Düzenin her türlü pisliği, yozlaşmaya, apolitikleşmeye hizmet edecek her şey mesela.

YÖK, gençliğin düşüncelerinden korkuyor. Aynı korkuyu AKP de taşıyor. Bu nedenle, dikkat edin, YÖK Yasa Tasarısı üzerine bu kadar fırtınalar koparılırken, "gençlik ne diyor, onlar nasıl bir üniversite, nasıl bir eğitim sistemi istiyorlar" diye hiçbirini sormuyor. Gençlik kendisi, kendi yöntemleri ile bunu tartışmak istediğinde de; TCK, YÖK Disiplin Yönetmeliği çıkarılıyor karşısına. Sonra gelsin "demokratikleşme" nutukları, "gençlik geleceğimizdir" hamasetleri.

Tayyip; Devletlû Devlet; İmaret Halk; Reaya

Önce başlıkta kullandığımız “Osmanlıca” kelimelerin ne anlama geldiğini hatırlayalım;

“**Devletlû**”; tanzimattan önce vezirler ve vezir derecesindekilere denilirdi. (Devlet, MGK olduğu için Tayyip ancak “Devletlû” olabilir)

“**İmaret**”; fakirlere, medrese öğrencilerine ekmek, yemek dağıtan yer.

“**Reaya**”; bir hükümdar idaresi altında bulunan, vergi veren halk.

Yine, Osmanlı’nın halka nasıl baktığını hatırlayalım; Anadolu köylüsü, yani reaya sadece karnını doyurabilmeli, ürettiğinin büyük bölümü İstanbul’a, Saray’a “vergi” diye toplanmalıydı, üretecek toprağı olmayanların ise imaretlere muhtaçlığı hiç eksik olmamalı ki, devleti “baba” olarak görsün, yaşamının ona kul köle olmaktan ibaret olduğunu düşünsün. Böylece ne adaletli bir düzen için isyanı getirsin aklına, ne de “benim hakkım bir lokma bir hırka değil” diye düşünsün. Kısaca halk dilencidir, hep muhtaç olandır Osmanlı’da.

Benzeri bir bakış, “gelenek” tarikatlarda şeyh ile müridleri arasında da vardır. Müridin alınteri, emeği, hep şeyhe akar. Tarikat şeyhi müridleri için, “bir lokma bir hırka yeter, başka ne isteyebilirler ki...” diye düşünür.

Bir “Lokma”, 500 Kilo Kömür...

Bu hatırlatmadan sonra, AKP Hükümeti’nin ne yapmaya çalıştığına, halkımıza neyi dayattığına bakalım.

Hükümet, “**yoksullara 500 kg. kömür dağıtma**” kararı aldı. Bundan önce de, bayramlarda yardım, Ramazan ayında yiyecek dağıtımı gibi uygulamalar yaşama geçirilmişti.

Bunlar, tek başına oy avcılığının da ötesinde bir politikanın, zihniyetin ürünüdür. AKP’nin zihniyeti Osmanlı’nın zihniyetidir. Halk yığınları “**Devletlû**”nın ağzının içine bakan, vereceği sadakayla yetinen yığınlardır bu zihniyette. Hiçbir değeri yoktur. Tayyip’in halkı aşağılayan konuşmaları, işçisini, köylüsünü, işsizini azarlaması da bu zihniyet için doğal olandır. Öyle ya, “ben ‘devletlû’nüz olarak size bir poşet yiyecek vermişim,

kömür veriyorum, ekmek alacak kadar maaş veriyorum, daha ne istiyorsunuz” diyordur bu yaklaşımla.

İmaretlerin yerine ise aşevleri geçirilmek isteniyor. Tek başına, halkın dayanışması için reddedilemeyecek aşevleri, bu politika içinde halkın küçük bir kesimini değil, milyonları sadece aşevlerine bağımlı hale getirmeyi hedefliyor.

TV’lerde izlemiştinizdir, işsiz bir genç yaklaşıyor Tayyip Erdoğan’ın yanına. Ağlamaklı. İş istiyor, “çaresizim” diyor. Tayyip’in üsttenci tavırla ilk yaptığı, gencin cebindeki Samsun sigarasına elini uzatıp, “*bu ne, işsizsen nasıl içiyorsun?*” diye sormak oluyor. Genç neredeyse ağlayacak, yemin billah işsizliğine inandırmaya çalışıyor. Lütfedip, Kaymakam’a emir veriyor; gence iş bulunacak!

Samsun sigarası bile çok reaya için. Hükümetin başı, “bir lokma, bir hırkalık” yaşamı uygun görmüşken, nasıl içebilir!

Aynı zihniyet, AKP’nin halka bakışı, Tayyip’in ağzından, “**iş bulmuştunuz daha ne istiyorsunuz**” diye dökülüyor, hükümet sözcüsü Cemil Çiçek memur sendikalarının isteğine, “**sendikalar gökkubbeyi bile ister**” diye cevap veriyor, Tarım Bakanı Sami Güçlü, ektiğimiz ürünün hakkını istiyoruz diyen köylüyü, “**gözünüzü toprak doyursun...**” diye azarlıyor.

Dikkat edin, hepsi aynı zihniyetin ürünü sözlerdir. Halkın hiçbir şeye hakkı olmadığını düşünen bir sistemden, halkı aşağılayan bir mantıktan alıyor gıdasını. İslamcılık ise bu pespaye, halkı sürü gören iktidarın yüzündeki maske.

Ne insan gibi yaşamaya ne adaletli bir düzene ihtiyacı vardır ‘reaya’nın. İslamcı holdinglerin, tarikat şeyhlerinin sık sık kullandığı, “**insanlar eşit yaratılmamıştır**” aldatmacasıyla, halkın bu zihniyete, adaletsizliğe rıza göstermesi sağlanır. Kadercilik bu yüzden burjuvazinin dinde en çok sevdiği şeydir. Keza, İslamiyet’in sadakası, fitresi, zekâtı da aynı doğrultuda kullanılır.

Birileri çıkıp, “**biz halkız, memuruz, işçiyiz, emekçiyiz... insan gibi yaşamak istiyoruz**” dediğinde de cevap hazır; ya terörist olur halk, ya da hak arama eylemi terör eylemi ilan edilip po-

lis copu beyninde patlar... Osmanlı da “yarın yanağın-
dan gayri her şeyde hep beraber...” diyebilmek için is-
yana kalkınları kanla boğmuştur.

Oyalamanın bir diğer boyutu da, bir türlü gelmek
bilmeyen, o “refah günleri”. Halk bir yandan imaretle-
re mahkum edilirken, öte yandan hep vaad ediliyor.
Biraz daha fedakarlık deniyor. Şöyle bir düşünün; kaç
iktidar aynı masalı anlattı size? Kaç iktidar fedakarlık
isteyerek bindi sırtımıza? Kaç böyle böyle ülkeyi em-
peryalist tekellere peşkeş çekerken kanlı elini cebi-
mizden hiç çekmedi?

Bir türlü halka yansımayan ‘ekonomide pembe tab-
lolar’ çiziliyor. Askerini satıp borcunu erteletmiş, bunun
sağladığı geçici rakamlarla övünüyor. Dalkavuk medya
propandasını yapıyor. Halkın durumunda değişen bir
şey yok elbette. O yine, devletlû’nün vereceği okul çan-
tasına, kitaba, kömüre muhtaç. O yine çarşıdan pazar-
dan eli boş dönüyor. Nasıl düzeliyorsa ekonomi; işçisi-
ne, memuruna IMF’nin izin verdiği kadar biraz daha faz-
la verdiğinde batırız diyor iktidar. Böyle bir ülke tablo-
sunda sadaka, sistemin soyguna devam edebilmesinin
sibobu olarak devreye giriyor.

Sadaka dağıtıyor, halkı dilencilığe alıştırmak istiyor
iktidar. Halkın yoksulluğuna çare bulma, iş alanı ya-
ratma politikası yok, sadece masallar ve yalanlar var.
Halk devlete ne kadar muhtaç olursa, devlet o kadar
“baba” olur.

Emperyalistler Dünyayı, AKP Halkımızı Dilencileştirmek İstiyor

Benzeri bir politikayı da emperyalistler tüm dünya
halklarına karşı uyguluyor. Afrikalı, Asyalı, Latin
Amerikalı emperyalist efendinin “yardımlar”ına muh-
taç hale getiriliyor. Yardımla yaşamaya muhtaç hale
getirilmiş, getirilmek istenen ülkeleri tek tek ele alın,
tarihlerine ve bugününe bakın; tümünün yeraltı ve ye-
rüstü zenginliklerle dolu olduğunu, emperyalist tekel-
lerin azgın bir yağma ve talanına maruz kaldıklarını
görürsünüz. Halen de yağma ve talan dizginsizce sür-
dürülüyor.

Halklar, adaletli bir dünya için, kaynaklarını kendi-
leri kullanmak için isyan etmesinler, emperyalist efen-
dilerini kendilerine “yardım eli uzatan” olarak görsün-
ler diye çeşitli uluslararası toplantılar, yardım şovları
yapılır. Halktan soyduklarının çok küçük bir bölümü-
nü onlara geri verip, “bakın sizi ne kadar düşünüyo-
ruz” diye halklar uyutulur. “Bu ülke bizim, zenginlikle-
rimiz bize aittir” diyenlerin başına ise bombalar yağdı-
rılır, siyasi, ekonomik yaptırımlarla dize getirilmeye
çalışılır.

Amerikan imparatorluğunun başını çektiği emper-
yalistler dünya halklarına, işbirlikçileri AKP halkımıza
dilenciliği kanıksatmak istiyor.

Onlar Yesin, Halk İmaret Kuyruğuna Girsin!

Yolsuzluk, kara para, çarpık kapitalist siste-
min çarkının döndürülmesinde en önemli kay-
naklardan biri. IMF, “adam gibi kapitalizm ola-
cak, sadece emperyalist tekeller ve onlardan
arta kalanı büyük işbirlikçi tekeller yiyecek” de-
dikten sonra, ortalığı “yolsuzlukla mücadele
operasyonları” kaplamaya başladı. Hiçbirinden
sonuç çıkmadı. Hapishanelerde hiçbir tutuklu
hırsız yok. Yolsuzluk yapan, hortumlayan hiç-
bir tekel, bunları iktidarların bilgisi, onayı dışın-
da yapmıyor. Devir şimdi AKP devri, eski hor-
tumcular tasviye edilip, hortumun ucu
AKP’den yana döndürülüyor.

Bu tasfiye çatışması içerisinde listeler açık-
lanıyor. Kim, halkın cebinden ne kadar çalmış
listeleri. Kamu Bankaları’ndan 6 katrilyon lira
kredi alarak halkı soyanların toplamı 150 hol-
ding. Bunlar arasında kimler yok ki; Murat De-
mirel, Medya Holding (Dinç Bilgin), Kamuran
Çörtük, Korkmaz Yiğit, Abdulkadir Uslu, Ah-
met Aydın, Bülent Eyilik, Besim Tibuk, Enver
Ören ve Ali Balkaner gibi kimi karşımıza med-
ya patronu, kimisi “işadamı”, kimisi parti baş-
kanı, kimisi Demirel’in “aile dostu” olarak çı-
kan 150 soyguncu.

Sıra AKP iktidarının etrafında kümelenen,
AKP’ye gazetelerinden yağ çeken holdingler-
de. “Biraz da onlar yiyecek” halkın parasını.
Tabi, yolsuzluk sanığı başbakan ve bakanlar-
dan, bakan çocuklarından sıra gelirse...

Biraz Da Biz Yiyelim!

Mısır hasadı başlamadan bir hafta önce hü-
kümetin 400 bin ton mısır ithal edilmesi kara-
rını, **Maliye Bakanı Kemal Unakıtan’ın
oğlu** için aldığı ortaya çıktı. “Yolsuzlukların yü-
künü çekmek zorunda değiliz” diyen Unakı-
tan’ın, bu konudaki soruya, “ithal ettik diye
spekülasyon olmuş, bunlar yalan, zaten 1 mil-
yon ton ithal ediliyor **bizimki bunun yanın-
da hiç kalır**” cevabı verdi.

Ormanların satışı gündeme geldiğinde, or-
taya çıkan 52 dönüm orman arazisi için de,
“gözünüzü benimkine taktınız” demişti.

İşçiye, memura “yok ki verelim” diyen,
“herkesin başının çaresine bakmasını” salık ve-
ren Unakıtan, oğlu ile birlikte ilk elden kendi
çaresine bakıyor. Bizim yolsuzluğumuz devrede
kulak diyen bir kafa bu ülkenin Maliye Bakanı
olursa orada yolsuzluk, hırsızlık son bulur mu?

Medyasıyla, DGM'siyle MGK Savaşa Devam Ediyor

- Haluk Levent nasıl pişman hale getirildi? -

"Organizasyonun PKK ile ilgisi olduğunu bilmiyordum. 'Halk konseri' dediler.. Avrupa'da devamlı başımıza geliyor böyle şeyler... Ahmet Kaya'dan şarkı söylüyor olmam PKK'lı olduğum anlamına gelmez... Kandırıldık... Bunda payı olan organizatöre dava açacağım..."

Bu açıklamalar Haluk Levent'e ait. Gazete gazete, TV TV dolaştı, "suçsuz" olduğunu ispatlamak için resmen herkesin gözleri önünde çırpındı, ezildi, Ahmet Kaya'nın PKK'lı olduğunu ama kendisinin onun şarkılarını söyledi diye böyle sayılamayacağını anlattı uzun uzun. Dolarısıyla oligarşinin Ahmet Kaya'ya yönelik, ayrıntılarıyla bilinen operasyonunun aslında haklı olduğunu dile getirmiş oldu.

Haluk Levent'in bir sanatçı olarak bu hale düşmesi ayrı bir eleştiri konusudur. Bir "musibet" olarak tartışılacaktır. Kendisine ilerici diyen bir sanatçının kendi meşruluğu içinde pekala savunabilecekken böyle bir tavra girmesinde sürekli dile getirdiğimiz aydın-sanatçı kişiliğinin nasıl bir payı olduğu ve böyle bir aydın-sanatçı kişiliğinin nasıl bu ülkenin halkının acılarını,

umutlarını, isyanlarını anlatabileceği gibi bir çok noktada tartışılacaktır. Ancak biz öncelikli olarak, daha Ahmet Kaya'nın nasıl bir kampanyayla sürgüne gönderildiği ve katledildiği tazeyken, Haluk Levent'e nedamet getiren pervasız kampanyaya bakalım.

Almanya'da düzenlenen '11'inci Uluslararası Kültür Festivali'ne katılan sanatçılardan biridir Levent. Aynı festivale, Musa Eroğlu gibi sanatçıların yanısıra, DEHAP Genel Başkanı ve KESK yöneticilerinden de katılanlar olmuştur.

1. Aşama: MGK'nın talimatı ile, görüntüler ve resimleri ile birlikte basın harekete geçirildi. İslamcısından Susurlukçu Hürriyet'e kadar "PKK festivalinde Haluk Levent konseri" haberleri yayınlandı.

2. Aşama: Kampanya öyle bir baskı yarattı ki, şu veya bu düzeyde de olsa muhalif kimliği ile bilinen Haluk Levent "yola geldi." Yurtdışında

Sayı 78

35

21 Eylül
2003

MGK Kafasıyla Bir Haber

Yeni Şafak Gazetesi'nden bir haberdan, bir bölüm aktaralım önce;

"Mezarlıkta protesto yapan 15 DHKP/C'liye gözaltı: Tunceli'nin Pertek İlçesi'nde, ... DHKP/C üyesi İsmail Özbakır'ın mezarına, mezar taşına el konulmasını protesto etmek amacıyla gelen 15 kişi gözaltına alındı... İstanbul'dan gelen 15 kişilik grup, dağılmamakta direndi. Güvenlik güçlerinin zor kullanmak zorunda kaldığı olayda, gruptan 2 kişi yaralandı." (16 Eylül)

1- Gözaltına alınanların "DHKP/C'li" olduğunu size kim söyledi? Hangi belgeye, bilgiye dayanarak karar verdiniz buna?

2- Dile dikkat edin; "Güvenlik güçlerinin zor kullanmak zorunda kaldığı..."

Niye "müdahale etmek zorunda" kalmışlar;

yasadışı bir durumu olduğunun bilgisini veren kim? Gidenlerin kim olduğunu, ne amaçla gittiklerini, saldırıya uğrayanın onlar olduğunu da çok iyi bilir bu kafa. Bu tür ifadeler, her koşulda müdahale eden, kan akıtan, copunu halkın tepesine indiren polisin haklı olduğu düşüncesine dayanır. Aslında bir düşünce de yoktur; oligarşinin polisi, MİT'i, jandarması tarafından verilen bilgiyle, onlara yağ çekmek için yapılan haber vardır.

3- Bu haberi yazanlar kendine "islamcı" der. Peki hangi dinde, ölüye saygısızlık vardır? "Öldüler Yenilmediler" sözünün "yasadışı örgüt propagandası" sayılarak mezarlarının sökülmesini hangi inancınızla bağdaştırıyorsunuz? Amerika'nın "terör" demagojisinin en çok eleştirildiği yayınlardan biri **Yeni Şafak**. Ama sözkonusu olan ülkemiz olunca kafa Amerika'dan farksız. MGK'nın terör demagojisinin Amerika'yla aynı olduğunu bilir ama aynı demagojiye sahip çıkar. Hele iktidarda AKP varsa!

Yeni Şafak, şimdi bu habere tekrar bakıp sorun kendine; biz MGK'nın halka karşı savaşına karşı mıyız, yanında mıyız?

ve içinde devrimcilerin, muhalif güçlerin etkinliklerine katılan, katılmayı düşünen bütün sanatçılara gereken mesaj verildi.

3. Aşama: Mesajın ciddiyetinin kavratılması için, DGM harekete geçti. Musa Eroğlu, Haluk Levent, DEHAP Genel Başkanı Tuncay Bakırhan, Özgür Parti Genel Başkanı Ahmet Turan Demir, KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı'nın da bulunduğu 15 kişi hakkında "yasadışı örgüte yardım yataklık"tan soruşturma başlattı.

Kampanya, ilk önce, Kürt milliyetçi hareketine yönelik, bir çok alanda sürdürülen savaşın bir parçası. İkinci yanını ise, sanatçılar oluşturuyor. 12 Eylül'den bu yana baskıyla, yasaklarla, tutuklamalarla sindirilen sanatçıların muhalif yanlarının da törpülenmesi, düzene kazanılması, devrimcilerden uzak durmalarının sağlanması hedefleniyor. Oligarşi sanatçılara; sadece benim izin, icazet verdiğim konserlere çıkabilirsiniz, sadece benim icazetimde olan kesimlerle ilişki içinde olabilirsiniz, diyor. MGK'nın "terör" demagojisi ile halkın bütün kesimlerini bölüp parçalayarak nasıl tecrit ettiğini değişik yazılarımızda ele aldık. Burada da aynı politika devrede. Yine medya kampanyanın başını çekiyor.

MGK yönetmeliği ile ortaya çıkan medya gerçeği ve bunun karşısında kimilerinin özeleş-

tiri veriyormuş gibi yapmasının ne kadar sahtekarca olduğunu, MGK'nın kampanyalarına her zaman katılmaya hazır olduklarını, MGK yönetmeliği konusunda medyanın büyük bölümündeki sessizliğin ne anlama geldiğini de anlattı.

Radikal Gazetesi yazarı Avni Özgürel 16 Eylül tarihli, "Medya, MGK ve özeleşti" başlıklı yazısındaki, "Radikal'in yayımladığı 'derin devlet' belgesi hakkında birkaç gazeteci dışında kimse kalem oynatmıyor. Çünkü basın mensupları bu yapının varlığını zaten biliyor ama sessiz kalıyor, kabulleniyordu" sözleriyle "içeriden biri" olarak basın halka karşı savaştaki rolünü gözler önüne seriyor, buna ilişkin de birçok örneği veriyordu yazısında.

"Kabullenmek", sözkonusu belgede (politikada) kendisine verilen görevi de yerine getirmeye kabul etmektir. Bugün de medya aynı işlevini sürdürüyor. Haluk Levent olayından yola çıkarak geriye dönüp bakın; kimler nasıl böyle kampanyalara uğratıldı, kimler susturuldu, sindirildi, düşünün.

Sindirme saldırısı tüm sanatçılara yöneliktir. Bu da, MGK'da simgeleşen faşist politikalara karşı mücadelede neden sanatçıların da daha aktif yer alması gerektiğinin başka bir gerekçesidir aynı zamanda.

Grup Yorum'u Harbiye'de 5 bin kişi dinledi Anadolu'nun türküleri devrimcidir

konuşmalarının ülkemiz ve dünyada yaşanan sürece denk düşen bir içerikte olması,

Grup Yorum'u "Grup Yorum" yapan çizginin de bir parçası olarak Harbiye'de de sürdürüldü.

"Ve Zafer..." isimli enstrümantal bir marşla konserine giriş yapan Grup Yorum, "bugün umudu büyütenler olarak buradayız. Zorluğu, hüznümüzü, cesaretimizi, öfkemizi türkülerimizle yaşatmak için buradayız" dedi. Türkülerini hücrelerde, Irak'ta, Filistin'de ve Anadolu'nun dört bir yanında direnenler için söyleyeceklerini belirten Grup Yorum, Anadolu'nun değişik bölgelerinden seslendirdiği türkülerle yoksul halkın isyanını, umutlarını, acılarını anlattı. Bir kez daha Anadolu türkülerinin devrimci coşkusu ile 5 bin kişi halaya durdu, sloganlarını haykırdı.

Birbiri ardısıra direniş marşlarının, Kürt, Türk, Laz, Arap, Çerkez türkülerinin seslendirildiği konserde sık sık umudun sloganlarının yanısıra, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Irak Halkı Yalnız Değildir"... sloganları atıldı.

Hilmi Yarayıcı'nın da solist olarak sahneye çıktığı konser, coşkulu halaylarla sürdü ve "Zafer Yakında" marşıyla son buldu.

Grup Yorum bir kez daha Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda 5 bin kişiye seslendi. 13 Eylül akşamı Grup Yorum, 25 kişilik orkestrası ve her biri kitlelerin dilinde olan türkü ve marşlarıyla görkemli bir konser sundu. Eski ve yeni parçalarından 32 eserini seslendiren Grup Yorum türkülerinin ve yaptığı

Powell: "BM' de bizim yönetimizde olacak"

BM'de, İran'da, Dünyanın Her Yerinde... Amerika'nın İmparatorluk Dayatması

Amerika'nın Irak direnişi karşısında içine düştüğü duruma, tüm emperyalistler "elbirliği" ile çözüm arıyor. Avrupa emperyalistleri, bu fırsatı kullanarak, Irak'ta BM aracılığıyla daha etkin olma hesapları yapıyorlar. Bu doğrultuda, bir süredir Irak'a BM şemsiyesinde güç gönderilmesi tartışılıyor. Powell geçen hafta yaptığı açıklamayla, "uluslararası güç" meselesine ve BM'ye Amerika'nın nasıl baktığını özetledi:

"BM ile çalışırız ama biz yönetiriz." (14 Eylül 2003, Tercüman)

Bu sözler yorum gerektirmiyor. "İmparatorluk" stratejisi içinde tüm "uluslararası" kurumlar da ABD'ye tabi olmak durumunda. Yine Powell'in, Fransa'nın **"Kasım ayından itibaren Iraklılar kendi kendini yönetsin"** önerisine verdiği cevap da bu bakış açısını yansıtıyor. Powell Fransa'nın önerisi için "akıl dışı" diyor. Halkların kendi kendini yönetmesi Amerika'ya göre "akıl dışı"! Tüm dünyayı, tüm ülkeleri Amerika yönetecek. "Akıllıca" olan bu. Ekonomik ambargolarla, bombalarla, işgallerle tüm dünyaya dayatılan işte bu düşüncedir.

Sırada İran Var; Sahnede aynı oyuncular, aynı oyun!

Hatırlayacaksınız; Irak'a saldırı hazırlıklarının yapıldığı süreçte, TV ekranlarından hiç eksik olmayan iki kişi vardı: BM Silah Denetçileri Şefi Hans Blix ve Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı (IAEA) Başkanı Muhammet El Baradei.

Baradei yine sahnede. IAEA, geçen hafta yaptığı bir açıklamayla İran'dan **"31 Ekim 2003'e kadar nükleer silahlar konusunda gizli bir program yürütmediğini kanıtlamasını"** istedi. IAEA'da emperyalistler ve işbirlikçilerinden oluşan 35 ülke yer alıyor. Karar **"oylamasız"** kabul edildi. Zaten oylamaya ne gerek vardı, Amerika öyle istiyordu.

Kararda, İran'a "Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi Anlaşması"nın ek protokolünü imzalamaya çağırısı da yapıldı. Ama ilginç olan, İran'a imzala diye baskı yapılan sözkonusu protokol, Amerika tarafından da imzalanmış değil.

Irak'a da aynı "ültilmatom" verilmiş, Saddam'dan "kitle imha silahları üretmediği, gizlemediğini" kanıtlaması istenmişti. İran'ın IAEA temsilcileri, bu kararın alındığı toplantıyı protesto ederek

çekilirken, İran Dışişleri Bakanı Kemal Harrazi, IAEA'nın isteğini reddettiklerini, bu ültimatomun Amerikan işgalciliğinin ifadesi olduğunu açıkladı.

İran, Kuzey Kore ve Suriye üzerinde emperyalist kuşatma

Avrupa ve Japonya da dahil olmak üzere, tüm emperyalistler Amerika'nın "şer eksenini" olarak ilan ettiği ülkeler üzerindeki baskı ve kuşatma politikasını sürdürüyorlar.

Her gün bir başka yalan, bir başka demagoji ortaya atılarak, çeşitli "uluslararası" kurumlar devreye sokularak bu ülkeler teslim alınmaya çalışılıyor. Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'nın "İran'a ültimatomu"nun yanısıra, ABD, İngiltere, Avustralya, Fransa, Almanya, İtalya, İspanya, Japonya, Hollanda, Polonya ve Portekiz tarafından oluşturulan **"Silahlanma Güvenlik İnisiyatifi"** (PSI) adlı kuruluş da, geçen hafta İran ve Kuzey Kore'yi **"özellikle endişe verici devletler"** olarak tanımlayan bir karar olarak saldırının süreceğini ortaya koydu. Avrupa emperyalistleri **"Irak'ta arka planda kaldıklarını, İran'ın teslim alınmasında Avrupa'nın başı çekmesi gerektiği"**ni tartışıyorlar. "Uluslararası hukuk", "ülkelerin bağımsızlığı", "halkların iradesi" emperyalizmin gündeminde değil.

AKP de "kuşatmanın" gönüllü askeri

İran'a yönelik baskı ve kuşatmanın yoğunlaştırılmasına AKP iktidarı da hemen uyum sağladı. Tayyip Erdoğan'ın daha önceden planlanan İran ziyareti ertelendi. Ertelemenin gerekçesi olarak **"İran'ın KADEK'i terör örgütleri listesine almamış olması"** gösterildi. Bu ziyarete karar verilirken bunu bilmiyor muydu AKP? Elbette biliyordu. Ama "İran ziyareti" şu andaki Amerikan politikalarına ters düşecekti. Amerika "zamanlamanın uygun olmadığı" mesajını göndermişti, erteleme için bir gerekçe bulmaları lazımdı. En klasik bahaneye sarıldılar.

AKP açısından bahanenin ne olduğu önemli de değil; Dışişleri Bakanı Gül, Ortadoğu ülkeleriyle çeşitli görüşmelerde, İran'ın teslim alınması konusunda, baştan beri **"Amerika'nın Ortadoğu sözcüsü"** gibi davranmaktadır.

Filistin'e Boyun Eğdirmek İçin ARAFAT'A TECRİT!

Arafat, aylardır Ramallah'ta kuşatma altında yaşıyor. Kuşatmanın da ötesinde tutsak edilmiş gibi. Karargahından bir yere çıkamıyor.

Arafat'ın çizgisini eleştirirsiniz veya onaylarsınız, fakat o bir halkın liderlerinden biri. O, halkın seçtiği bir devlet başkanı. Onu kuşatma altında halından, tüm dünyadan tecrit etmenin hakla, hukukla, uluslararası hukukla bir ilgisi yok elbette. Fakat bu durum, tüm dünyanın gözleri önünde aylardır sürüyor.

Terörist İsrail, bununla da yetinmiyor. Katliamcılardan, işkencilerden oluşan İsrail Bakanlar Kurulu, "Yaser Arafat, İsrail ile Filistinliler arasında her türlü uzlaşmanın önünde tam bir engeldir. İsrail, bu engeli ortadan kaldırmak için; kendi belirlediği tarz ve zamanlamayla harekete geçecektir." kararıyla Arafat'a karşı uygulanan tecriti daha da koyulaştıracağını açıkladı.

İsrail'in kararı daha çok "sürgün" yorumuyla tartışıldı.

Bu da "ihtimaller"den biri. Ancak İsrail Başbakan Yardımcısı Ehud Olmert'in açıklaması ihtimallerin bununla sınırlı olmadığını da gösteriyor: "Sürgüne göndermek ondan kurtulma yollarından biri, ancak onu Ramallah'taki karargahında tamamen tecrit etmek de mümkün."

Savunma Bakanı Şaul Mofaz ise bunlarla da yetinilme-
yerek "**Arafat'ın öldürülmesi-**
ni" savunuyor ve Şaron'un yardımcısı Olmert "Sürgüne gönderilmesi bir seçenek, **ortadan kaldırılması da başka bir seçenek.** Cezaevi şartlarında tecrit edilmesi de mümkün. Böylece dünya ile ilişkisi kesilmiş olur" diyerek bunu teyid ediyor.

Terörizm diye bir şey varsa eğer, bundan daha açık bir terörizm mi olur? Bir ülkenin meşru başkanını "öldüreceğiz!" diye bas bas bağıyor İsrail. Suikastlar yapıyor, işgali sürdürüyor, tehditler yağıyor. Ve onlara dur diyecek kimse yok; Filistin halkından başka!

Amerika ve Avrupa 'Uluslararası hukuk'un değil, 'uluslararası terörizm'in yanında

Gerek ABD, gerekse de Avrupa emperyalistleri, İsrail'in kararı üzerine Arafat'ın sürgün edilmesine karşı olduklarını açıkladılar. Peki neden?

Bu sürgün ve tecrit politikasını "hukuka aykırı" buldukları için mi, Arafat'ın meşru bir lider ve devlet başkanı olmasına saygı gösterdikleri için mi?

Hayır, niye karşı çıktıklarını bir İsrail Gazetesi şöyle açıklıyor: "İsraili yetkililere göre, ABD'nin 'sürgün'e itirazı sadece taktiksel, yani sürgünün zamanlama ve koşulları ile alakalı. 'Arafat'ın sürgün edilmesi Amerikalılar için ahlaki veya ideolojik bir sorun değil. Onlar bunu, siyasi ve pratik bir risk olarak görüyor..." (14 Eylül 2003, Haaretz)

Böyle olduğu içindir ki, ne ABD, ne AB, doğrudan veya BM aracılığıyla İsrail saldırganlığını engellemek, durdurmak için hiçbir şey yapmıyorlar.

Tecrit emperyalizmin ve siyonizmin ortak politikasıdır

İsrail aylardır sistemli biçimde tecrit politikasını sürdür-

Tecrite karşı Arafat'a destek

İsrail'in katliamcı hükümetinin kararının açıklanmasının ardından Filistin'in bir çok yerinde gösteriler yapıldı. Çarpıcı olan, gösterilere sadece El Fetih taraftarlarının değil, Hamas'tan FHKC'lilere kadar her kesimin katılmasıydı. Çünkü herkes biliyor ve görüyor ki, Arafat nezdinde tecrit edilmek istenen Filistin davasıdır.

Gösterilerin ardından Filistinliler, Arafat'ın karargahının önünde binlerce kişilik etten

duvarlar ördüler. Arafat Filistinlilere yaptığı konuşmada, İsrail'e direneceğini, gerekirse şehit düşeceğini belirtti.

Aynı günlerde, Lübnan'daki Filistin mülteci kampı Reşidiye'de yaklaşık 20 bin Filistinli, Arafat'a destek gösterisi yaptı.

Endonezya'da başkent Cakarta'da, binlerce kişi, İsrail'i lanetleyerek Arafat'a destek yürüyüşü yaptı. BM binası, ve ardından da ABD Büyükelçiliği önüne yürüyen göstericiler Filistin bayraklarıyla "**İsrail gerçek terörist**" yazılı pankartlar taşıdılar.

Sayı 78

38

21 Eylül
2003

rüyor. Arafat'a uygulanan kuşatma, Avrupa'dan, Amerika'dan ve dünyanın başka ülkelerinden Filistin'e gelen Barış eylemcilerinin pervasızca katledilmesi de tecrit politikasının bir parçasıydı.

Bir başka operasyon da Hamas'a karşı yürütülen tecrit politikasıdır. Emperyalizm ve siyonizm, bu noktada bir kez daha böl-yönet taktiğine başvurarak Filistinli reformist yöneticilere "El Fetih'le anlaşınız, ama Hamas, İslami Cihad gibilerle tüm bağlarını kesip onlara karşı çıkmalılar" diye dayattılar. Bu dayatmalar bitmeyecektir.

HAMAS da, yaptığı açıklamada buna dikkat çekti: "İsrail ve Amerika'nın Hamas'a terörist suçlamalarının amacı, bu hareketi **yalnız bırakmak** ve Filistin'deki mücadelenin sadece İsrail ile Hamas arasında devam edip giden bir kavgaya olduğu imajı vermektir.

(AB'nin terör listesine alması da), Hamas'tan ziyade Filistin halkına karşı bir saldırıdır. Bu, İsrail ile bir tür işbirliği ve Amerikan baskısına boyun eğmektir..."

Eğer başarılı olabilselerdi, El Fetih aracılığıyla ötekileri yokedip, sonra da El Fetih'i bizzat kendileri bölüp parçalayıp yokedeceklerdi. Tecrit politikasının esası budur çünkü. Önce güçleri birbirinden koparır, birlikte hareket etmelerini önler, sonra birbirinin karşısına çıkarmaya çalışır. Emperyalizm ve siyonizm, bütün bu süre boyunca Filistin'de bir "iç savaş" çıkartmak için de her yolu denediler. Halen Arafat nezdinde sürdürülen tecrit, esasında Filistin mücadelesinin ve halkının tecrit edilmesi-ne doğru atılmış bir adımdır. Bu mücadele, Amerika'yı da, Avrupa emperyalistlerini de yıllardır rahatsız ediyor çünkü.

Katliamın sorumlusu Başbakan Filistin direnmeye devam ediyor

Filistinliler, Sabra-Şatilla katliamının yıldönümünde, Lübnan'da yaptıkları gösterilerde bir kez daha siyonistleri ve destekçisi ABD'yi lanetleyerek işgale karşı direnişlerinin süreceğini haykırdılar.

Lübnan'da 16-17 Eylül 1982; Filistin halkının yaşadığı en vahşi katliamlardan birinin tarihe yazıldığı günlerdir. 16 Eylül günü, İsrail'in himayesindeki Falanjit ve Haddadist birliklerin askerleriyle dolu büyük arabalar Filistin mülteci kampları Sabra ve Şatilla'ya girdiler. İsrail tarafından harekete geçirilen bu güçler, iki gün boyunca kamplarda 2000'e yakın Filistinliyi katlettiler.

Katliama komuta eden, bugün İsrail Başbakanı olan Şaron'du. Şaron katliama, Filistin ise, direnmeye devam ediyor.

Kolombiya

Üç sendikacı katledildi!

Kolombiya'da üç sendikacı daha ölüm mangaları tarafından katledildi. Tarım İşçileri Sendikası'na üye üç işçi, Ponedera bölgesinde kontrgerilla tarafından tutsak alındıktan sonra, hızar makinesiyle doğranarak öldürüldüler. Tarım İşçileri Sendikası FENSU-AGRO'nun başkanı da bir süre önce yine ölüm mangaları tarafından katledilmişti.

Suudi Arabistan

Hapishanede Yangın: 184 ölü

Ülkenin en büyük hapishanelerinden biri olan El Hair'de 16 Eylül'de çıkan yangında 144 tutuklu ve 40 polis öldü.

Hapishanede ne olup bittiği gizlenmeye çalışılırken, açığa çıkan kimi bilgiler, tutukluların hapishanedeki sorunlarına dikkat çekmek için protesto eylemi sırasında, hapishane idaresinin içeriye polis sokup tutuklulara saldırı düzenlediği, yangının bu sırada çıkıp yayıldığını gösteriyor.

Yangının ardından tüm suçlular gibi, Suudi yönetimi de, cezaevi bölgesini basına, tutuklu yakınlarına kapatarak sansür koyarak suçlarının üstünü örtmeye çalıştı.

Şili

CIA darbesi unutulmadı

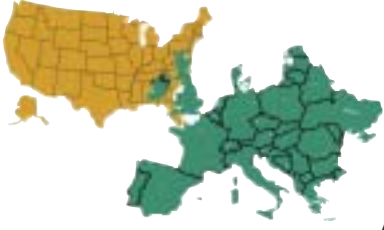
Sosyalist Devlet Başkanı Salvador Allende'nin CIA güdümlü bir darbeyle devrilisinin yıldönümü olan 11 Eylül'de Şili'de çeşitli gösteriler yapıldı. Şili halkı, darbeyi, darbe döneminde kaybedilen vatan-severleri ve suçluları unutmadığını gösterdi. Başkent Santiago'da Başkanlık Sarayı önünde yapılan gösterinin yanı sıra, gecekondu mahallelerinde yapılan gösterilere polis saldırısı sonucu bir çok çatışma çıktı. Yüzlerce Şili'li gözüaltına alındı.

Fransa- L'Humanite şenliği

Fransız komünistlerinin gazetesi olarak tanınan L'Humanite Gazetesi'nin geleneksel şenliğine, bu yıl yüzünü aşkın kişi katıldı.

12-14 Eylül tarihleri arasında Paris'te yapılan şenlik, çeşitli tartışma, seminer, panellerle bir çok siyasal etkinliğe de sahne oldu. Toplantılarda hem Fransa'da, hem dünya genelinde mücadelenin sorunları tartışıldı.

Şenliğe damgasını vuran ise anti-emperyalizm oldu; her platformda Irak ve Filistin halkı ile dayanışma dile getirildi.

Amerika'ya Yanaşan Avrupa!

Avrupa Birliği ve tek tek çeşitli Avrupa ülkeleri peşpeşe aldıkları kararlarla, Amerikan politikalarına hergün biraz daha uyum sağlıyorlar. Avrupa'nın Irak konusunda Amerika'yla çelişkisinin "paylaşım kavgası" olduğu her gün daha net görülüyor.

Görülüyor ki, Avrupa Irak'ın ve daha başka ülkelerin (mesela İran'ın) işgal edilmesine karşı değildir; sadece Amerika'nın tek başına işgal etmesine, o pazarlara tek başına el koyup "yağma ve talan tekel" kurmasına karşıdır.

Avrupa emperyalist tekelleri ve hükümetleri, bu çelişkiyi "işgale karşıtlık" gibi gösterip, hem dünya çapında "demokrasinin hamisi" rolünü üstlenmeye, hem de kamuoyunu arkasına almaya çalışmaktadır.

Aynı şeyi Filistin'de de yapıyor. Görünürde, ABD'den "biraz farklı" duruyor; İsrail terörüne, işgalciliğine ABD gibi açık destek vermiyor; ama yaptığı özünde hiç farklı değil.

Bütün bunları bariz olarak gösteren şu gelişmeler yaşandı son iki hafta içinde.

Avrupa Parlamentosu: "Irak'ta uluslararası mahkeme kurulsun!"

Irak'ta uluslararası bir mahkeme kurulması sözkonusu olduğunda, ilk akla gelecek olan bu mahkemenin işgal altındaki bir ülkede işlenen suçları ele almasıdır. Ama hayır; Avrupa'nın "Irak'ta uluslararası mahkeme kurulsun!" derken böyle bir niyeti yok. Avrupa Irak'ın işgal edilmesi suçu başta olmak üzere, işgalcinin işlediği suçlara karşı çıkmayı düşünmüyor. O, tam da Amerika'nın işine yarayacak şekilde, işgali meşru gösterecek manevralar peşinde.

Avrupa Parlamentosu (AP), uluslararası mahkemeyi, "Irak'ta Saddam Hüseyin rejimi döneminde işlenen suçların sorumlularını yargılamak" için istiyor.

Amerika'nın Irak'ta mesela "uranyumlu mermiler kullanmasını" araştırmak için komisyon oluşturulmasını önermiyor. Bırakın Irak'ta Amerikan işgaline karşı çıkmayı, o her zamanki "insan hakları savunuculuğu" manevralarını dahi yapmıyor. Çünkü şimdi zaman, işgal edilmiş Irak'tan pay kapma zamanı.

AB, Hamas'ı "terör örgütleri listesi"ne aldı!

Avrupa Birliği'nin Amerikan politikalarına ortak

oluşunun en yeni örneklerinden biri de bu. Daha önce de bir çok kez aynı süreç yaşandı. Herhangi bir örgütü, önce Amerika "terör listesi"ne alır, ardından Avrupa.

Sıra Hamas'a geldi.

Peki aynı Avrupa niye İsrail'i "terörist" ilan etmiyor?.. Şaron denilen terörist, ölüm listeleri açıklıyor. Bir ülkenin seçilmiş lideri hakkında "öldüreceğiz" diyor. Ama Avrupa Hamas'ı "terör listesi"ne almakla meşgul. Yine farklı "uluslararası" platformlarda ardarda Kuzey Kore'yi, İran'ı tehdit eden kararlar alınırken İsrail terörizmi karşısında susupslar.

Son olarak, İsrail'in Arafat'ı öldürme girişimlerinin durdurulması için BM'nin aldığı karar karşısında da Avrupa, Amerikancılığını gösterdi. Amerika BM'nin bu kararını veto ederken, İngiltere, Almanya ve Bulgaristan da karara karşı çekimser oy kullandılar.

Amerika'nın korsanlığına Avrupa da ortak!

Amerika ve 10 ülke, "kitle imha silahları taşıdığından şüphe duyulan gemi ve uçakları durdurmayı hedefleyen bir plan" üzerinde anlaşmaya vardı. Bu plan, Bush'un daha önce açıkladığı "Önleyici Güvenlik Girişimi" içinde yer alıyordu. Paris'te yapılan toplantılar sonucunda Amerika, Avustralya, Japonya ve Fransa bu konuda anlaştilar. Artık bu ülkeler, dünya denizlerinde korsanlık yapacaklar.

AB, "Amerikan askeri" olmayı "ittifak"a aykırı görmüyor!

Unutulmamalı ki, Avrupa emperyalizminin ve dolayısıyla Avrupa Birliği'nin en irilerinden olan İngiltere, zaten tümüyle Amerikancı politikanın içindedir. Avrupa'nın diğer emperyalist ülkeleri, İngiltere'nin bu konumunu "sorun" yapmayarak da Amerikan politikalarına desteği sürdürüyorlar.

Keza, Polonya'dan Bulgaristan'a, İspanya'ya kadar bir çok AB üyesi de Amerika'nın imparatorluk politikalarının tam destekleyicisi durumundadır. AB üyesi ülkelerinde karışmadığı hiçbir konu olmayan AB'nin parlamentoları, konseyleri, üyeler arasındaki bu "ciddi farklılık" sanki yokmuş gibi davranıyorlar.

Zaten sorunun bam teli de burası; gerçekten de ciddi bir farklılık yok. Amerika'nın Irak'ı işgal etmesine, öteki ülkeler karşısında izlediği tehdit politikasına AB'nin temelden bir itirazı yok.

"MGK Operasyonları"

Halka Karşı 'Topyekün Savaş'

Bölüm 3

MEHMET SİNCAR'IN KATLEDİLMESİ VE ÇİLLER'İN LİSTESİ

Bu ülkenin riyakar demokratlarının gözünde, kontrgerilla cinayetleri, **görülebilecek-sözedilecekler** ve asla **görülmemesi gerekenler** olarak ikiye ayrılır. Burjuva basında, mesela sık sık Muammer Aksoy'un, Uğur Mumcu'nun, Bahriye Üçok'un katledilmesinden, bunları "devletin" veya en azından "kontrgerilla"nın yapmış olabileceğinden söz edilir. Fakat mesela, 12 Temmuz, 17 Nisan gibi katliamları hiç anmazlar. Mesela **Mehmet Sincar**'ın adını anmazlar. Oysa Mehmet Sincar'ın katledilmesi, bu ülke açısından bile, o kadar sık rastlanan bir olay değildir. Bir **milletvekilidir** katledilen.

Milletvekilidir ama "**Kürt milletvekili**"dir. Ve işte o noktada MGK'nın yazılı olmayan yasası devreye girer: "*Bölücülere, terör örgütlerine karşı herşey mübahdır, bunlar tartışılmaz, eleştirilemez...*"

Bu bakış açısı büyük ölçüde kabul ettirilmiştir. "Yargısız infaz"lar üzerinde en fazla konuşanların bile itiraz ettiği sadece "**yanlışlıkla**" yapılmış bazı infazlardır. Devrimcilerin infaz edilmesi bu kategoriye girmez. Onlarda bir "**yanlışlık**" **yoktur**. Devrimciyse, polis terörist, bölücü diye açıkladıysa, infaz, işkence, herşey yapılabilir! Burjuva medyaya yönelik bir polisiye baskı, "basın özgürlüğü" yaygaralarına neden olur, ama devrimci, yurtsever gazeteciler peşpeşe katledilirken, ses çıkarılmaz.

Bir milletvekilinin alenen katledilmesi, bu ülke ölçülerinde bile "yankı" yaratacak bir olay olmasına rağmen, işte bu bakış açısı nedeniyle, geçiştirilmiş, unutturulmuştur.

Saldırı kararı ve işareti

Yazı dizimizin önceki bölümlerinde de aktardığımız gibi, 1991-92-93 devrimci harekete ve Kürt ulusal hareketine karşı saldırıların planlı bir şekilde imhaya dönüştürüldüğü, kontrgerillanın iplerinin tamamen çözüldüğü bir dönemdir.

Bu dönemde özellikle hedefe konulanlardan biri de HEP'tir (sonraki adıyla DEP).

Cumhurbaşkanı Demirel'in TBMM'de yaptığı ve esas olarak Kürt halkının oylarıyla meclise giren DEP'li milletvekillerini alenen hedef gösterdiği konuşma ise, kontrgerilla için saldırı işareti olarak görülmüştür. DEP'li milletvekili Sincar'ın katledilmesi de bu dönemdedir.

Yani, MGK Yönetmeliği'nde öngörüldüğü gibi, oligarşinin tüm güçleri, kurumları hareket halindedir. Organizasyonu MGK tarafından sağlanan bir kampanya halinde saldırılar sürmektedir. O dönem gerek oligarşinin sözcüleri, gerekse de sol tarafından sıkça kullanılan "topyekün savaş" deyişi, saldırının bu kampanya halinde sürdürülüşünü de anlatmaktadır bir bakıma.

Aleni bir kontrgerilla cinayeti

1 Eylül 1993'de HEP Meclis Üyesi Habib Kılıç Batman şehir merkezinde kontrgerilla tarafından katledildi. Habib Kılıç'ın kardeşi DEP Genel Sekreteri Nesim Kılıç, ertesi gün, kardeşinin cenazesi için Batman'a gelir gelmez gözaltına alındı. Bunun üzerine DEP yöneticisi ve milletvekilleri duruma müdahale etmek için Batman'a gittiler. Genel Başkan Hatip Dicle, Van Milletvekili Remzi Kartal, Diyarbakır Milletvekili Leyla Zana, Batman Milletvekili Nizamettin Toğuş ve Mardin milletvekili Mehmet Sincar vardı heyetin içinde.

Batman'a geldiklerinde, polis normal olarak yapması gerekeni yapmayarak, milletvekillerine koruma vermedi. Onlarca cinayette parmağı olduğu bilinen **itirafçı Alaattin Kanat, itirafçı Adil Timurtaş** ise Batman'da kendilerini göstererek gösteri dolaşıyorlardı (üstelik, o sırada itirafçı Alaattin Kanat, resmi olarak hapisanede gözüküyordu) ve her zaman sokaklarında polis ve askeri araçların dolaştığı kentte resmi araçlar görünmüyordu. Milletvekilleri şüphelendiler.

Mehmet Sincar ve Nizamettin Toğuş, Bankalar Caddesi'nde halkla konuşuyorlardı. 4 Eylül, saat 18.00'de milletvekillerinin üzerine doğru her taraftan otomatik silahlarla ateş açıldı. Milletvekili Mehmet Sincar ile DEP Batman İl Yöneticisi Metin Özdemir ölürken, aralarında milletvekili Nizamettin Toğuş'un da bulunduğu bir çok kişi yaralandı.

Mülki idare de hazırды. Saldırının üzerinden daha yarım saat bile geçmeden saat 18.30'da Batman'da **sokağa çıkma yasağı** ilan edildi. Saldırıya karşı tepki gösterilmesi böylelikle engellenmiş, katillerin de rahatlıkla kaybolmasının ortamı yaratılmıştı.

Mızrak çuvala sığmıyor; ama MGK zaten elde "mızrak"la alenen saldırıya devam ediyor

Katillerin ikisinin itirafçı Alaattin Kanat ve Adil Timurtaş olduğu biliniyordu, halk görmüştü. (JİTEM'in kurucularından **Binbaşı Ahmet Cem Ersever** sonraki yıllarda yaptığı itiraflarında bu cinayetin de JİTEM'in işi olduğunu açıklayıp ikisinin yanında bir de Adem Yakın adlı kişinin bulunduğunu belirtiyordu.)

Devletin hapishanesinde olması gereken

MGK'nın psikolojik savaş ve kontrgerilla operasyonları bütçesi

Terörle Mücadele Yasası'nın 2. ek maddesi, MGK operasyonlarının bütçesinin nereden sağlanacağını belirler. İşte bu madde:

*"Ek Madde 2: Terörle mücadele amacıyla yapılacak alım-satım harcamalarını karşılamak üzere aşağıda yazılı kaynaklardan meydana gelen **Terörle Mücadele Fonu** teşkil edilir. Bu amaçla;*

- a) Her yıl İçişleri Bakanlığı'nın bütçesine konulacak ödenek,*
- b) Ticari plaka gelirlerinin % 5'i,*
- c) En az yarı sermayesi devlet elinde bulunan banka ve müesseselerin yıl sonu bilanço karlarının % 3'ü nisbetinde ödeyecekleri hisseler*
- d) Diğer fonlardan yapılacak aktarmalar,*
- e) Trafik cezalarının % 10'u,*
- f) Silah taşıma, bulundurma ruhsatları, trafik sürücü ve tescil belgeleri, ikamet tezkeresi ve pasaport işlemlerinden alınan harçların % 10'u,*
- h) İthal edilen silahların gelirlerinin % 10'u,*
- ı) Spor müsabakaları ile at yarışlarından elde edilecek gelirlerin % 5'i,*
- i) Milli piyango gelirlerinin % 5'i,*
- j) Fon hesabında tutulan paraların faizleri."*

Ekonomiden az çok anlayan herkes görecek tir ki, burada bir çok bakanlığın bütçesini katlayacak bir bütçe öngörülmektedir.

Neler yapıldı bu paralarla, öğrenmek halkın hakkı değil mi?

Alaattin Kanat'ın bu kadar açık şekilde kontrgerilla cinayetlerinde kullanılması ve katilin açıkça herkes tarafından görülmesi, hükümeti ve OHAL yönetimini zor durumda bıraktı. Hükümet Sözcüsü Yıldırım Aktuna ve OHAL Valisi Ünal Erkan alelacele ilk andaki tepki ve yorumları engellemek için **"katillerin eşgali belirlendi; iki kişi elimizde"** diye açıkladılar.

Şimdi itirafçı Kanat'ın durumuna bir "açıklama" bulunmalıydı. Buldular da. Burjuva basın ne güne duruyordu. 9 Eylül tarihli Hürriyet Gazetesi "kaynağını belirtmeden", **"güvenilir kaynaklara dayanarak"**, *"Kanat, DEP'lileri teşhir için emniyete götürülmüş. Cezasını bitirdiği için cezasından bırakılmış"* şeklinde bir haber yayınladı. Devletin katliamdaki rolünü bu haber de örtmüyordu, ama MGK'nın daha fazlasına da ihtiyaç duymadığı bir cüretkar saldırı dönemi yaşanıyordu. Saldırıya devam edilecekti.

Kontrgerilla, Sincar'ın cenaze törenini de yaptırmadı. Halkın Mehmet Sincar'ın evine başsağlığına gelmesini önlemek için evi de bombaladılar. Bombalamada çoğu kadın ve çocuk 10 kişi yaralandı.

Öldürülen bir milletvekiliydi, TBMM üyesiydi; fakat TBMM, kendi üyesinin nasıl öldürüldüğünü soruşturmak için göstermelik de olsa bir komisyon kurmadı. Daha sonraki yıllarda kurulan Faili Meçhul Cinayetleri Soruşturma Komisyonu da, Mehmet Sincar'ın katledilmesini "kurcalamadı"; *"Güvenlik güçlerinin titiz soruşturması nedeniyle Mehmet Sincar olayını soruşturma gereği duymadığını"* açıkladı.

MGK tarafından hazırlanıp Çiller'in cebine konulan "Liste"

MGK'nın "psikolojik savaş merkezi" harıl harıl çalışıyordu; burjuva basında belli bir hedefi olan "psikolojik savaş" haberlerinin yer almadığı gün yoktu. Bir gün devrimci hareketin önderleri, ertesi gün falan "Kürt milletvekili"nin gizli ilişkileri veya olmazsa gizli niyetleri, sonra "infaz" edilecek bir devrimci hakkında "eylemlerin faileri belirlendi" türü haberler birbirini izliyordu.

Başbakan Çiller, meclis kürsüsünde "ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" diye adeta ağzından salıyalar saçarak bağırıyordu.

"Bitirilmesi" gerekenlerden biri de Kürt milliyetçi hareketinin parasal, lojistik destekleriydi. Çiller, bir toplantıda, gazetecilere **"bunların hepsini biliyoruz, listesi cebimde, gerekeni yapacağız"** açıklamasını yaptığında, yine de pek çok kişi, bunun bir "ölüm listesi" olduğunu düşünmedi. En fazla gözaltına alınacakların,

sorgulanacakların listesini kastediyor olsa gerkti. Faşizm de olsa, bir başbakanın cebindeki ölüm listesini alenen açıklayacağını pek ihtimal verilmiyordu.

Fakat bu açıklamadan çok kısa süre sonra, PKK'ya parasal destek sağladığı iddiasıyla Kürt mafyacılar birbiri peşisıra katledilmeye başlandı. Bir yandan, PKK'yı destekleyen kesimlere gözdağı verilirken, diğer yandan da Susurlukçu mafyacılardan ekmeğine yağ sürülüyor, piyasa tümüyle onların egemenliğine bırakılıyordu.

Çiller, o listeyi kuşkusuz kendisi yapmamıştı; liste onun cebine konulmuştu. O dönemki Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in daha sonra açıklayacağı gibi, Çiller, **"gereken neyse yapın, arkanızdayım"** demişti. Çiller'in sözlerinin hukuk, yasa, meclis, hükümet, hiçbir şeyi düşünmeyin, "PKK'yı ve devrimci hareketi yoketmek için herşeyi yapabilirsiniz" anlamına geldiği açıktı. Nitekim öyle oldu.

Polis şeflerinin veya generallerin zaman zaman **"şu demokrasi, insan hakları olmasa, biz iki günde bu işi bitiririz"** türü sözlerle ifade ettikleri istek karşılanmıştı.

Bir gazetenin MGK kararıyla bombalanması

4 Aralık 1994'te Özgür Ülke Gazetesi'nin İstanbul Cağaloğlu'ndaki merkez binası, Kumkapı'daki teknik işler binası ve Ankara bürosu aynı saatlerde bombalandı. Bombalama sonucunda özellikle Kumkapı'daki bina tamamen yerle bir edildi, gazete çalışanlarından Ersin Yıldız hayatını kaybederken, bir çok kişi de yaralandı.

Saldırıdan önceki MGK kararlarında peşpeşe **"bölücü, yıkıcı yayınlara"** dikkat çekiliyor, bunlar hakkında gereken önlemlerin alınması öngörülüyordu.

"Gereken önlem", aslında iki yıldır zaten onlarca devrimci, yurtsever gazetecinin polis tarafından kaçırılıp kaybedilmesi, Hizbullah aracılığıyla katledilmesi biçiminde alınıyordu. Ama yeterli değildi, MGK açıklaması buna işaret ediyordu. MGK'nın bir şeye "işaret etmesi", kontrgerilla timleri için hedefi görmektir.

Özgür Ülke'ye yönelik saldırılar böyle gerçekleştirildi.

Özgür Ülke bürolarının bombalanması kontrgerilla saldırısı olduğuna, saldırının bizzat MGK tarafından örgütlendiğine dair hiç kuşku olmayacak saldırılardan biridir.

Neden mi?

Saldırı, Demirel'in bilgisi dahilinde "Mehmet Ağar'ın adamları" tarafından gerçekleştirildi

Demirel, Özgür Ülke'nin bombalanmasının hemen arkasından şu açıklamayı yaptı: *"Kanunların ve kanun mercilerinin yapması gereken işleri birtakım kişi veya kişiler yapmaya kalkarsa bu Türkiye devleti açısından yararlı değil, fevkalade zararlı olur."*

Bu açıklama açıkça gösteriyordu ki, Demirel saldırıyı gerçekleştirenleri çok iyi biliyordu. (Saldırıyı **"onların"** değil de, başkalarının yapması gerektiğini söylemesi ise, sadece şu malum "hukuk devleti" demagojisini sürdürmek gereğinden dolaydı.)

Peki kimdi "onlar"?

Kanun mercilerinin yapması gereken işi üstlenen "birtakım kişiler" kimdi?

Demirel bunu açıklamadı. Olayı "soruşturmakla"(!) görevli savcılara da söylemedi.

Ama bir süre sonra, başka bir nedenle Türkiye o **"birtakım kişilerin"** kim olduğunu öğrendi.

Bombalamaların yapıldığı tarihteki İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir, kontrgerilla içindeki it dalaşının sonucu olarak gazetelere aynen şu açıklamayı yapacaktı: **"Özgür Gündem Gazetesi'nin bombalanması meselesinde Mehmet Ağar'ın adamlarını bizim bölgemizde eylem yapmayın diye uyarılmıştım"**.

Demek ki, herşey açık aslında bu ülkede.

Tüm kurumlar, MGK operasyonuna tabi olarak hareket ediyor. Eğer öyle olmasaydı, Necdet Menzir'in bu sözleri, Demirel'in açıklamaları, soruşturma konusu olmaz mıydı? Bir savcı, bir bakan çıkıp Menzir'e bu nasıl oluyor diye sormaz mıydı?

Sormadılar. Soramazdılar.

Karar ta "zirve"de alınmış ve uygulanıyordu. Zirvede MGK vardı.

"Muammer Aksoy'un, Bahriye Üçok'un öldürülmesi de acaba 'psikolojik hareket' eylemi miydi?" diye soranlar, pekala bunu sorabilirler mesela!

Onlar da sormazlar, soramazlar. Başta belirttiğimiz gibi, devrimci, yurtsever gazetelerin bombalanması, gazetecilerin infaz edilmesi, kaybedilmesi, "görülmemesi, sözedilmemesi gereken" MGK operasyonlarına girer çünkü.

- sürecek -

Dünyayla “Birlikte” Olunuyor, Ama Türkiye İçinde Birlik Olunamıyor

Ankara’da 27 Eylül’de bir miting yapılacak. Miting *“İrak’ta İşgale Son, Filistin’e Özgürlük!”* demek için yapılıyor. Miting tarihi ve konusu esas olarak uluslararası çapta tespit edildi. Aynı gün, dünyanın bir çok yerinde aynı adla mitingler yapılacak. Fakat bu mitinglerin Ankara ayağında organizasyonun özüyle, mitingin anlamıyla hiç uyuşmayan bir çarpıklık var. **Dünyayla “birlikte” olunuyor, ama Türkiye içinde birlik olunamıyor.** Çünkü...

Çünkü aylardır bu sayfalarda yazdığımız bozguncu, bölücü, grupçu anlayış, böyle bir birlikteliğin sağlanmasına engel oldu. Daha doğru bir deyişle, başından itibaren böyle bir birlikteliği hiç istemedi.

Başını ÖDP’nin çektiği “Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu” (BAK), mitingi herşeyiyle kendisine maletmekte ısrar etti. Ankara Savaş Karşıtı Platform’un birliktelikte örgütlenme önerisini elinin tersiyle iterek bozgunculuğu genel bir politika haline getirdiğini gösterdi.

Birlikte örgütlenseydi ne olurdu peki?

Daha kitlesel olurdu, daha etkili olurdu, solun, Irak ve Filistin halkıyla dayanışma içinde olmak isteyen tüm çevrelerin katılımı sağlanırdı... Ama bir şey olmazdı; o zaman yapılan miting ÖDP’ye malolmazdı.

Bana malolmalı, benim ‘reklamım’ olmalı!

Kendisine malolmayacak hiçbir şeyi istemiyor bu anlayış. Koordinasyon’dan ayrılmalarnın da en temel nedenlerinden biriydi bu. Koordinasyon içinde de bir çok eylemi kendilerine maletmek istemişler, bunun için dayatmacılıktan ayak oyunlarına kadar her yola başvurmuşlar, nihayet bunun mümkün olamayacağını gördükleri noktada da *“Koordinasyon’un artık işlevi bitmiştir, dağıtılmalı”* diye çıkmıştır karşımıza.

Sonra da BAK’ı oluşturdular. “Benim olsun küçük olsun” anlayışının bundan daha açık göstergesi olur mu?

“Örgüt içi demokrasi” konusunda mangalda kül bırakmayan, “solun birliği” sözünü bir zamanlar adeta varlık nedeni yapan bu anlayışın geldiği nokta, onların gerçek yüzüdür. Ağızlarından çıkan “demokrasi” lafının karşılığı hep benim dediğim olacakla somutlanıyor. Yok benim dediğimi yapmazsanız, karşı çıkarsanız seni dıştalarım, tasfiye ederim, onu da yapamazsam, bozgunculuk yaparım diyor ve böyle de davranıyor.

Aynı riyakarlığı, istismarı BAK’ta da *“BAK bireylerin birliğidir”* diye sürdürüyorlar. Yani demek ki,

BAK içindeki bireylerin büyük çoğunluğu, *“İrak’ta İşgale Son, Filistin’e Özgürlük!”* mitinginin birliktelikte yapılmasını istemedi! Buna çocuklar da güler, kargalar da. Karşımızdaki politika, karşımızdaki tarz, ÖDP tarzıdır. ÖDP BAK’ta yeralan birey ve kurumları, kendi politikalarına malzeme yapıyor. Türkiye solundaki herkes ÖDP’nin ne kadar “sol içi demokrasi” uygulayıcısı olduğunu iyi bilir.

Kendileri için uygun bulmadıkları bir birlikten ayrılmak herkesin hakkıdır. Ama onlar bu “hak”larını bile, bozgunculuk yaparak kullanmaya kalktılar. Madem Koordinasyon kendilerine yar olmuyordu, kendilerinin içinde olmadığı bir birlik de olmamalıydı. Bunu başaramadılar ama Koordinasyon’dan ayrılmayı gündeme getirdikleri süreçte tüm manevraları bunu sağlamak içindi.

Aynı anlayış, mesela İzmir’de de, ÖDP olarak *“İzmir Savaş Karşıtı Platform’dan ayrılarak BAK içinde yer aldıkları için, platformun dağılımı olacağını”* ileri sürüyor. Zihniyete bakın; dünya benim etrafımda dönsün diyor; eğer onun etrafında dönmeyecekse, dünya da dönsün!

Hem grupçu, benmerkezci, hem enternasyonalist!!!

Bu kadar benmerkezci bir bakış açısının birlikten yana olmasına, “enternasyonalist” olmasına imkan yoktur. *“İrak’ta işgale son, Filistin’e özgürlük”* adlı “enternasyonal” bir muhtevaya sahip bir eylemde bile, bu bakış açısı için “grup çıkarları”nın ötesi yoktur.

İşte böyle olduğu içindir ki, Ankara mitingini “tek başlarına” örgütleyorlar.

Enternasyonalizm, çıkarsız, hesapsız dayanışmadır. Çıkarsız hesapsız dünya halklarının birliğine inanmaktır. Kendi ülkesindeki güçlerle dayanışma

1 Eylül mitingi - İstanbul

içinde olamayanların, kırk türlü çıkar hesaplarıyla birliği parçalayanların dünyanın başka köşelerindeki halklarla gerçek bir dayanışma içinde olması mümkün değildir. Bu riyakarca bir enternasyonalistliktir. Karşılığında bedel ödeme ihtimali olduğu için kendi ülkesindeki infazları, katliamları görmeyip, onlara karşı çıkmayıp, sakıncasız, risksiz olduğu için Filistin'deki katliama karşı çıkan biri, ne kadar enternasyonalistse, BAK'ın enternasyonalistliği de o kadardır.

Küresel BAK, esas olarak sivil toplumcu bir tercihtir. Zaten böyle olduğu için "enternasyonalist" değil "küresel" dirler.

Bozgunculuğu bozguna uğratıp, birliği geliştirelim

Grupçuluk, işte böyle bölüyor? Tüm dünyada, halkların bir araya geleceği bir mitingi, "kaptı kaçtı" yöntemiyle örgütlemeye çalışarak işte böyle bölücülük yapıyor.

Kimden ne kaçırıyorlar, bölerek ne kazanmış oluyorlar? "Sol" olmakla, anti-emperyalist, enternasyonalist olmakla bunu nasıl bağdaştırıyorlar? Sorun sadece bir miting sorunu değil; miting sorunu gibi görünen politika, bütün bu soruları gerekli hale getiriyor.

"Sol" en genel anlamda, emperyalizme, faşizme, sömürü ve zulme karşı olmaktır. Emperyalizme, faşizme, sömürü ve zulme karşı tüm halk güçlerinin, örgütlü sol güçlerin birliğini sağlamaya çalışmak, bu mücadelenin doğası ve mantığı gereğidir. Ülkemiz solunun bir kısmı icazeti, düzen içiliği esas almaya başladığı noktadan itibaren, doğal olarak yeri ve safaları da bulanıklaşmıştır. Bu nedenle de halkın örgütlenmesi, birliğin sağlanması, cepheleştirilmesi düşüncesine uzaktır. Halkın çıkarları, devrimin çıkarları gibi düşüncelerin yerine, küçük hesap ve kaygılar almıştır. Üfukları, seçim birlikleriyle, düzen içi ve mutlak icazetçi ittifaklarla sınırlandırıldığından, halkın mücadelesini boyutlandıracak birliklerden kaçmaktadır.

Böyle bir tarzın halkın mücadelesini geliştirmesi mümkün değildir.

Grup çıkarlarını herşeyin önüne koymak, mevcut durumda, birlikte mücadelenin önündeki en önemli engellerden biridir. 1 Eylül mitinginde de, gerek BAK'la, gerekse de Koordinasyon içinde kimi hareketlerdeki aynı bakış açısından kaynaklanan sorunlar yaşandı. Bu sorun Koordinasyon'un tutumuyla 1 Eylül özelinde aşılabildi. 1 Eylül'de iki ayrı miting önlendi. Ama bugünkü dayatmacılık ve bozgunculuk karşısında bu da mümkün değil.

Birliği ve mücadeleyi geliştirmek, oligarşinin böl-yönet manevralarını, hayatın her alanında uyguladığı tecrit politikasını bozmak için, sol, bu grupçu bakış açısıyla ideolojik, politik olarak ciddi biçimde hesaplaşmak durumundadır. Bozgunculuğu, teşhir ve tecrit etmek zorundayız.

Iraklı'nın ölümünün kaydı yok!

Baştaki kadar sık olmasa da, Irak'ta Amerikan askerleri cezalandırıldıkça, burjuva medyada "Bağdat düştüğünden bu yana öldürülen Amerikalı sayısı"na ilişkin bilançoları dinliyoruz.

Peki işgalcinin orada her gün yaptığı operasyonlarda, semtleri ağır silahlarla dövmeye devam ettiği saldırılarda, işgalcilerin yönetimindeki işkencehanelerde, hapishanelerde neler oluyor?

Başta Bağdat olmak üzere, bir çok kentin hastahanelerinin morgları ölümlerle dolup taşıyor, onların "ölüm kağıdı"nda ne yazıyor, onların sayısı ne kadar?

İngiliz gazeteci Robert Fisk, bölgede yaptığı araştırmaların sonucu olarak "Irak'ta haftada ortalama bin sivilin öldüğünü" yazdı geçen hafta.

Bağdat 9 Nisan'da düştü. Yaklaşık 22 haftadır işgal altında Irak. Basit ve düz bir hesaplarsa, Irak'ta işgalden bu yana yaklaşık 20 bin Iraklı öldü demektir bu. Bir kaç bin daha az veya daha fazla. Haftada bin ölünün hepsi doğrudan Amerikan askerlerinin saldırıları sonucu ölmüyor; bunların bir kısmı da Irak'ta işgal yönetimi tarafından adeta teşvik edilen yağma-kapkaç-gasp çeteleri tarafından öldürülüyor. Fakat sorumlusu yine Amerika. Yine işgalcinin hanesine yazılması gereken ölümler bunlar da.

...57, 58, 59 Amerikan askeri öldü diye sayanlar, onbinleri saymıyorlar. Onbinlerin kaydı tutulmuyor. Çünkü onlar Coni değil. Çünkü onlar Iraklı yoksullar. Çünkü onlar, ülkesi, iradesi gasbedilmiş, kendi ülkelerinde tutsak düşmüşler. Onların kaydına gerek yok.

Hep böyle oldu tarih boyunca. Fransız işgalcilerinin yüz küsur yıllık işgal boyunca kaç bin, kaç yüz bin Cezayirli'yi katlettiğini ancak "yaklaşık" olarak, "tahmini" olarak verir tarihler. Çünkü işgalci, suçlarının rakamlarını saymaz ve saydırmaz!

İşgalci Amerika gizliyor, Amerikancı medya gizliyor. Ama tarih, "yaklaşık" olarak da olsa, kaydediyor bir kenara.

Cezayir; 132 Yıllık İşgal... Sönmeyen Bağımsızlık Ateşi

1945'ler sonrasında, yani Emperyalizmin 3. Bunalım Dönemi'nde, emperyalistler açık işgalere başvurmaktan kısmen vazgeçmişlerdi. Tercihleri değildi artık. Tankların, topların yerine emperyalist tekellerin, markaların girdiği gizli işgallere yönelmişlerdi. Uzunca bir süre sonra, şimdi yeniden açık, çınlıplak bir işgalle ve direnişle karşı karşıyayız. Bu nedenle "Tarih Dosyamızı" bu sayıda, sömürgecilik döneminin en uzun süreli işgallerinden birine ayırdık.

Cezayir 16. yüzyıldan 19. yüzyıla kadar Osmanlı'nın işgali altındaydı. 1830'da Fransa 37 bin askeriyle Cezayir'i işgal etti.

Bu işgal, tam 132 yıl sürdü.

İşgalin ikiz kardeşi asimilasyondur. Halkın Arap kimliğini koruması, işgale karşı çıkışın sürekliliği kalması demektir. Fransa bu nedenle, işgal boyunca yoğun bir asimilasyon politikası uyguladı. Arapça konuşmak, Arapça eğitim yasaklandı. Resmi dil olarak Fransızca dayatıldı. Günlük hayatta Cezayir halkı, kendi ülkesinde **ikinci sınıf vatandaş** muamelesine tabi tutuldu. Seyahatleri izne bağlandı.

Sömürgecilik ülkeyi ekonomik olarak da her geçen yıl daha kötüye götürdü. İşgalden önce Avrupa'ya buğday ihraç eden Cezayir, işgal altında tahılının yüzde 80'ini Fransa'dan alan bir ülke haline geldi.

İlk ulusal çıkışlar

İlk "ulusal" nitelikli hareketler, sömürgeciliğe karşı bağımsızlık talebinden çok, sömürgeciliğin kendi içinde reform talep eden hareketler oldular. İlk örgütlenmelerden biri, Emir Halid öncülüğünde kurulan **Yeni Cezayir** örgütüydü. Yeni Cezayir örgütü, sömürgeci Fransızlardan, oy hakkı, medeni hakların verilmesi ve Fransız parlamentosuna Cezayirli temsilcilerin katılmasını talep ettiler. Ama işgalcilerin bu kadar bir hak talebine bile tahammülü yoktu. Emir Halid tutuklanarak sürgüne gönderildi.

1931'de Şeyh Abdülhamit Ben Badis önderliğinde "**Ülema Birliği**" kuruldu. Cezayirli'lerin zorla Fransızlaştırılmasına karşı "**Arap kültürünü sahiplenme ve İslamiyeti koruma**" temelinde örgütlendiler. "**Dinim İslam, Dilim Arapça, Vatanım Cezayir**" temel sloganlarıydı. Propa-

ganda faaliyetlerini özellikle camilerde yoğunlaştırdılar. Sömürgeci yönetim bunun üzerine camilerde vaazı yasakladı.

Aynı dönemde Ferhad Abbas önderliğinde **Müslüman Delegation Federasyonu** kuruldu. Bu örgütlenme daha çok oluşmakta olan burjuva sınıfın temsilcisiydi. Cezayir burjuvalarına da Fransız burjuvazisinin sahip olduğu hakların verilmesini, oy hakkına sahip olmayı ve Cezayirli'lerin Fransız vatandaşlığına kabulünü istiyordu.

Bu arada Fransız Komünist Partisi'nin desteğiyle Cezayir Komünist Partisi de kurulmuştu, ancak ülke içerisinde bir gücü yoktu. Kentlerdeki emekçiler içinde örgütlenen Messali Hac önderliğindeki başka bir ilerici grup daha vardı; ki, ileride ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik edecek kadrolar daha çok bu grup içinden çıkacaktır.

Tüm bu örgütlenmeler işgalcilerin baskı, yasak ve terörü altında kuruluyor, dağıtılıyor, yasaklanıyor, yeniden başka örgütlenmeler kuruluyordu.

Hitler'e karşılar, ama sömürgecilikten yanalar!

1930'lu yıllar, Avrupa'da faşizmin geliştiği yıllardı. Alman faşizminin tehditleri altındaki Fransa'da 1936'da Anti-Faşist Halk Cephesi Hükümeti kuruldu. Fransa'daki hemen her gelişme, onun sömürgesi olan Cezayir'i de etkiliyordu doğallıkla. Anti-Faşist Halk Cephesi Hükümeti'nin kuruluşunun, Cezayir'de de olumlu yankıları oldu. En başta Cezayirli'lerin siyasi örgütlenme hakkı tanındı. Bu çerçevede Messali Hac önderliğinde **Cezayir Halk Partisi**, Ferhad Abbas önderliğinde **Cezayir Halk Birliği** kuruldu.

1939'da Hitler faşizmi, Fransa'yı ve tabii ardından da sömürgesi Cezayir'i işgal etti. Cezayir'de kısmi demokratik ortam sona erdi. Yurtseverler tutuklandı. Başka ülkelerdeki yurtseverlerle aynı kaderi paylaştılar; birçoğu toplama kamplarına konuldu ve katledildi.

1942'de müttefik güçler Cezayir'e çıkarma yaparak Alman işgaline son verdiler.

Peki Alman işgaline son verdiler de ne oldu? Fransa'nın işgaline verdiler yeniden.

Halbuki, Alman işgaline müttefikler tarafından son verilmesi üzerine, Şubat 1943'de bağımsızlığı savunan Arap milliyetçiler, "**Cezayir'de sömürgeciliğin sona ermesi, bağımsız bir**

devlet kurulması, demokratik bir anayasa yapılması, meclis için seçimlerin yapılması, bütün siyasi tutukluların serbest bırakılması"nı içeren taleplerini sunmuşlardı müttefik güçlere.

O müttefik güçler, demokrasi için, ülkelerin bağımsızlığı için Hitler'e karşı savaştıklarını söylüyorlardı. Cezayirli milliyetçiler de Alman faşizminin yenilgisiyle bu hakları kazanacaklarına inanmışlardı. Ama yanıldılar.

Bağımsızlık yerine katliam!

Yanıldıklarını görmeleri için hiç beklemeleri gerekmedi. 8 Mayıs 1945'de 2. Dünya Savaşı'nın bitişini, Hitler'in yenilgisini kutladıkları zafer törenlerinde Cezayir bayrağı taşınca sömürgeci Fransız askerleri halkın üzerine ateş açtı. O gün başlayan ve sonraki günlerde de devam eden saldırı sonucu **45 bin** kişi katledildi. Binlerce Cezayirli yurtsever tutuklandı. Siyasi faaliyetler yasaklandı. Yasaklayan Nazi Almanyası değil, uygar Fransa'ydı.

Bu katliam **Setif Katliamı** olarak anıldı. Katliam, Cezayirli yurtseverlere, Cezayir bayrağı taşıyabilmenin o güne kadar izledikleri yollarla mümkün olamayacağını da gösterdi. Emperyalizmin sömürgelerinden kendi iradesiyle vazgeçmeyeceğini ve ikiye bölünmüşlüğü gördüler. Bütün bunlar, Cezayirli yurtseverlerde yeni arayışlara neden oldu.

1948'de Cezayir'deki tüm yurtsever demokratik örgütler bir çatı altında birleşmeye ve Fransız emperyalizmine karşı birlikte mücadeleye karar verdiler.

Aynı yıl yapılan seçimler boykot edildi.

O zamana kadar, bağımsızlık düşüncesi ve mücadelesi, daha çok şehirlerde yoğunlaşmıştı. Köylülük, 1948'deki seçim boykotuna çok aktif biçimde katılarak, bağımsızlık mücadelesinin dışında olmadığını gösterdi. Messali Hac'ın önderliğindeki Demokratik Özgürlüklerin Zaferi Hareketi (MTLD), faaliyetlerini özellikle bu dönemden sonra köylülük içinde yoğunlaştırdı. Köylere ve kırlara yönelik, aynı zamanda bağımsızlık mücadelesinin silahlı aşamasına da geçiş demektir. Yalnız bu gelişmeler sonucunda MTLD içinde bir ayrışma yaşandı ve Özel Örgüt (OS) kuruldu.

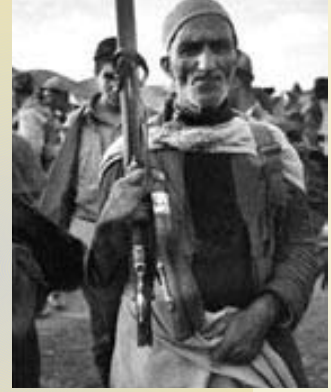
Silahlı Mücadele ve Zafer!

OS önderleri 1954'te silahlı mücadeleyi başlatma kararı aldılar. Bu mücadeleye önderlik etmek üzere birlik ve 1 Kasım 1954'de yayınlanan bir bildiriyle halk silahlı ayaklanmaya çağırıldı. Aynı tarihte Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN) ve Ulusal Kurtuluş Ordusu (ALN) kuruldu.

Cezayir Direnişi'nden

Şehir gerillası tanımının mucidi Fransa'ya karşı Cezayir Kurtuluş Savaşının önderi Ben Barka'dır. İlk kullanan ve bunun teorisini yapanlardandır.

Gerilla savaşı o kadar güçlenmiş ve yayılmıştı ki, Cezayir savaşının son aşamalarında Fransız ordusunun sayısı 800.000 kişiye ulaşmıştı. Fransız askerlerinin büyük bir kısmı, dikenli tellerle çevrili "mirador"larda, üsleri, köprüleri, irili ufaklı karayolları ve demiryollarını korumak üzere çakılıp kalmış; komutanlar saldırı için adam bulamaz hale gelmişti. **"Hiç bir işgalci, işgal ettiği ülkenin halkı kadar kalabalık olmaz"** kuralı bir kez daha doğrulandı Cezayir'de.

Cephe, esas olarak köylülüğe dayanıyordu. Köylüler çok yoğun biçimde gerilla birliklerine katıldı. FLN, işçileri, köylüleri, küçük burjuvaziyi ve yerli burjuvazinin bir kısmını bağımsızlık hedefi temelinde bir araya getirdi. FLN'nin hedefleri sömürge sisteminin kaldırılması, bağımsız demokratik Cezayir'in kurulmasıydı. Belli bir süre içinde çok yaygın bir kitleliliğe ulaştı.

1957'de savaşı sonuçlandırmak hedefiyle başkente bir gerilla saldırısı düzenlendi. Ancak saldırı askeri yenilgiyle sonuçlandı. Bu yenilgi hareket içinde kısa süreli ayrılıkları, çelişkileri öne çıkardı ancak, FLN bu başarısızlığın ulusal mücadelenin sonu olmasına engel oldu. Silahlı ulusal kurtuluş mücadelesi devam etti.

Cezayir'in bağımsızlık mücadelesi başta Fransa olmak üzere dünya kamuoyunda geniş yankı yarattı. Fransa, adeta Cezayir ulusal kurtuluş mücadelesini destekleyenler ve "Fransız sömürgeci Cezayir'i" savunanlar diye ikiye bölündü.

Fransa Cezayir'i sömürgeci olarak tutabilmek için akla gelebilecek tüm terör yöntemlerine başvuruyordu. Bağımsızlığa kadar geçen sürede binlerce okul, köy Fransız emperyalistleri tarafından yakıldı, onbinlerce hayvan boğazlanırken, 400 bin bağ söküldü. Ancak halkın bağımsızlık mücadelesi bastırılmadı.

Fransa Cumhurbaşkanı De Guelle 16 Eylül 1959'da Birleşmiş Milletler'de yaptığı konuşmada Cezayir'e bağımsızlık tanınacağını açıkladı. Fransa yakınlarındaki Melun Kasabası'nda FLN ve Fransa yetkilileri 25 Haziran 1960'da bir araya geldi. Tarihe Evian Anlaşmaları olarak geçen bu görüşmeler sonunda 19 Mart 1962'de Fransa ve FLN ateşkes ilan ettiler. Böylece 132 yıl süren Fransız egemenliği sona ermişti. Bir buçuk milyon Cezayirli 7,5 yıl süren bağımsızlık savaşında yaşamını yitirmiş ve zafer kazanılmıştı.

DTÖ Cancun Zirvesi Yoksulların Azgın Sömürüye Tepkisi

Dünya Ticaret Örgütü'nün (DTÖ) Meksika'nın Cancun kentinde yapılan bakanlar toplantısında ABD ve Avrupa'nın yoksulları daha da yoksullaştırmayı hedefleyen politikalarına karşı 90 ülke ittifak oluşturarak direndi. Kapitalizm savunucularının “bozgun” diye nitelediği, küreselleşme karşıtlarının abartarak “zafer” dediği gelişme, kuşkusuz yoksul ülkelerin zenginlere bir tokadıdır. Yoksulların, dünyayı soyup soğana çeviren, hep daha fazla sömürüyü ve açlığı dayatan tekellere karşı tepkisidir.

ABD'nin “zirveden çekilme” tehditlerine başvurduğu, AB ülkelerinin ise yoksul ülkelerin ittifakını bölebilmek için rüşvet, entrika her yola başvurduğu zirvede; bir yandan Cancun sokaklarında kapitalist politikalarla karşı isyan sesleri yükselirken, içeride de yoksul ülkelerin isyanı, neredeyse büyük çoğunluğunun en önemli gelir kaynağı olan tarım politikalarındaki dayatmalarda patladı.

Ülkemizden de bilindiği gibi, emperyalist kapitalistler kendi ülkelerinde tarıma sübvansiyonları artırırken, bizim gibi ülkelere IMF ya da başka yollarla “sübvansiyonları kısmayı” ya da tümünden kesmeyi dayatmaktadırlar. Bunun sonucu ise, tarımın çöküşü. Bu konudaki itirazlarını dile getirdiler yoksul ülkeler. Ama karşılığında, tekellerin daha fazla ölümü ve açlığı getirecek dayatmaları ile karşılaştılar. Yabancı yatırımlar, şeffaflık, sınır ticaretiyle ilgili dayatmalar, yoksullarla zengin kapitalistlerin “uzlaşmaya çağını” gösteriyordu. Kenya temsilcisinin “ayrılıklar çok derindi” diye nitelediği duruma, ABD temsilcisi, “uzlaşma sağlanmasını istemeyen çok fazla ülke vardı” diyordu. Nasıl olmasın? Daha da fazla yoksullaşmasının dayatıldığı yerde uzlaşmanın anlamı, teslimiyettir.

İlk olarak, yoksul Afrika ülkeleri, kapitalist ülkelerin pazarlarını açmamasını protesto ederek müzakere masasını terk etti. AB'nin pazarını açmanın karşılığında sömürge ülkelere gidecek tekellerine daha fazla imtiyaz tanıyacak bir anlaşmayı dayatması oyunu, yoksulların biraraya gelişini hızlandırdı. Sonuç olarak uzlaşması mümkün olmayanlar, uzlaşamadılar.

Cancun toplantıları; bir yanıyla gelişmiş kapitalist ülkelerin dışında ülkelerin bir araya gelebileceğini gösterdi. 90 ülke, bir şekilde, bir avuç zengin kapitalist ülke karşısında “daha fazla aç

bırakılmaya dayanacak gücümüz yok” dedi.

Zirvenin en önemli sonuçlarından biri, Çin, Hindistan ve Brezilya'nın başını çektiği G-21 adıyla yeni bir grubun kurulması oldu.

Yoksulların Arayışı

Kapitalizmin çarklarının emperyalist tekellerin çıkarlarına dönmesi kaçınılmaz olarak çeşitli biçimlerde halkların tepkilerini de ortaya çıkaracaktır. “Küreselleşme, globalizm” masallarıyla emperyalist sistemi halklara dayatacaksınız ve bu sistemle sürekli açlık, yoksulluk ve ölüm üreteceksiniz... “Serbest ticaret” diye diye, emperyalist tekellerin çıkarına IMF'den işgal ve tehditlere kadar her türlü silahı kullanacaksınız... “Dünya ticareti” diyerek, bu ticaretin üçte ikisini tekellerinizle elinizde tutacaksınız... Mil-yarlarca insanın, kapitalizmin azgın sömürüsünü “ticaret” kabul edip, vereceğiniz kırıntılarla ölmeme savaşı vermesini isteyecek, dilencililiği dayatacaksınız... Ve bunun karşısında kimse sesini çıkarmayacak. Elbette bu çarkın sürgit bu şekilde dönmesi mümkün değildir. Halkların dayatılan azgın sömürüye çeşitli biçimlerde tepkileri, isyanları kaçınılmazdır. Cancun da, bu tepkilerin küçük bir parçasıdır. Elbette bu tepkinin abartılması da doğru değildir. Önemli olan, tepkinin, biraraya gelişlerin nereye akacağındadır.

Kapitalist sistemin içinde kaldıkça, en fazla biraz daha taviz alınır, sonuçta, dünyanın sömürgelerinin talanı, zenginliklerinin çeşitli biçimlerde ele geçirilmesi kesintisiz olarak sürer. İşte bu gerçek aynı zamanda yeni arayışların da çıkış noktasıdır. Halklar azgın sömürüden kurtuluşun yolunun sosyalizm olduğunu mutlaka görecek, akacağı kanalı bulacaktır.

Ruhu İşbirlikçileşen Oligarşi

Birçoğu Türkiye'nin durumunda olan 90 ülkenin biraya geldiği bir yerde akla, “Türkiye ne yaptı, hangi tarafta yer aldı?” sorusu gelecektir. Doğal olan, tarımı yokedilmeye doğru giden Türkiye'nin 90 ülkenin yanında yer almasıydı. Ama öyle olmadı. Toplantıya katılan AKP'li Devlet Bakanı Kürşad Tüzmen'in toplantıyı “yenilgi” olarak nitelemesinden anlaşılacağı gibi, oligarşi yine efendisinden ayrı nefes bile alamayacağını gösterdi. Böylesi açık bir kampaşmada AB ve ABD'nin doğrudan yanında yer alamayacağını anlayınca “arabuluculuk” rolü oynamaya çalışması, oligarşinin iktidarının beyniyle, ruhuyla nasıl emperyalistlere teslim olduğunu gösterdi.

kahramanlar Ölmez

Turan KILIÇ

Yusuf BAĞ

Uğur SARIASLAN

21 Eylül 1995

Oligarşinin hapisanelerdeki en boyutlu katliam saldırılarından biri gerçekleştirildi Buca'da. Özel olarak DHKP-C tutsaklarına yönelik saldırıda tutsaklar kurdukları barikatlarda saatlerce direndiler. Barikatın aşılmasının ardından koğuşlar, malta, kan gölüne dönüştürüldü işkenceciler tarafından. Turan, Yusuf ve Uğur bu katliam saldırısında direnerek şehit düştüler.

Yusuf BAĞ, Kayseri Pınarbaşı'ndandı, İzmir'in ilk DEV-GENÇ'lilerinden biri olarak uzun süre DEV-GENÇ içinde faaliyet yürüttü. İzmir Kınık İlçesi Taştepe Köyü'nden Turan KILIÇ, iki çocuk babası bir emekçi idi. 1971 Kayseri doğumlu Uğur SARIASLAN ise, Liseli DEV-GENÇ'tendi. Genç yaşlı özgür tutsaklar, Buca'da omuz omuza direndiler katliamcılar karşısında.

Aydın YALÇINKAYA

Vedat ÖZDEMİR

25 Eylül 1980

Yoksul Karadeniz köylüsünün mücadelesi içinde yeralıyorlardı. Aybastı'da jandarma tarafından kurulan pusuda katledildiler.

Bedii CENGİZ

25 Eylül 1994

Parti Kuruluş Kongresi'ne katıldıktan sonra, kongrede üstlendiği görevleri yerine getirme çalışmalarını sürdürdüğü bir süreçte, silahının kazayla ateş alması sonucu ağır yaralandı ve kan kaybı sonucu şehit düştü.

1960 Mersin Kazanlı doğumlu olan Bedii Cengiz, Arap Alevi bir ailenin çocuğuydu. 1975'lerde mücadeleye Ankara'da katıldı. Çalıştığı işyerinde TÜMDER'li, lisede Dev-Genç'li, mahallede ise mahalli birim elemanı olarak çalıştı. Cunta döneminde tutsak düşen Cengiz, 11 yıl çeşitli hapisanelerde tutsak olarak yaşadı. İstikrarlı bir gelişim çizgisi ortaya koydu. Tahliye olduktan sonra da hiç tereddütsüz mücadelede yerini aldı ve çeşitli görevler üstlendi. Şehit düştüğünde **DHKP Genel Komite üyesi**, Devrimci İşçi Hareketi sorumlusu ve Seher Şahin Silahlı Propaganda Birliği Komutanı sıfatlarını taşıyordu.

Ulucanlar'da "Ya Teslim Olacaksınız, Ya Öleceksiniz" dayatmasına "Öleceğiz, Teslim Olmayacağız" cevabını vererek kahramanlaştılar.

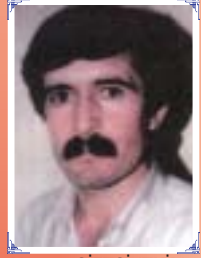
İsmet KAVAKLIOĞLU (DHKP-C)

Ahmet SAVRAN (DHKP-C)

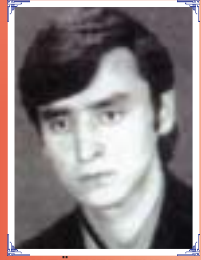
Aziz DÖNMEZ (DHKP-C)

Nevzat ÇİFTÇİ (TKİP)

Umit ALTINTAŞ (TKİP)

Halil TÜRKER (TKP/ML)

Mahir EMSALSİZ (TKP/ML)

Önder GENÇARSLAN (TKP/ML)

Zafer KIRBIYIK (TİKB)

Abuzer ÇAT (MLKP)

26 Eylül 1999

Ulucanlar Hapishanesi'nde düzenlenen ve bombaların, kurşunların kullanıldığı saldırıya karşı kahramanca direnerek, direnen özgür tutsaklık geleneğine yeni bir halka ekleyerek şehit düştüler.

Ulucanlar Katliamı, 19-22 Aralık saldırısının hazırlığıydı; F tipleriyle tüm halka ve tutsaklara verilmek istenen gözdağının ilk adımıydı. Oligarşi bu katliamla, tutsakları yıldırıp F tipleri-ne giden yolu direnişsiz açmak istedi.

Ama tutsaklar, bu katliam ve gözdağı karşısında teslim olmak yerine, Ulucanlar kahramanlarının yolunu izlediler.

köyün ! Delisi

Kafayı "terörle" bozmuş!

İsveç'te geçen hafta bıçaklanarak öldürülen Dışişleri Bakanı Anna Lindh'i kimin öldürdüğünü ilk "çözen" Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Tayyip Erdoğan oldu.

Erdoğan muhtemelen "ben Arçelik bayiliği yaptım, belediye başkanlığından geldim, bu işlerden anlarım" diye başladığı konuşmasının devamında "Lindh, hukukun üstünlüğü, hak ve özgürlükler gibi konularda duyarlılığıyla tanınırdı, büyük ihtimalle bu olay da terörizmin uzantısı" dedi.

İsveç hükümeti uyuyor; hatta gaflet ve dalalet içinde "olayın terör saldırısı olma ihtimali yok" diye demeçler veriyor.

Terör herkesin gözünden kaçabilir ama Türkiye Cumhuriyeti yöneticilerinin asla gözünden kaçmaz! Kimse TC yöneticilerine küll yutturamaz! Bizim ülkemizin yöneticileri, teröristi gözünden tanır. Hatta Lindh olayında olduğu gibi, gözünü bile görmeden tanır.

"Kan içici"

Resimdekini tanımışsınızdır. Tanımadıysanız da zararı yok. Halkın kanını içerek yaşayan bir vampir işte. Şimdi Yargıtay üyesi... Hele biraz daha beslensin, biraz daha semirsin insan kaniyla, başkanı da olur. Kimbilir belki oradan da Çankaya koltuğuna... Belki o zaman düzenlerinin adını da değiştirirler: "Kan içiciler cumhuriyeti"

Susurluk Matematiği

Beykoz Kavacak'ta bir polis, çalıntı otomobili takip sırasında Semra Kayacan'ı öldürmüştü. Mahkeme yargılamış ve katil polis Esat Bintel'e önce 24 yıl hapis cezası vermiş.

Fakat sonra, 24 rakamını çarpmış bölmüş, toplamış çıkarmış, katilin cezasını bir yıl 8 aya indirmiş. 24 yıl nerede, 20 ay nerede? Ne kadar da çok "hafifletici" nedeni varmış katilin. Cezası hafifletile hafifletile uçup gidecekmiş neredeyse. Matematiği güçlü hakim, biraz daha çaba gösterseydi, eksi (-) de yapabilirdi ceza süresini. O zaman zaten bir çok davada yaptıkları gibi, katledilen değil, katledilen hakkında ceza verir, katil polisi temize havale ediverirdi...

GALİBA!

BM Silah Denetçileri Şefi Hans Blix, son yaptığı açıklamada "kimyasal silahları yokettiği konusunda Saddam galiba doğru söylüyormuş" demiş.

Galiba bu arada Irak da işgal edilmiş, galiba işgal saldırısında onbinlerce Iraklı da ölmüş, galiba... Blix'in rolü de orada bitmiş. Şimdiki rolü ne acaba?

Sayı 78

50

21 Eylül
2003

ÇİZGİYLE

